

КЕЛИ АРМСТРОНГ

РАЗПЛАТА

Част 3 от „Най-тъмните сили“

Превод от английски: Мария Донева, 2014

chitanka.info

На Джулия

1

След четири ноци безспирно криене аз най-после се намирах в безопасност в леглото под завивките, потънала в дълбок и спокоен сън като мъртвец... докато мъртвците не решиха, че им трябва будна. Всичко започна с един смях, който се промъкна в съня ми и ме измъкна от него. Когато се надигнах на лакти с премигващи очи в усилията си да си спомня къде съм, обгърна ме шепот, чиито думи не можех да различа една от друга.

Потърках очи и се прозях. През завесите се прокрадваше белезникава, сива светлина. В стаята беше тихо и спокойно. Слава богу, нямаше никакви призраци. През последните няколко седмици бях видяла достатъчно, за да ми стигнат за цял живот.

Подскочих, защото долових драцене по прозореца. Напоследък всяко стържене по стъкло ми звучеше като вампира, който бях вдигнала от мъртвите и който забиваше нокти в прозореца, за да се добере до стаята.

Приближих се до прозореца и дръпнах завесите встрани. Когато се добрахме до къщата, почти се загоряваше, така че бях сигурна: вече трябваше да е късна утрин, ала мъглата отвън бе много гъста и не се виждаше нищо. Наведох се толкова близо до прозореца, че опрях нос в студеното стъкло.

Някакъв бръмбар жужеше на стъклото и аз подскочих от изненада. Зад мен се чу смях.

Извъртях се, но Тори още спеше и хленчеше насън. Беше се отвила и се беше свила на хълбок, а тъмната ѝ коса се бе разпиляла по цялата възглавница.

Още кикот зад гърба ми. Определено момчешки. Но нямаше никого. Абсолютно. Просто не видях никого. Ала за един некромант това не означава, че в стаята няма никого.

Примижах, като се опитвах да доловя трептенето на въздуха около някой призрак, и отляво зърнах за миг една ръка, която изчезна, преди да мога да я разгледам добре.

— Търсиш ли някого, малка некромантке?

Извъртях се.

— Кой е?

Хихикане в отговор — от онова, което всяко петнайсетгодишно момиче е чувало хиляди пъти от устата на някой палавник.

— Ако искаш да говориш с мен, трябва да се покажеш — казах.

— Да говоря с теб ли? — отвърна той арогантно, сякаш бе баскетболната звезда на училището. — Мисля, че не аз, а ти искаш да говориш с мен.

Изсумтях и тръгнах да се връщам в леглото.

— Не искаш ли? — чух гласа му досами рамото си. — Хм, помислих си, че ще искаш да узнаеш нещо повече за групата „Едисън“, за експериментите им, за д-р Давидоф...

Спрях се на място.

— Просто така ми хрумна — засмя се той.

Ние четиримата — Тори, Дерек, Саймън и аз — избягахме от групата „Едисън“, след като разбрахме, че сме обекти на техния проект, на експериментите им за генетично модифициране на хора със свръхестествени способности. Леля ми Лорън също бе включена в групата като лекар, ала бе предала колегите си, защото ни помогна да се измъкнем. В момента бе задържана. Поне така се надявах. Снощи, когато групата „Едисън“ попадна на следите ни, някакъв призрак се опита да ми помогне... и този призрак приличаше много на леля Лорън.

Предполагаше се, че сме на безопасно място — в къща, собственост на друга група, противопоставяща се на тези експерименти. Сега пък се появи духът на малко момче, което знаеше за проекта им? Не възнамерявах да го отпъдя, колкото и съблазнителна да беше тази мисъл.

— Покажи се — заповядах аз.

— Малката некромантка обича да се разпорежда, а? — дочух гласа му зад гърба си. — Искаш да видиш дали съм толкова печен, колкото звуча?

Затворих очи, представих си бледите контури на мъжко тяло и леко се напрегнах. Той започна да се материализира — тъмнокосо момче на около шестнайсет или седемнайсет години, нищо особено, само усмивката му угодническа, което показваше, че и той е

подмазвач. Все още виждах през него като през холограма, така че отново затворих очи, за да се понапъна още малко.

— Тъъ — измънка той, — искаш още, нали, трябва да се опознаем малко по-добре. — И отново изчезна.

— Ти какво искаш? — попитах аз.

Той прошепна в ухото ми:

— Вече ти казах, да те опозная по-добре. Но не тук. Ще събудиш приятелката си. Симпатична е, но не е моят тип. — Гласът се придвижи към вратата. — Знам едно място, където можем да си поговорим необезпокоявани от никого.

Ами добре. Нима си мисли, че едва вчера съм се научила да общувам с призраци? Е, приблизително — всъщност само преди две седмици. Но вече бях видяла достатъчно, за да знам, че както се появяват духове, желаещи да ми помогнат, и други, които искат просто да говорят, съществуват и много други, чието желание е да попалуват, да направят пребиваването си в отвъдното по-приятно, по-интересно. Момчето определено бе от последните.

И все пак, ако е бил обект за изследване на групата „Едисън“ и е умрял в тази къща, трябваше да разбере какво му се е случило. Но имах нужда от подкрепа. Тори нямаше опит с духове и макар вече да се разбирахме по-добре, тя не бе човекът, който бих искала да ми пази гърба.

Така че тръгнах подир призрака и излязох в коридора, но като стигнах до стаята на Саймън и Дерек, се спрях пред вратата.

— Тъъ — обади се духът. — Не вземай никого със себе си.

— Но и момчетата биха желали да си поговорят с теб. Повиших глас, като се молех Дерек да ме чуе. Обикновено се будеше и от най-лекия шум — върколаците притежават свръхчувствителен слух. Но отвътре не се чуваше нищо, освен хъркането на Саймън. На горния етаж нямаше никого друг. Андрю, мъжът, който ни бе довел, спеше в стаята под нас.

— Хайде, малка некромантке. Докато не съм се отказал от предложението си.

„Нали знаеш, че не е намислил нищо добро, Клоуи.“

Така беше, но пък исках да разбира дали сме в опасност тук. Реших да го следвам, ала много внимателно. Вътрешният ми глас този път не ми опонира, което приех за положителен знак.

Тръгнах.

Когато пристигнахме, тутакси си легнахме, така че не бях успяла да разгледам добре новото ни скривалище. Знаех само, че е огромно — хаотични коридори във викторианска къща, излязла сякаш направо от филм на готическите ужаси.

Докато вървах след гласа надолу по коридора, имах странното усещане, че участвам в някой от тези филми, уловена в капана на безкрайния тесен коридор; по пътя ми се нижеха врата след врата и всички бяха затворени, а накрая стигнах до стълбището... и се заизкачвах нагоре.

От видяното при пристигането си бях разбрала, че къщата е триетажна. Спалните се намираха на втория етаж, а Андрю им бе казал, че третият етаж е всъщност мансарда.

Нима призракът ме водеше към тъмния, пълен с духове таван? Значи и други бяха гледали твърде много филми на ужасите.

Последвах го по стълбите нагоре. Те стигаха до площадка, на която имаше две врати. Спрях. През вратата пред мен се появи една ръка и ме подкани да вляза. Аз останах неподвижна само още миг, за да се подготвя. Колкото и тъмно да беше, не можех да му позволя да забележи страха ми.

Щом се почувствах готова, хванах дръжката на бравата и...

Беше заключена. Завъртях топката, тя щракна и езичето се освободи. Още веднъж си поех дълбоко въздух, още миг, за да настроя психиката си, после отворих със замах вратата и прекрачих прага...

Студеният въздух ме шибна в лицето и ме спря. Премигах с очи. Пред мен се стелеше мъгла.

„Заключена брава на тавана, така ли, Клоуи?“

Не, аз стоях на покрива.

Докато вратата се затваряше зад мен, аз се извърнах. Улових я за ръба, ала нещо силно я удари и тя се затръшна. Сграбчих топката на бравата, но тя щракна и се заключи. Завъртях топчестата дръжка, убедена, че съм сгрешила.

— Вече си тръгваш? — попита той. — Колко невъзпитано.

Вторахих се в дръжката на вратата. Само един много рядък вид духове можеха да движат предмети в света на живите.

— Полудемонът Аджито — прошепнах.

— Аджито ли? — провлече той с презрение. — Аз съм най-главният, момиченце. Аз съм Воло.

Кое то не ми говореше нищо. Само можех да предположа, че е вид, по-мощен от Аджито. В истинския живот телекинетичните полудемони можеха да преместват предметите със силата на съзнанието си. След смъртта си те можеха да ги местят физически. Превръщаха се в полтъргаисти.

Предпазливо отстъпих крачка назад. Под краката ми проскърца дърво и ми напомни къде се намирам. Спрях и се огледах. Бях стъпила на нещо като пътечка, която обикаляше целия етаж — така наречената мансарда.

Вдясно от мен покривът беше почти плосък и върху него бяха нахвърляли ръждясали вече капачки от шишета и кутии от бира, сякаш някой бе използвал пространството вместо вътрешен двор. Успокоих се. Не ме бяха изхвърлили на покрива, това бе просто тераса. Неприятно, но доста безопасно място.

Почуках на вратата, много леко, защото не исках да събудя някого, ала с надеждата, че Дерек може да чуе.

— Никой няма да те чуе — рече призрактът. — Съвсем сами сме. Точно както искам.

Вдигнах ръка, за да потропам по-силно, но се спрях. Татко ме е учил, че най-добрият начин да се справиш с някой нахалник е да не му дадеш да разбере, че се страхуваш. При мисълта за татко, сърцето ми се сви. Дали все още ме търси? Разбира се, че ме търси, но какво можех да направя?

Татковият съвет по отношение на нахалниците ми бе помогнал, когато децата се присмиваха на заекването ми — тогава не реагирах по никакъв начин на подигравките им и те ме бяха оставили на мира. Така че аз си поех дълбоко въздух и продължих.

— Нали каза, че знаеш за групата „Едисън“ и техните експерименти? — попитах. — И ти ли беше подложен на тях?

— Колко досадно. Да поговорим за теб. Имаш ли си гадже? Бас ловя, че си имаш. Хубаво момиче като теб, придружено от две момчета. Досега трябва да си се загадила с някое от тях. Кое е то?

После се засмя.

— Тъп въпрос. Хубавото момиче ще си избере хубавото момче. Онзи красавец.

Той имаше предвид Саймън, който бе наполовина кореец. Пускаше ми въдица, за да види дали ще се втурна да се защитавам, с което да докажа, че тъкмо той е гаджето ми. Но не беше той. Е, не още, доколкото бяхме поели по този път.

— Ако искаш да остана тук и да говоря, първо трябва да ме светнеш по някои въпроси — заявих аз.

Той се засмя.

— Нима? Не мисля, че си се запътила нанякъде.

Отново хванах дръжката на вратата. Една капачка ме удари по бузата току под окото. Аз хвърлих сърдит поглед в посоката, в която би могъл да бъде духът.

— Това беше само предупреждение, малка некромантке. — В гласа му имаше отблъскваща нотка. — Когато сме тук, играем *моята* игра по *моите* правила. А сега ми разкажи за гаджето си.

— Нямам гадже. Ако знаеш нещо за експериментите, тогава ще ти е ясно, че не сме дошли тук на почивка. При непрекъснатото преследване ние нямаме много време за любов.

— Не ми играй номера.

Заблъсках вратата. Още една капачка болезнено ме уцели по окото.

— В опасност си, малка некромантке. Не ти ли пука? — Гласът му се доближи досами ухото ми. — В този момент аз съм най-добрият ти приятел, затова се отнасяй добре с мен. Вкарали са ви в капана и аз съм единственият, който може да ви освободи.

— Вкарали са ни? Кой ни е вкарал? Човекът, който ни доведе... — Бързо запрехвърлях през ума си фалшиви мъжки имена. — Чарлс ли?

— Не, някакъв напълно непознат, а Чарлс случайно ви доведе тук. Ама че съвпадение!

— Но той ни каза, че вече не работи за групата „Едисън“. Преди бил лекар при тях...

— И продължава да е.

— Т-т-той ли е д-р Фелоус? Онзи, за когото говореха в лабораторията?

— Същият.

— Сигурен ли си?

— Никога няма да забравя лицето му.

Хм, това е доста странно. Първо, името му не е Чарлс. Второ, той не е лекар. Трето, аз познавам доктор Фелоус. Тя е моя леля и човекът долу изобщо не прилича на нея.

Ударът ме застигна изотзад, почувствах го силно в прегъвките на коленете си. Загубих равновесие и паднах на четири крака.

— Не си играй с мен, малка некромантке.

Щом понечих да стана, той ме цапардоса с някаква стара талпа, извита като бат за бейзбол. Помъчих се да се отстраня от пътя му, но той ме хвана за рамото и ме блъсна в парапета. Перилата изпращяха и поддадоха. Аз политнах и за миг в очите ми се наби покритият с бетон вътрешен двор два етажа по-долу.

Улових се за друга част на парапета. Той беше здрав и тъкмо да се изправя стабилно на крака, когато дъсченият бат ме уцели право в ръката. Не обърнах внимание и се покатерих на пътеката, ала дървото се фрасна в перилата с такава сила, че най-горната релса с трясък се отчупи, талпата също се счупи и наоколо се разхвърчаха трески от разцепилата се дъска.

Побягнах към плоската част на покрива. Той замахна със строшеното перило към мен. Залитнах назад и отново се блъснах в парапета.

Но запазих равновесие и се огледах. Нямаше и помен от него. Нямаше никакво движение. Но аз знаех, че е някъде там и че ме наблюдава, за да види каква ще е следващата ми стъпка.

Затичах се към вратата, сетне неочаквано завих към равната част на покрива. Трясък. Пред мен се разлетяха късчета стъкло и тогава се появи призракт, вдигнал счупена бутилка в ръка. Втурнах се назад.

„Ценно хрумване, няма що. Подпирай с гръб перилата и гледай докога ще издържат.“

Спрях се. Нямаше къде да избягам. Помислих си да закрещя. Никога не съм харесвала тази реакция във филмите — героини, викащи за помощ, когато са притиснати в ъгъла, — но тъкмо сега, свряна между полтъргайста със счупената бутилка в ръка и двуетажната бездна, може би щях да надживея унижението в името на спасението си. Проблемът се състоеше в това, че никой нямаше да се притече навреме.

„И така... какво ще правиш? Свръхмощната некромантка срещу разярения полтъргайст?“

Така си беше. Имах защита, поне срещу призраци.

Докоснах амулета. Беше ми го дала мама. Беше казала, че ще ме пази от таласъмните, които ми се появяваха като малка — духове, както разбрах по-късно. Нямахме чак толкова въздействие, ала като го стисках в ръка, той ми помагаше да се съсредоточа, да фокусирам вниманието си.

Представих си как изблъсквам призрака.

— Да не си посмяла, момиченце. Само ще ме подразниш и...

Стиснах очи и си представих, че силно го блъскам.

Тишина.

Чаках и налягах слух, сигурна, че щом отворя очи, ще го видя пред себе си. След миг погледнах и зърнах само сивото небе. Но продължих да стискам здраво перилото в очакване някоя счупена бутилка да полети към главата ми.

— Клоуи!

Коленете ми се разтрепериха при повикването. По покрива затрополиха нечий стъпки. Призраците не стъпват по земята.

— Не мърдай.

Погледнах през рамо и видях Дерек.

3

Дерек се движеше по плоската част на покрива. Носеше джинси и тениска, но краката му бяха боси.

— Внимавай! — викнах аз. — Има счупени стъкла.

— Виждам. Не мърдай от мястото си.

— Всичко е наред. Само ще се подпра и... — Дървото под краката ми изпраця. — Или по-добре не.

— Стой си на мястото. Дървото е прогнило. Ще те издържи само ако не помръдваш.

— Но аз вървах, за да дойда до тук, сигурно е...

— Няма да изпитваме тази твоя теория, ясно?

В гласа му липсваше обичайната нотка на нетърпение, което означаваше, че е истински разтревожен. А щом Дерек е разтревожен, по-добре да остана на мястото си. Здравно стиснах перилата.

— Не! — отсече той. — Искам да кажа „Да!“, продължавай да стоиш, но не променяй центъра на тежестта си. Прогнило е до основи.

Страхотно.

Дерек се огледа, сякаш търсеше нещо, което би му помогнало. После си съблече ризата. Опитах се да не отклонявам погледа си. Не че изглеждаше зле без риза. Тъкмо обратното, затова... Да кажем така: приятелите изглеждат винаги по-добре, когато нищо не липсва от облеклото им.

Дерек се приближи доколкото можа, завърза краищата на тениската си и подхвърли единия край към мен. Улових я при втория опит.

— Нямам намерение да те издърпам — предупреди ме той.

Много добре, защото като се има предвид, че притежава силата на върколак, ще изтръгне тениската от ръцете ми и аз ще падна заднешком от покрива.

— Придвижи се по протежение на...

И млъкна, като видя, че вече го правя. Стъпих на равната част, олюлях се на първата стъпка и усетих, че коленете ми всеки миг ще се

подкосят. Дерек ме сграбчи за ръката — онази, по която нямаше шевове и превръзки, нито бе ожулена от куршум — и аз бавно се сниших.

— Аз... аз мислех да седна за минутка — рекох, а гласът ми трепереше повече, отколкото ми се щеше.

Дерек се настани до мен — отново се бе облякъл. Усетих несигурния му поглед върху себе си.

— Аз... ще се оправя. Дай ми една минутка. Седнали тук, ние сме в безопасност, нали?

— Да, наклонът е едва дваайсет и пет градуса, така че... — и като видя изражението на лицето ми, додаде: — Безопасно е.

Мъглата се вдигаше; във всички посоки в далечината се виждаха дървета и един кален път, който лъкатушеше през тях и водеше до къщата.

— Срегнах дух — казах най-после аз.

— Да, така и предположих.

— Аз... знаех, че не биваше да го последвам, но... — Направих пауза, защото още треперех и не бях готова да му обясня подробно случилото се. — Спрях пред вратата на стаята ти с надеждата да ме чуеш. Чу ли ме?

— Така изглежда. Бях изпаднал в полудрямка. Стреснах се объркан, тъй че ми трябваше известно време, докато дойда. Сякаш ме разтрисаше.

Едва сега забелязал настръхналата му кожа и светещите му очи.

— Нима ти... — започнах.

— Няма да се Променям. Поне за известно време. Знаем какво изпитвам в момента и имам много начини да го избегна. Ще стане някой друг път.

— Обзалагам се, че тогава ще се Промениш напълно — отвърнах аз.

— Може би — каза той, но тонът му подсказваше, че много се съмнява.

Докато си седяхме на покрива, аз го погледнах крадешком. Въпреки че бе на шестнайсет, Дерек беше повече от трийсет сантиметра по-висок от мен. С яко телосложение, широкоплещест и мускулист, той бе скрил тялото си под широките дрехи, за да не смуцава хората.

Откакто бе започнал да се Променя, Майката Природа му бе придала някаква мекота. Кожата му се избистряше. Тъмната му коса вече не изглеждаше мазна. Тя продължаваше да виси над лицето му, но не чак толкова — съвсем като на човек, който не си е направил труда да отиде на бръснар. Сякаш това е била последната мисъл, на която би обърнал внимание.

Опитах се да се отпусна и да се наслаждавам на премрежената от мъглата гледка, ала Дерек се въртеше на мястото си и това ме разсейваше повече, отколкото ако се държеше както обикновено и настояваше да разбере какво се бе случило.

— И така, появи се този дух — казах накрая аз. — Заяви, че бил от полудемоните Воло. Владееше телекинеза, но в по-силна степен от д-р Давидоф. Вероятно е като Лиз. Подмами ме тук, заключи вратата и започна да ме замерва с разни предмети.

Дерек ме погледна остро.

— Прогоних го.

— Това е добре, но въобще не е трябвало да тръгнеш след него, Клоуи.

Говореше със спокоен и разумен тон, което бе тъй нехарактерно за Дерек, че аз го гледах с широко отворени очи и в главата ми пропълзя странна мисъл: това изобщо не е Дерек. Преди да избягам от лабораторията на групата „Едисън“, бях видяла жена полудемон, която държаха окована във вериги, за да са подсигурени с още един енергиен източник. Тя беше обладана от някакъв дух. Дали и Дерек не бе обладан?

— Какво? — попита Дерек, като видя, че го гледам.

— Добре ли си?

— Да, само... — Той се потърка по тила, потръпна и раздвижи плещи. — Уморен съм. Чувствам се изпразнен. До дъно. Стана ми твърде много... — Той затърси точната дума. — Да съм тук. Да съм в безопасност. Все още се приспособявам.

Това бе напълно задоволително обяснение. Дни наред върколашката същност на Дерек бе в действие: той не спеше и винаги беше на поста си. Сега, когато някой друг ни пазеше, той сигурно се чувстваше странно. И все пак, да не ме скастри за безотговорното ми поведение да последвам някакъв дух до покрива дотолкова не се връзваше с реакциите на Дерек, че бях сигурна: тук има още нещо.

Попитах го какво го безпокои и той измърмори, че няма нищо. Облегнах се назад и тъкмо се наках да му разкажа повече за срещата си с духа, когато той изтърси:

— Тори. Разказът ѝ за начина, по който е избягала, не ме задоволи.

Когато снощи онези от групата „Едисън“ едва не ни докопаха, пипнаха Тори. А щом се фокусираха отново в най-голямата за тях опасност — Дерек, — те оставиха при малката вещица само един пазач. Тя го бе сковала с помощта на магия и бе избягала.

— Според теб са я оставили нарочно да избяга, така ли?

— Не казвам... Просто... Няма нито едно доказателство.

Ето защо се чувстваше неудобно — защото предчувствията му не почиваха на нищо друго, освен на усещането му. Когато решаваме математическа или научна задача, предпочитаме наистина да се опрем на факти.

— Ако си мислиш, че е била подставено лице от самото начало, недей... — Понижих глас: — Не ѝ казвай, че съм ти го казала, ясно? Когато ми помогна да избягам, тя просто искаше да се отърве от групата „Едисън“ и да отиде при баща си. Обади му се. Но вместо да се появи той, изпрати майка ѝ — жената, от която току-що бяхме избягали. Тори бе наранена, наистина страдаше много. Дори бе в шок. Не би могла да го изиграе.

— Нямах предвид, че е била с тях от самото начало.

— А само, че снощи е сключила сделка?

— Аха.

— Би ли ни предала, ако ѝ обещаят да ѝ върнат стария начин на живот? Възможно е и трябва да внимаваме, но аз вярвам на разказа ѝ за бягството. Освен ако майка ѝ не ги е убедила, че Тори измисля начини как да прави магии — в което се съмнявам, — а доколкото знам, магическата ѝ сила рядко я посещава. Магията за сковаване може да засегне само един пазач. Правила я е пред очите ми. Дори няма нужда да изрича заклинание. Само като си го помисли и става.

— Без заклинания? Без тренировки? — поклати глава той. — Не го казвай на Саймън.

— Какво да не казва на Саймън? — дочу се глас зад нас.

Обърнахме глави и видяхме, че Саймън прекрочва прага на вратата.

— Че на Тори не й трябвали заклинания, за да прави магии — отвърна Дерек.

— Сериозно?

Той изруга.

— Имате право. И да не ми го казвате?

Тръгна да прекосява покрива.

— По-добре не казвайте на нея, че аз имам нужда от заклинания и седмици тренировки и въпреки това все още се провалям.

— Снощи беше доста добър в магиите, когато отблъскваше противника — забелязах аз.

— Благодаря — ухили се той. — А сега ще си позволя да попитам защо се криете тук, на покрива? Нали не се опитвате да ме накарате да ревнувам?

Докато говореше, Саймън се усмихваше, ала Дерек погледна настрана и кисело отрече:

— Разбира се, че не.

— Да не би да сте имали още приключения? — Наведе се от другата ми страна Саймън, толкова близо, че се докосна до мен и сложи ръката си върху моята. — Хубаво местенце. Скривалище на покрива, наблюдателницата на старата вдовица. Това е, нали? Наблюдателница на покрива?

— Да. И е прогнила, така че не се приближавай много — предупреди го Дерек.

— Това и правя. И така, какво е приключението?

— Незначително — отвърнах аз.

— О, господи! Непрекъснато ги пропускам. Добре, разкажете ми за него, но много внимателно. Какво стана?

Аз му разказах. Саймън слушаше внимателно и съсредоточено и поглеждаше към брат си. Предполагам, че ще уточните „доведения си брат“, защото само като ги погледнеш и разбираш, че помежду им няма никаква кръвна връзка. Саймън бе петнайсетгодишен, половин година по-голям от мен, слаб и с атлетично телосложение, с тъмни бадемови очи и остра руса коса. Когато Дерек бил близо петгодишен, дошъл да живее със Саймън и баща му. Освен братя, макар и некръвни, те бяха и много добри приятели.

И на него казах толкова, колкото бях казала и на Дерек. Саймън премести поглед от мен към Дерек.

— Трябва да съм спал като пън, щом не съм чул всички тези крясъци — каза той.

— Какви крясъци? — попита Дерек.

— Искаш да кажеш, че Клоуи ти е казала, че просто е последвала призрака на покрива, а ти не си й се карал през всичкото време, докато си стоял при нея?

— Тази сутрин е малко разсеян — обясних аз.

— Не толкова малко според мен. Няма ли да се поинтересуваш за останалата част от историята? Частта, в която ще обясни *защо* е последвала призрака? Защото ми се струва, че е имала някаква причина.

— Благодаря — усмихнах се аз. — Наистина имах. Той беше момче на наша възраст, което знаеше за групата „Едисън“ и експериментите.

— Какво? — извъртя глава Дерек, а въпросът му прозвуча повече като ръмжене.

— Затова го последвах. Тук е умряло момче, което би могло да се окаже още един субект, и щом е намерило смъртта си на това място...

— Значи имаме проблем — каза Саймън.

Аз кимнах.

— Всъщност първата ми мисъл беше: „Боже мой, по-паднали сме в клопка“.

Саймън поклати глава.

— Не и Андрю. Той е от добрите. Познавам го от дете.

— Но не и аз, ето защо подтикнах призрака да говори и ми стана ясно, че той не го е познавал. Андрю каза, че къщата била собственост на човека, основал групата „Едисън“ и взел участие в експериментите. Ако има някаква връзка с това момче, мисля, че ще я открием тъкмо тук.

— Можем да попитаме Андрю... — започна Саймън.

— Сами ще намерим отговорите — прекъсна го Дерек.

Двамата се изгледаха втренчено. След секунда Саймън избоботи нещо, в смисъл че нещата се усложняват, ала спор нямаше. Ако Дерек искаше да се забавлява и да се прави на детектив, добре. Скоро и без друго ще се махнем оттук, ще отидем да спасяваме онези, които оставихме зад себе си, и ще ликвидираме групата „Едисън“... или поне се надявахме да го сторим.

4

Не след дълго слязохме долу. Дерек се запъти право към кухнята, за да си вземе закуската. Бяхме поспали само няколко часа, ала вече беше почти обедно време и стомахът му, както можеше да се очаква, се бунтуваше.

Докато той си търсеше храна, двамата със Саймън оглеждахме нашия временен дом. Бях прочела една книга за някакво момиче в огромно английско имение, в къщата имаше тайна стая, която години наред никой не можеше да открие, тъй като вратата ѝ била прикрита с гардероб. Спомням си, че ми бе станало смешно. Татко си имаше приятели, които притежаваха наистина огромни къщи и въпреки това нямаше опасност да пропуснеш някоя стая. Но на това място, при положение че притежаваш и малко въображение, всичко ми ставаше ясно.

Къщата не беше просто голяма. Беше построена в странен ред. Сякаш архитектите бяха плеснали стаите върху чертежа, без да си помислят как да ги свържат една с друга. Предната част бе доста проста. Главният коридор обединяваше вратите, стълбите, кухнята, дневната стая и трапезарията. После се извиваше и се разделяше на няколко задни коридорчета, от които се влизаше в стаи, отвеждащи в други стаи. Повечето бяха наистина малки, не повече от три квадратни метра. Напомняха на заешки клетки — малките стаи бяха разпръснати на всички страни. Дори открихме отделно стълбище най-отзад, чиито стъпала сякаш не бяха почиствани с години.

Щом Саймън отиде да провери дали Андрю се е събудил, аз се вмъкнах в кухнята, където Дерек се бе вторачил в ръждясала консерва боб.

— Много ли си гладен? — попитах го аз.

— Скоро и това ще стане.

Той претърсваше кухнята, като отваряше шкаф след шкаф.

— Значи не искаш да попитам Андрю за онова момче? — казах.
— Вярваш му, така ли?

— Със сигурност.

Той свали кутия с бисквити и я обърна с дъното нагоре, за да види срока на годност.

— Не звучи убедително — обадох се аз. — Ако сме тук с някого, на когото не се доверяваме...

— В момента единствените хора, на които наистина се доверявам, това сте ти и Саймън. Мисля, че Андрю не замисля нищо. Ако не мислех така, нямаше да сме тук. Но няма да го попитам, не и ако можем сами да стигнем до отговорите.

Кимнах.

— Това е добре. Просто... Знам, че не искаш да преследваш Саймън, но... Ако се притесняваш... — Страните ми горяха. — Не искам да кажа, че трябва непременно да ми се довериш, само не...

— Избухвай, когато узнаеш нещо лошо. — Той се обърна и срещна погледа ми. — Няма.

— Още ли сърба кетчупа? — Саймън се завъртя в кухнята. — Десет минути, брат ми. Андрю идва и...

— И дълбоко се извинява за липсата на храна.

Андрю влезе в кухнята. Беше на годините на татко, с много къса посивяла коса, квадратни плещи, набито телосложение и гърбав нос. Той потупа Дерек по рамото.

— Пристига. Човек от групата носи закуската и ще дойде всеки момент.

Той не отдръпна ръката си, а го стисна. Несръчен жест, може би, поради факта че беше с петнайсетина сантиметра по-нисък от Дерек, но в това сякаш се криеше и още нещо. Предишната нощ, щом се срещна с Дерек, когото не бе виждал с години, израз на изненада и предпазливост премина по лицето му. Дерек бе забелязал това и аз бях сигурна, че е усетил как Андрю с всички сили би побягнал от човек, когото е познавал през по-голямата част от живота си, а сега го вижда в ролята на главорез, макар и в юношеска възраст.

И Андрю беше магьосник като Саймън. Бил стар приятел на баща им и бивш член на групата „Едисън“. Също така им осигурявал неотложните контакти. Преди няколко години двамата с баща им се

посдърпали, ала запазили връзката помежду си и колчем изпадахме в затруднено положение, се обръцахме към него.

Андрю стисна за последен път Дерек за рамото, засуети се из кухнята, вадеше и плакнеше чинии, бършеше праха от плотовете и масата, питаше ни как спяхме и отново се извиняваше, че не е подготвил къщата за живеене.

— Как да се подготвиш, като не знаеш, че ти идват гости? — обади се Саймън. — Няма ли да ти пречим? Ако останеш тук с нас? Знаем, че имаш рабо...

— Която си върша от къщи вече две години. Слава на Бога, накрая натрупах достатъчно трудов стаж, за да започна да общувам по електронен път. Всекидневното пътуване до Ню Йорк ме убиваше. Сега ходя само веднъж седмично за някоя среща.

Саймън се обърна към мен:

— Андрю е редактор. На книги. — После погледна към Андрю: — Клоуи пише сценарии.

Изчервих се и измънках, че очевидно не съм истинска писателка, само уча, за да стана такава; но Андрю каза, че за него ще е удоволствие да научи върху какво работя и да отговори на всичките ми въпроси относно писането. Думите му дори прозвучаха съвсем искрено, за разлика от тези на мнозина възрастни, които със снизхождение изричат подобни неща.

— В момента работим заедно върху нещо забавно — обади се Саймън. — Графично описание на нашите приключения. Приятно ни е.

— Страхотно. Разбирам, че и рисувате? Баща ти ми каза, че си...

На вратата се позвъни.

— Това вече трябва да е закуската — предположи Андрю. — Клоуи? Знаем, че най-вероятно Тори е изтощена, но трябва да присъства на срещата.

— Ще се кача да я събудя.

И ето че тайнствената група за съпротива се събра. Не бе голяма: трима души плюс Андрю.

Едната се казваше Маргарет и изглеждаше като повечето жени, с които работеше татко — делова, висока, с къса кестенява коса, която бе

започнала да побелява. Беше некромант.

Гуен не бе много по-висока от мен и имаше вид на току-що завършила колежанка. Що се отнася до външния ѝ вид, косата ѝ бе руса и късо подстригана, имаше чип нос и остра брадичка и аз започнах да се чудя дали не бе нещо като фея, ала тя заяви, че била вещица като Тори.

Третият новодошъл се казваше Ръсел, плешив мъж, напомнящ нечий дядо, и се представи като шаман и парамедик, от когото бихме могли да се възползваме след тежките изпитания, през които бяхме преминали. Заедно с Андрю и Маргарет той бе един от основателите на групата и навремето също бе работил за „Едисън“.

Андрю заяви, че има още шестима членове в Ню Йорк и повече от двайсет из страната. При настоящите обстоятелства обаче нямаше да е безопасно всички те да се струпат тук, за да се запознаят с нас. Затова бяха изпратили само онези, които биха ни помогнали най-много — некромантка и вещица. Дерек нямаше късмет. В групата нямаше върколаци и нищо чудно, като се има предвид, че в цялата страна съществуваха вероятно само двайсетина, а некромантите и магьосниците бяха стотици на брой.

Хората със свръхестествени способности, включили се в групата „Едисън“, не бяха зли. Повечето бяха като леля ми, която бе предложила услугите си като лекар, защото искаше да помогне на хора като брат си — некромант, който или се бе самоубил, или бе блъснат от покрива от духове още докато е учил в колежа.

Членовете на групата „Едисън“ вярвали, че целта е генетична манипулация — вземаме малко от нашата ДНК, за да намалим до минимум страничните ефекти и да подобрим контрола над свръхестествените си сили. Когато сме били малцина, нещата се влошили и трима от върколаците нападнали медицинската сестра. Те били „елиминирани“. Убити от същите хора, които са се клели, че работят в помощ на надарените със свръхестествени способности хора. Тогава бащата на Саймън и някои други като Андрю напуснали.

Ала имало хора, за които това не било достатъчно. Разтревожени от видяното, те започнали да наблюдават групата „Едисън“, за да се уверят, че тя не представлява заплаха за останалите надарени. Ние представлявахме информация за техните най-големи страхове. За мнозина от нас генетичната модификация имала обратен ефект, тъй

като произвеждала деца с неконтролируема сила — вещици, които можели да правят магии без заклинания, и некроманти, които, без да искат, можели да съживяват мъртъвци.

Когато станало ясно, че не могат да ни контролират толкова лесно, колкото са си представяли, учените от групата „Едисън“ направили с нас, своите неуспешни опити, същото, което сторили и с момчетата върколаци. Убили ги.

И ето че сега се свързахме с групата на Андрю, за да ни помогне. Намирахме се в смъртна опасност, а бяхме изоставили още един член от нас — Ракел, както и леля ми Лорън, които бяха в още по-голяма опасност от нас. Бяхме помолили групата да ги спаси и заплахите срещу нас да престанат. Дали щяха да го направят? Нямахме ни най-малка представа.

Гуен бе донесла закуска: понички, кафе и шоколадово мляко, за което съм сигурна, че си е казала: това е най-подходящата храна за деца на тяхната възраст. Сигурно щеше да е права... ако три дни не бяхме яли боклуци и ако единият от нас нямаше диабет.

Саймън си взе поничка и кутия с шоколадово мляко, като се шегуваше, че непременно трябвало да си хапва неща, които са извън обичайната му диета. Само Дерек се оплакваше. Андрю се извини, задето бе забравил да информира останалите за болестта на Саймън, и обеща следващото хранене да е по-качествено.

Всички бяха мили и любезни и може би ме беше хванала параноята — Дерек ми триеше сол на главата, — но ми се струваше, че зад усмивките и милите им очи се криеше нещо: сякаш не преставаха да мислят за необузданите ни разностранни способности. Сякаш не можеха да се отърват от мисълта, че във всеки един от нас има часовников механизъм, който цъка и отброява секундите, като да бяхме заредени бомби.

Не само аз се чувствах дискомфортно. Когато се преместихме във всекидневната стая, Дерек си набеляза едно ъгълче и се оттегли в него. Саймън едва говореше. Тори, която обикновено не искаше да има нищо общо с нас, така се беше лепнала за мен, че си казах: сигурно се опитва да ми задигне поничката.

Ние против тях. Генетично модифицираните чудовища против хората, надарени със свръхестествени способности.

Говорехме главно двамата със Саймън. За мен това бе странно, защото аз бях детето, което винаги е стояло най-отзад с надеждата да не го накарат да говори, тъй като тозчас щеше да запелтечи. Ала тежестта на доказателствата се прехвърли върху видяното от мен: духовете на други деца и файловете в компютъра на д-р Давидоф.

Докато обяснявахме, в очите им зърнах съчувствие, но и съмнение. Вярвали ни, че експериментът се е провалил на места — когато напускали, те се страхували тъкмо от това. Вярвали ни и за Лайл Хаус, „седалището на групата“, където хората от „Едисън“ ни бяха затворили.

Когато експериментът се провалил, естествено, групата „Едисън“ се постарала да прикрие следите.

Но останалото? Защо ни преследваха, когато избягахме? Защо стреляха по нас със сънотворни стрелички, а после и с истински куршуми? Защо ни затвориха в лабораторията? Като при това убиха три деца, провалили се на рехабилитацията?

Всичко това звучеше като сценарий на филм. Не, оставете това. Като сценарист/режисьор на увлекателен касов филм, ако бях чула този разказ, щях да го отхвърля като твърде жесток.

Със сигурност можех да заявя, че Андрю ни вярваше. Гуен също. Видях ужаса, изписан на лицето ѝ. Но Гуен бе най-младата и мнението ѝ не тежеше кой знае колко. Ръсел и Маргарет не можеха да прикрият скептицизма си и аз знаех, че няма да е никак лесно да ги убедим да ни помогнат.

Накрая измърморих:

— Радел и леля ми са в *опасност*. Всеки миг могат да бъдат убити, ако изобщо са още живи.

— Леля ти е ценен член на екипа — рече Маргарет, а по суровото ѝ лице не можеше да се прочете нищо. — Няма да я убият. А и приятелката ви не изглежда да е в непосредствена опасност. Тя е щастлива и послушна. Засега са доволни и на това.

— Но ако открие каква е истината, сигурно няма да е тъй отстъпчива...

— Твоята леля и приятелката ти са направили избора си, Клоуи — намеси се Ръсел. — Колкото и грубо да ти звучи. И двете те предадоха. Едва ли желанието ти да ги спасиш ще е толкова силно.

— Леля ми...

— Помогна ти да избягаш, знам. Но нали нямаше изобщо да си там, ако приятелката ти не те бе предала?

Рей бе разказала на д-р Давидоф за планираното от нас бягство и когато се опитахме да се махнем от Лайл Хаус, те бяха подготвени. Рей бе повярвала на лъжите им, че искат да ни помогнат, и бе помислила, че момчетата са ме навили да тръгна с тях.

— Сгрешила е. Нима настоявате да я оставим да умре заради това?

Повиших глас. Преглътнах, като се опитвах да се успокоя, да разсъждавам разумно.

— Каквото и да е сторила, била е убедена в правотата си и сега нямам намерение да я изоставя.

Хвърлих поглед към останалите. Саймън бързо и енергично се съгласи с мен. Дерек смотолев с рязък тон:

— Да, издъни се, но глупостта не е кой знае какво престъпление.

Всички погледнахме към Тори. Аз спрях да дишам под тежестта на погледите на възрастните върху нас, защото знаех, че по този въпрос трябва да стигнем до съгласие.

— Тъй като се връщаме за лелята на Клоуи, Рей също ще бъде спасена — каза Тори. — И *двете* трябва да бъдат спасени. Групата „Едисън“ може и да не представлява шайка отмъстителни манияци убийци, но майка ми прави изключение и когато тръгнахме, забелязах, че тя никак не харесва д-р Фелоус.

— Не мисля, че... — започна Ръсел.

— Време е да минем на скучната част — подхвърли Андрю. — Деца, защо не се качите и не огледате и другите стаи. Сигурен съм, че всеки ще си хареса по една.

— И така сме си добре — отвърна Саймън.

Андрю погледна към останалите. Искаха да излезем от стаята, за да обсъдят и решат насаме дали да ни помогнат, или не.

Щеше ми се да изкрещя. „Какво има толкова да се обсъжда? Хората, за които сте работили, убиват деца. Вашата мисия не се ли състои в това да се убедите, че работата им не нанява никого? Стига сте яли понички, направете нещо!“

— Защо не... — започна Андрю.

— Добре сме си — чу се ръмжене в отговор.

Това беше Дерек, чийто тон казваше: „Говоря съвсем сериозно“, ала внезапно в стаята се възцари тишина. Всички очи се обърнаха към него, всеки поглед бе остър и бдителен.

Дерек извърна очи и измърмори:

— Искате да излезем ли?

— Моля ви — отвърна Андрю. — Би било по-лесно...

— Няма значение.

И Дерек ни поведе навън.

5

В коридора Дерек се обърна.

— Вие отидете да намерите друга стая за Тори. Аз ще си взема още понички.

Двамата със Саймън се спогледахме. Колкото и да обичаше да яде, в момента последното нещо, което Дерек си мислеше, бе да напълни корема си. Всъщност той казваше: „Вземете Тори и се омитайте отгук, за да мога да подслушам какво си говорят“. Като върколак той можеше да ги чуе и от кухнята.

— Остави ми малко шоколад — каза Саймън, докато отвеждаше Тори и мен към стълбите.

— Не бива да ядеш...

— Само те дразня — подметна Саймън в отговор. — Хайде, Тори. Да ти намерим една хубава стая, само за теб.

Както се оказа, Тори искаше да остане при мен. Не че го заяви направо, разбира се. Тя огледа другите възможности и се заоплакваше, че стаите били прашни и че накрая пак ще трябва да остане при мен. Предложих аз да отида в друга стая. Тя ми заразправя колко хубава била тази и как трябвало да се науча да защитавам интересите си. Реших, че е време да взема един душ.

Душът щеше също да ми даде възможност да отмия нетрайната боя от косата си. Когато избягахме от Лайл Хаус, казаха на баща ми, че съм направила точно това — избягала съм и ме няма. Той нямаше представа, че ме бяха хванали почти на мига и ме бяха отвели в лабораторията на групата „Едисън“. Нито знаеше какво представлява групата „Едисън“, нито какво означава некромант. За него дъщеря му, шизофреничката, бе избягала от групата у дома си и сега живееше по улиците на Бъфало. Беше предложил и награда за залавянето ми. Награда от половин милион долара.

Исках да знае, че съм добре. Боже мой, наистина исках. Но леля Лорън заяви, че е по-безопасно да не научи истината, и Дерек се съгласи. Така че засега аз наистина с всички сили се мъчех да не мисля

колко щеше да се тревожи. Щях да му изпратя съобщение още щом това станеше възможно. Междувременно, предложената от него награда се превърна в проблем.

Моята руса коса с ягодов отблясък лесно се забелязваше, още повече че преди да ме транспортират до Лайл Хаус, аз ѝ бях добавила червени кичури. Дерек ми бе купил нетрайна боя. Черна на цвят. Бях доста бледа за черна боя и сега изглеждах досущ като некромантка: бяла кожа и смолисточерна коса. Ала за щастие боята лесно се отмиваше. Поне така ми се струваше.

Тори ме последва по коридора, като ми даваше съвети как да махна боята от косата си и играеше ролята на първа моя помощничка само две минути след като ме бе нарекла „чернилка“. През последните дни това не бе чак толкова лошо, щом говорим за Тори. Тя бе започнала да се придвижва сантиметър по сантиметър по пътя към сближаване с мен, като се има предвид, че двете с нея би трябвало да сме смъртни врагове.

Но сега беше дружелюбна.

— Не я мий повече от три пъти, иначе косата ти ще заприлича на слама. Видях климатик някъде тук. Използвай го, за да я издухаш и да улегне.

— В момента сухата коса е за предпочитане пред черната.

Саймън надникна от стаята си.

— Отмивате боята ли?

— Колкото по-бързо, толкова по-добре.

Той се подвоуми, а изразът на очите му говореше, че се кани да каже нещо, което всъщност не иска.

— Знам, че не желаете да е боядисана, но... Е, ако излезем...

— Ще трябва да остана под домашен арест заради черната си коса.

— Не е толкова лошо.

Тори прошепна на шега:

— Саймън намира момичето, излязло сякаш от филм на готическите ужаси, доста секси.

Той я погледна сърдито.

— Не, просто искам да... — хвърли нетърпелив поглед към Тори той, сякаш ѝ казваше да се омете. Но тя остана на мястото си и той се наведе към ухото ми, като сплете пръсти в моите. — Знам, че искаш да

я отмиеш. Ще помоля Андрю да ти намери по-хубав цвят. Не ми пука на какво прилича косата ти; просто искам да си в безопасност.

— Колко сладко! — каза Тори.

Саймън застава между двете ни с гръб към нея.

— Можеш да попиташ Андрю. Може би се престарavam...

— Не, не се престарavamш. Имам нужда от душ, но няма да се опитвам да отмия боята.

— Добре. О, да! Дерек каза, че си искала да вземаш уроци по самозащита без оръжие. Какво ще кажеш след душа да опитаме?

Всъщност не бях в настроение за уроци, ала той се усмихваше и очевидно гореше от желание да направи нещо хубаво за мен, след като ми бе забранил да си оправя косата. Не че имах да върша нещо по-интересно, тъкмо затова казах:

— Може.

— Звучи добре — намеси се Тори. — Да, знам, че не ме каните, но бихме могли и двете да вземаме уроци. Не, не, не се мъча да застава помежду ви. Разбирам те, Саймън. Според мен двамата с Клоуи сте най-очарователната двойка на света. Но ще се взирате любовно в очите си някой друг път. В момента имам нужда от уроци по самозащита. Така че, среща в задния двор.

Тя се отправи към стълбите и извика:

— Във всеки случай няма дълго да останеш да ни тренираш самичък. Сигурна съм, че Дерек ще дойде при нас веднага щом свърши с подслушването.

На излизане от банята налетях на Дерек.

— Свърши ли срещата? — попитах.

Саймън подаде глава от стаята им и Дерек го повика с ръка в коридора.

— Къде е Тори? — попита той.

— Навън. Чака ни, така че да не се бавим.

— И каква е присъдата? — подкани го Саймън.

— Гуен и Андрю ни вярват. Маргарет подозира, че може да сме разбрали положението погрешно и да сме си помислили, че Лиз, Брейди и Амбър са били убити. Само Ръсел е на мнение, че умишлено ги заблуждаваме.

— Мухльо. И до какво...?

Дерек го стрелна с поглед. Саймън затвори уста и подкани с жест Дерек да продължи.

— Включиха конферентната връзка на телефона и се посъветваха с двойка старейшини на групата, и... — Дерек ме погледна и аз прочетох отговора по начина, по който откъсна очи от моите. — Искат да позабавят нещата, за да получат повече информация. Щели да изпратят екип в Бъфало на проучване.

Саймън се намръщи.

— Ами разбира се, поемат по бавния и сигурен път, а в това време Раquel и д-р Фелоус може да... — Хвърли поглед към мен. — Извинявай.

Останахме около минута на място, за да се успокоим.

Обърнах се към Дерек.

— Какво мислиш да правим?

— Засега ли? Да продължим. — Гласът му бе дрезгав, а тонът безпомощен. — Нищо друго не можем да сторим. Групата „Едисън“ са по петите ни. Трябва да оставим нещата така.

Заварихме Тори в задния двор. Извиних ѝ се за закъснението; момчетата не се извиниха. Саймън тъкмо започна да ни обяснява някаква хватка и Андрю ни повика.

Ръсел си бе тръгнал.

— Духнал си е на петите — изръмжа Саймън. — За да не ни гледа в очите, когато съобщи на останалите, че според него ние лъжем.

Гуен също беше изчезнала, ала бе отишла да купи продукти и готова храна за вечеря. Да, беше станало време за вечеря. Тъй като бяхме станали късно, пропуснахме обяда.

Хранехме се с Андрю, Гуен и Маргарет. Те подготвиха плана твърде оптимистично, разбира се — тъкмо нахвърляха набързо разузнавателната част и подготвиха спасителната операция.

— И така, приятели — каза Андрю, — през идните няколко дни вие ще работите на три фронта. Да си починете добре. Да ни разкажете всичко, което знаете за лабораторията. И да тренирате.

— Да тренираме ли? — Думите му накараха Тори да скочи и да се изправи. Мен също.

Гуен се усмихна.

— Аха. За това сме дошли двете с Маргарет.

— А аз ще работя със Саймън — каза Андрю, — макар да съм наясно, че баща ти те тренира от години.

— Сигурна съм, че може да използва практическите занимания — обади се Тори.

Саймън я перна. Андрю се престори, че не вижда.

— Колкото до Дерек... — каза Андрю.

— Да, знам. За мен няма върколаци, няма тренъори.

— Така е, но все пак намерихме един. Томас, полудемон, който живее в Ню Джърси. Може да си го спомняте от лабораторията. Той беше член на екипа, отговорник на секцията за върколаци в проекта.

Дали си въобразявах, или Дерек наистина се сепна? Не бих го корила, ако е трепнал. Дерек живеел в лабораторията преди бащата на Саймън да го прибере в дома си и после секцията по върколаци била опразнена. Другите трима върколаци вече били убити. Дерек със сигурност нямаше да се зарадва отново да срещне един от пазачите си.

— Томас напусна лабораторията преди теб главно защото се противопоставяше на начина, по който бяхте третирани вие, момчета. Ала знае за върколиците повече, отколкото всеки друг. Баща ти го използваше при отглеждането ти.

Дерек се отпусна.

— Така ли?

— Сега е по работа, но идната седмица се връща. Ако все още не сме се задействали — което, надявам се, няма да е така — ще имаш с кого да си поговориш и да получиш отговори на всички въпроси, които се въртят в главата ти.

6

След вечеря Андрю ни предупреди, че в десет лампите се загасят. Дотогава щял да върши някаква работа, така че сме можели да се забавляваме.

Проблемът се състоеше в това, че ние не желаехме да се забавляваме. Нито да легнем и да се наспим добре. Искахме живота си обратно — да спрем групата „Едисън“, да освободим леля Лорън и Рей, да намерим бащата на двете момчета и да съобщя на татко, че съм в безопасност. Да седнем и да си играем, щеше да бъде мъчение за нас... а тъкмо това ни бе предложил Андрю, докато в къщата няма никого.

Двете с Тори се запътихме към стаята, когато Гуен се появи в коридора да ни каже довиждане.

— Мога ли да ти задам няколко въпроса, преди да излезеш? — попита я Тори и бързо заслиза по стълбите. — Новачка съм в магьосничеството и знам, че утре започваме с уроците, но ако имаш време да ми отговориш...

Гуен се ухили:

— Винаги. Обикновено са обучавали мен, но с нетърпение очаквам сега аз да уча вас. Ела във всекидневната стая да си побъбрим.

Прониза ме завист. И аз имах въпроси. Бяха се натрупали с тонове. И кой щеше да ме обучава? Маргарет, а тя не беше точно типът жена, с която да се шляеш и да си бърбориш. Да не споменаваме факта, че бе една от онези, които се съмняваха в думите ни.

Качвах се нагоре по стълбите и не забелязах, че момчетата бяха отворили вратата на стаята си, докато Дерек не протегна ръка и не ме докосна по лакътя.

— Здравсти — казах аз и се насилих да се усмихна.

— Заета ли си? — попита той почти шепнешком.

— Бих искала да съм. Какво е станало?

Дерек хвърли поглед назад към вратата на банята. Под нея се процеждаше светлина. Той се приближи към мен и шепотът му стана

още по-тих.

— Мислех си, тъъ, ако нямаш работа, може би бихме могли...

Вратата на банята се отвори и Дерек подскочи. Отвътре излезе Саймън.

— Значи откри Клоуи? Добре — каза той. — И така, какво ще правим? Този път няма да пропусна приключението.

— Всичките ни приключения са случайни — казах аз, — при това с радост бихме пропуснали повечето от тях.

Вдигнах очи към Дерек.

— Та какво казваше?

— Нищо. Просто, че не бива да правим кой знае какво.

— Добре. Но какво *ще* правим?

— Тази вечер нищо. Или... каквото и да е.

Той се оттегли в стаята си.

Погледнах към Саймън.

— Да, има странен вид. Ще говоря с него. Ще те настигна след минута.

Бях на път към нашата стая, когато се появи Тори. Двете се заговорихме и влязохме, водехме някакъв неловък разговор, който, за щастие, бе прекъснат, щом Саймън потропа на вратата.

— Всичко наред ли е? — викна той и започна да отваря вратата.

— Извини ме — каза Тори. — Ще ни дадеш ли поне възможност да ти отговорим?

— Беше предупреждение, а не въпрос. Проявих любезност.

— Да си любезен, означава да почакаш...

Вдигнах ръка. Само така можех да прекратя разправията.

— Намерих нещо — каза Саймън на влизане. Измъкна от джоба си старомоден ключ и ми се ухили. — Беше залепен за задната стена на скрина за дрехи. Какво мислите? Скрито съкровище? Таен коридор? Заключена стая, където са затворили лудата стара леля Една?

— Вероятно отключва друг скрин — каза Тори. — Някой, който са изхвърлили преди петдесет години.

— Трагично е да си роден без въображение. Телетони ли имат за целта? — Той отново се обърна към мен. — Клоуи, помогни ми с това.

Взех ключа. Беше тежък и ръждив.

— Определено е стар. При това беше скрит. — Вдигнах поглед към него. — Доскуча ти, нали?

— До смърт. Ще започнеш ли да проучваш?

Тори подбели очи.

— Мисля, че ще полегна и ще мечтая да се прибера у дома с деца, които не приемат търсенето на заключени врати за нещо забавно.

— Хей, нали те предупредих, че сме безинтересни! — каза Саймън. — Колкото по-дълго време прекарваш с нас, толкова повече те разочароваме. — Той ме погледна. — Идваш ли?

Аз не му отговорих веднага и той попита:

— Не?

В гласа му прозвуча разочарование, но той го съдържа с пресилена усмивка.

— Страхотно. Изморена си...

— Не е това. Просто... трябва да открием самоличността на момчето, което видях, и да разберем дали има някаква връзка с къщата.

— Какво момче? — попита Тори.

Разказах ѝ за призрака и подчертах:

— Знам, че Дерек ни посъветва да не правим кой знае какво тази вечер, но...

— Но очевидно предупреждението се отнася само за нас, защото точно в този момент тръгва с желанието да попадне на някакви следи за това момче. Не иска да му се пречкаме. Заяви, че ще е доста подозрително, ако всички се втурнем да се ровим из къщата.

Значи, Дерек търсеше без мен? Проряза ме... не знам какво, предполагам, че бе разочарование. После си спомних за онова, което стана в коридора. Дали не се е канил да покани и мен? Разочарованието ми нарасна.

— Ами уроците по самозащита? — поинтересува се Тори.

— Да, предполагам... — отвърна Саймън. — Все пак е нещо.

— Всъщност трябва да направя и друго — казах. — Вие вървете.

Те ме погледнаха така, сякаш им предложих да поплуват с акули. Всъщност аналогията не бе лоша. Саймън и Тори се обучават заедно на самоотбрана, а това неминуемо щеше да свърши с кръвопролитие.

— Какво имаше предвид? — попита Саймън.

— Просто... леля ми... Онова, което видях снощи... Бих искала да...

— Да се опиташ да я призовеш? — завърши мисълта ми Тори. — Да разбереш дали е мъртва, нали?

Саймън ѝ хвърли остър поглед, задето е такава тъпачка, но аз кимнах.

— Така е. И Лиз. Искам да се помъча да се свържа с Лиз. Ще ни помогне да открием някакви следи. Проблемът е, че ако започна да призовавам, може да повикам и другото момче.

— Ето защо не бива да го правиш сама — заяви Саймън. — Ще остана с теб.

— И аз — присъедини се Тори. — Ако призовеш момчето демон, може би ще го накарам да говори.

Тя протегна ръка. От пръстите ѝ излезе кълбо енергия и се завихри във въздуха.

— Добре — казах аз.

Призоваването не е и наполовина толкова интересно, колкото го представят във филмите. В основни линии върша точно обратното на това, което правя, когато искам да прогоня някой призрак. Затварям очи и си представям как, вместо да го блъскам назад, аз го издърпвам навън.

В идеалния случай, притежавах нещо, което принадлежеше на мъртвите. Носех суитчъра на Лиз преди майката на Тори да го конфискува. Но нямах нищо принадлежащо на леля ми. Така че единственият начин да свърша работата си, бе да ги уловя, в случай че кръжат наоколо и чакат да се свържа с тях.

Подозирах, че един дух наистина кръжи около мен — мухльото от тази сутрин. Усетих непреодолимо желание да го разпитам по-нататък, в главата ми се появи глас — подозрително напомнящ гласа на Дерек — и ме предупреди да не го правя. Преди го нямаше, ето защо го пренебрегнах и го разкарах. И така, докато седях на пода в нашата стая, имах грижата да си представям ясно леля ми и Лиз, като виках във въображението си ту едната, ту другата.

Надявах се да не видя леля ми, но пък много исках да се свържа с Лиз, бившата ми съквартирантка в Лайл Хаус. Убиха я в нощта на моето пристигане. Отне ѝ време да повярва, че е мъртва, ала щом го разбра, тя отказа да отиде в другия свят. Остана в нашия да ми помага.

Един дух може да бъде не само идеален шпионин. Лиз беше от същия вид полудемони, към който принадлежеше и момчето от сутринта — владееше телекинезата, което означаваше, че е полтъргайт. Така че, да, Лиз щеше да ми е много полезна в момента; нещо повече — аз просто исках да я видя, да се уверя, че е добре.

— Това колие трябваше да те предпазва, с него не биваше да виждаш духове, нали? — попита Тори след няколкото минути, през които нито един дух не се отзова на призоваването ни.

Саймън отвори уста да ѝ се скара, задето се намеси, ала аз го прекъснах.

— Очевидно все още ги виждам — отвърнах. — Или колието е изгубило силата си, или без него нещата биха се влошили още повече, а това, сигурна съм, няма как да не изпитам най-накрая. Искам да кажа на Маргарет за това.

— Добре, но ако огърлицата прогонва духовете, Лиз няма да се появи.

В думите ѝ имаше логика. И все пак... пръстите ми се заиграха с колието. Ако в него имаше още сила, какво друго би могло да отблъсква? Нещо по-лошо от момчето полудемон?

— Защо не го свалиш? — започна Тори.

— Защото тя... — озъби ѝ се Саймън, но бързо се овладя. — Нека да го носи, но да опита още малко. Тези неща отнемат време, пък и ние не сме се разбързали. Ако ти е скучно, в стаята ни няма никого.

Тори сякаш искаше да му го върне, ала не можеше — не и когато той говореше разумно.

— Добре ми е — отвърна тя и продължи с викането на духове.

Тъй като всъщност исках да видя тъкмо Лиз, съсредоточих се върху нейния образ, като само от време на време се обръщах към леля мис надеждата, че няма да ми отговори. Накрая, когато и Лиз не се отзова на повикванията ми, заех се по-сериозно с леля Лорън. Ако исках да се убедя, че е още сред живите, трябваше да съм сигурна, че съм използвала всичките си сили, за да я призова.

— Недей — прошепна Тори.

Мигом отворих очи.

— Какво недей?

Тя се намръщи.

— Ти каза: „Недей“ — подсказах ѝ аз.

— Хм, не, не съм си отваряла устата.

— Тя говори истината — обади се Саймън. — Сигурно чуваш някой дух.

Затворих очи и се съсредоточих върху Лиз.

— Недей — прошепна слабият женски глас. — Моля те, миличка.

Нещо ме сви под лъжичката. Това не беше Лиз. Но пък и леля Лорън не ме наричаше така. Или греша? Не бях убедена.

— Който и да си ти, ако си тук, моля те да се появиш.

Нищо.

— Амулетът — прошепна Тори. — Щом не може да се промъкне, значи той я спира.

Протегнах ръка към колието си.

— Не! — прошепна гласът. — Опасно е.

— Не искаш ли да го сваля?

Никакъв отговор. Ръцете ми се тресяха толкова силно, че амулетът подскачаше на шията ми.

— Продължавай — настоя Саймън. — Точно на мястото сме. Ако нещо стане, веднага ще ти го окача.

Започнах да го вдигам към главата си.

— Не! Моля те, миличка. Много е опасно. Не тук. Той ще дойде.

— Кой ще дойде?

Мълчание. После ми се стори, че чувам шепота ѝ, ала бе твърде слаб, за да разбере смисъла.

— Опитва се да ме предупреди за нещо, но не я чувам добре — казах.

Саймън ми направи знак с ръка да сваля огърлицата. Аз я повдигнах над главата си...

— Какво, по дяволите, правиш? — изръмжа един глас.

В стаята нахлу Дерек и дръпна амулета на мястото му.

— Призоваваш духове без амулета си? Полудя ли? Сутринта някакъв дух те примами на покрива, можеше дори да те убие.

Саймън се изправи на крака.

— По-кратко, става ли? Опитвахме се да се свържем с Лиз. После някакъв дух искаше да предупреди Клоуи за нещо, ала тя не можеше да я чуе добре, ето защо ѝ предложихме да си свали огърлицата и да види дали това ще ѝ помогне да материализира духовете.

Дерек продължаваше да се чумери по своя си характерен начин.

— Това не означава, че е трябвало да се вслуша в предложението ти. Тя знае най-добре.

— Не, но в предложението имаше логика — отвърнах. — Бях много внимателна. Ако бе поспрял, за да гледаш, вместо да ни нареждаш, щеше да видиш какво става.

Дерек продължаваше да гледа сърдито, като се изправи настръхнал срещу мен. Никой не може да се изправя насреща ти така, както го прави Дерек, но аз вече имах достатъчно опит, за да устоя.

— Няма да сваля огърлицата си — заявих аз, — но ще опитам още веднъж. Ако тя е все още тук, може и да я махна.

— Чий е духът?

— Аз... аз... аз... — запънах се, дъхът ми излизаше на пресекулки. — Може би е леля ми. Аз... аз... не мисля така, но... трябва да опитам пак.

Гневът му сякаш започна да се укротява. Той прокара пръсти през косата си, въздъхна, после кимна с глава.

— Добре. Наистина трябва. Ако се върне и ти даде да разбереш, че иска да те предупреди за нещо, тогава... ще видим какво ще направим с огърлицата.

Бих могла да заявя, че това ще реша аз, но той вече се бе успокоил и аз не бих искала да го ядосам отново.

Така че опитах да повикам духа още веднъж. Нямах късмет.

— Не поиска да я призова тук — казах.

— Така ли? Може би защото може да се появи онзи мухльо, полудемона. — Дерек направи пауза, после потуши сарказма в тона си. — Утре ще излезем на разходка, ще се отдалечим от къщата и пак ще опитаме.

— Ще дойда — каза Тори. — А ако идиотът се появи?

Тя вдигна пръсти. Появи се кълбо енергия, което се замята от един пръст на друг. Тя се ухили и метна ръка, сякаш хвърляше топка за софтбоул. Кълбото се удари в стената и избухна в искри, като опърли избелелите тапети.

— Хоп! — възкликна тя.

Дерек се извъртя към нея.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш?

— Перча се. Не знаех, че мога да върша и *такива неща*.

Той отиде и избърса стената. Но следите останаха.

— Никой няма да ги забележи — каза Тори. — А ако ги видят, със сигурност няма да ги свържат с моите способности.

— Не ми пука. Някой можеше да те види.

— И ще загазя, задето съм замърсила тапетите? Ще оцелея.

— Не разбираш, нали? Не можем да вършим такива неща. И без друго вече са притеснени от силата, която притежаваме.

— Трябва да паднем една идея по-надолу, в противен случай така ще ги изнервим, че може да решат, че наистина *трябва* да ни държат

затворени в някоя лаборатория.

— Е, това вече отива твърде далеч — обади се Саймън.

Когато Дерек се обърна към него, той вдигна ръце и снижи глас.

— Виж, знам защо се страхуваш...

— Не се страхувам.

— Добре де, просто... И аз мисля, че трябва да внимаваме, но те вече знаят за експериментите. Не очакват да видят в нас обикновени хора със свръхнормални способности. Да, вероятно няма да започнеш да хвърляш мебели наоколо и Тори ще трябва да престане с енергийните кълба, но по принцип... ами...

— Трябва да знаят — заяви Тори. — Щом ще ги убеждаваме, че групата „Едисън“ е объркала нещо с нас, трябва да имат доказателства. Трябва да знаят, че мога да върша подобни неща. Трябва да знаят също, че можеш да запратиш дивана в другия край на стаята. Наложително е да знаят, че Клоуи може да вдигне мъртвец от гроба му.

— Не.

Никой не отговори и Дерек ни изгледа един по един, после спря сърдития си поглед върху мен.

— Твърдо не.

— Хм, аз не съм казала нито дума — отбелязах.

— Говоря от името на всички ни, трябва да поукротим силата си. Не бива да им даваме повод... — Той рязко вдигна поглед. — Андрю е наблизо.

Хвърли един последен поглед на обгорелия тапет и тихо ни изведе от спалнята.

Андрю настоя да си лягаме и Саймън излезе да си премери кръвната захар за през нощта. Аз слязох да си взема вода и тъкмо изваждах чашата от долапа, когато Андрю влезе в кухнята.

— Саймън ми каза, че имаш проблем със заспиването, така че ще ти дам нещо — и той изсипа малко хапче в дланта ми. — Това е половин доза от домашното приспивателно. Не настоявам да го изпиеш. Няма и да попитам дали си го изпила. Сигурен съм, че в Лайл Хаус имаш достатъчно приспивателни таблетки. Просто си мисля колко е важно за теб да си починеш добре през нощта. Ако решиш да го вземеш, в хладилника има вода.

И излезе. Втренчих поглед в хапчето. Да го изпия, означаваше все едно да се отметна от ангажиментите си. Трябваше да се науча да

се държа с призраците както трябва, защото те нямаше да си отидат толкова бързо. Но той беше прав — имах нужда да се наспя. Като си почина довечера, утре ще възприемам по-добре. И все пак...

— Изпий хапчето.

Подскочих. Дерек се приближи до шубера и грабна две ябълки от фруктиерата.

— Имаш нужда да си отспиш. Издръжливостта ти няма да направи впечатление на никого. Глупаво е.

Ах, Дерек. Винаги тъй обнадеждаващ.

— Ами ти? — попитах. — Нали си мислеше, че времето ти за Промяна отново приближава?

— Не и тази нощ. Но ако стане, аз ще... — Той вдигна рамене и захапа едната ябълка.

— Дойде да ме прибереш ли?

— Аха — измърмори той през пълна уста.

Напълних чашата си от каната в хладилника.

— И така, какво ще кажеш за...

Спрях насред изречението си, когато разбрах, че говоря сама на себе си и вратата на кухнята се затръшна.

8

Изпих хапчето и тутакси заспах. Когато се събудих, чувствах се наистина освежена, но в стаята беше тъмно. Снощи, както винаги, бях вдигнала щорите. Сигурно Тори ги бе смъкнала. Прозях се, изгърколих се, за да погледна часовника...

3,46 сутринта.

Простенах, опитах се да заспя отново и наистина успях, но се събудих от нечий плач.

Седнах в леглото и се огледах. Часовникът показваше 5,28.

Щом чух подсмърчане отдясно, аз погледнах към Тори, която се бе свила на леглото си. Нима плачеше насън? Тя измърмори нещо и продължи да хърка, но аз все чувах тихия хленч на сдържан плач. Взрях се в нея. Тя бе дълбоко заспала.

Долових и друго подсмърчане, което завършваше с пъшкане и определено идваше от леглото на Тори. Прекатурих се и се приближих към нея. Страните ѝ бяха сухи. Дори докоснах едната, за да се уверя.

Ниско и продължително скимтене накара косата ми да настръхне. Идваше изпод леглото.

Наметнах се.

„Хм, какво, мислиш, има там отдолу? Вампир?“

Ами да, чудовище под леглото — ужасно клише... което изобщо не означаваше, че ще проверя какво има там в действителност.

„Мислех, че отсега нататък ще устояваш на духовете?“ Може би утре... за предпочитане през деня.

Вътрешният ми глас изпусна дълбока, извисяваща се нагоре въздишка.

„Добре знаеш кой е там. Същият мухльо; втора строфа. Мъчи се да те подведе с плач. Сега вече не можеш да си легнеш, защото той може да те удуши с възглавницата.“

Виж ти! Благодаря. Това ще ми помогне да заспя.

„Вдигни щорите. Най-много да събудиш Тори. Така ѝ се пада, щом ги е спуснала.“

И наистина. Когато отивах към прозорците, забелязах тъмно овално петно до леглото на Тори. Фигури. Едно захвърлено чердже в стаята и тя го е издърпала в своята половина.

Вдигнах щорите до половината и долових слабо движение. Нещо капеше откъм леглото на Тори, ала не се чуваше шум от падащи капки — сигурно попиваха в килима.

Отново дръпнах щорите, лунната светлина бликна през прозореца и освети...

Изпуснах въженцето от пръстите си и то с плющене се замята. Препъгнах се в нощното шкафче. Часовникът се разби на пода.

Тъмното овално петно до леглото на Тори не беше никаква черга; бе локва кръв. Погледът ми се вдигна към пропитите с кръв чаршафи, по-нагоре към...

Тялото на леглото бе цялото окървавено, главата бе разбита, лицето представляваше кървава...

Откъснах поглед оттам, повдигаше ми се, захленчих името на Тори. После видях останалата част на тялото: по него течеше кръв, но беше цяло. Беше облечено с долната част на пижама, гръдният кош беше гол и нямаше никакво съмнение, че това беше мъж. Момче, може би на тринайсет или четиринайсет години, с тъмноруса коса, изпръскана с кръв и с...

Храната се надигна от стомаха ми. Силно запремигах и момчето изчезна. На неговото място лежеше Тори, която все още спеше дълбоко и дори похъркваше. Отправих поглед към пода. Беше гол. Нямаше кръв. Нямаше и чердже.

Взирах се в празното място на пода и си спомних за капещата кръв. Никакъв звук. Призрачен спомен като момичето на автобусната спирка и човекът във фабриката. Ужасна смърт, която се повтаряше до безкрай като в ням филм.

„Значи, не може да те нарани, така ли?“

Не, не можеше да ме нарани. Можеше само да ме уплаши. Щеше да се запечати в мозъка ми завинаги. Но не можеше да ме нарани физически.

В мига, в който си легнах отново, хлипането се поднови. Последва нещо, което приличаше на смях. Изправих се в леглото, ала в стаята бе тихо. Огледах се. Чу се друг шум, този път нещо между хлипане и смях.

Би могло да бъде повторение на сцената със смъртта, ала аз всъщност не притежавах саундтрака ѝ. Не бих отхвърлила и идеята, че момчето полудемон е режисирал краткия сценарий. Ако не бях ошашавена от фокусите на този полтъргайт, вероятно и една страховита сцена на нечия смърт щеше да свърши работа. Понечих пак да си легна, но размислих. По-рано същата вечер Дерек бе преувеличил до известна степен, за да ме накара да бъда поиздръжлива, да решавам по-самостоятелно. Вече бях позволила на онзи дух да ме изиграе като първа глупачка. Нямах да го позволя отново. Станах и се запътих към стаята на момчетата.

Спрях пред откренатата им врата. Чувах похъркването на Саймън. Както винаги, Дерек спеше безшумно. Вдигнах малко шум в коридора — кашлях и тропях с крака по пода. Сякаш бях дете, което хвърля камъчета в прозореца на някой приятел, за да го накара да излезе, за да си поиграем. Никакъв отговор.

Внимателно бутнах вратата и я отворих още десетина сантиметра; зачаках. Да се вмъкна в момчешката спалня, докато и двамата спят... е, не бе нещо, което ми се искаше да направя, още повече като знаех, че Дерек спи по шорти.

Продължих да кашлям и да пристъпвам от място на място. Дерек все още не се събуждаше и аз надникнах вътре. Саймън лежеше на леглото, което е най-близо до вратата, омотал чаршафите около тялото си. Леглото на Дерек беше празно.

Проверих в банята, но вратата бе отворена, а вътре беше тъмно. Сетих се за покрива, ала след случилото се онази нощ оставих покрива за най-накрая. Тогава на долния етаж? Първата възможна спирка? Разбира се, кухнята. Намерих празна чашата за мляко, както и чиния с трохи, прилежно поставена вътре в мивката.

Докато минавах през стаята на първия етаж, не отлепвах поглед от коридора, водещ към задната врата. Беше ми обещал да ме повика, щом излезе навън за Промяната, нали така? Нима е излязъл самичък? Заболя ме.

И какво, ако го е направил? Това си беше негово право. Нямам нужда от моята помощ. Освен факта, че ценеше присъствието ми по време на този процес, а на мен ми харесваше да съм там, в случай че поиска да направя нещо за него.

Отидох до задната врата. Със сигурност бе отключена. Потиснах новата болка, причинена ми от новото разочарование, и я отворих. Зад къщата имаше малък двор, заобиколен от гора. Слънцето изгряваше иззад дърветата. Прекрачих прага и се огледах.

— Дерек? — повиках го аз.

Никакъв отговор.

Направих още няколко крачки и извиках малко по-високо:

— Дерек! Навън ли си?

В гората изпука съчка. Представих си Дерек по средата на Промяната в невъзможност да отговори и бързо тръгнах натам. Шумът утихна и аз се спрях в края на пътеката, която отвеждаше навътре в гората, вглеждах се в горската тъмнина и се ослушвах. Още едно изпукване. Нещо, напомнящо стенание.

— Дерек? Аз съм.

Навлязох в гората. Само след няколко крачки утринната светлина угасна и аз се озовах в пълен мрак.

Подскочих, когато той зави надолу по пътеката. Не ми беше нужна силната светлина на деня, за да видя изражението на лицето му. Дори лицето му нямаше нужда да виждам, за да проумея, че той е в беда, можех да го разбера по положението на раменете му и по дългите подскоци, с които се приближаваше към мен.

— Аз... — започнах.

— Какво, по дяволите, правиш, Клоуи? Казах ти, че ще дойдем тук по-късно, за да се опитаме да контактуваме с призрака. Ключова дума? „Ние“. Ако си тук...

Вдигнах ръце.

— Добре де, хвана ме. Измъкнах се самичка с надеждата да не ме забележат. Ето защо те виках по име.

Това го накара да млъкне.

Аз продължих:

— Имах ранна среща в стаята си и си помислих, че след вчерашната случка ще е по-добре да имам и поддръжник. Тори и Саймън спят, но ти си накрак, затова потърсих теб.

— О!

Той изтри устата си с ръка и измърмори нещо като извинение.

— Започна ли Промяната? — попитах.

— Хм? Не. Ако бе започнала, щях да дойда да те взема.

— През тези дни най-добре би било да не се разделяме. И за двамата ни ще е по-добре.

Върнах се обратно в двора. Дерек ме последва. Пътеката беше тясна, но той вървеше до мен, и то тъй близо, че на няколко пъти ръката му се опря в лакътя ми, накрая той измърмори нещо и изостана, като ме пропусна пред себе си.

— И така, какво правеше? — попитах аз. — Излезе на сутрешен поход?

— Оглеждах наоколо. Просто... не можех да си намеря място.

Обърнах се да го погледна и забелязах колко е изопнато лицето му, как погледът му се мятеше от една страна на друга. В него се четеше повече тревога, отколкото просто безпокойство. Излязох от гората, влязох в двора и се обърнах с лице към него.

— Какво те безпокои?

— Нищо.

Малка пауза, последвана от:

— Така е. Не можах да заспя, затова се качих на покрива и ми се стори, че забелязах нещо долу. Светлинка в гората. Но не успях да открия нищо.

Той отново фиксира гората с очи, забарабани по бедрото си, сякаш гореше от желание да се върне отново там.

— Искаш да продължиш ли? — попитах.

— Да, може би.

— Тогава те оставям — рекох и се отправих към вратата.

— Не — бързо изрече той и протегна ръка към моята, ала се спря, преди да ме докосне. — Искам да кажа, че ако си уморена, да. Но не си длъжна да го направиш.

— Добре.

Той кимна с глава. И останахме там. След миг той вече разтриваше тила си и разкършваше рамене.

— Нали, въъ, спомена нещо за дух?

— Така е. — Разказах му какво се бе случило.

— Добре ли си? — попита той, щом приключих.

— Духовете са наоколо, но иначе, да, добре съм.

Той продължаваше да ме гледа, сякаш не ми вярваше, и аз побързах да попитам:

— Откри ли нещо миналата нощ, когато претърсваше къщата?

Той поклати глава.

— Опитах се да вляза в мазето, но беше заключено. Някъде трябва да има ключ.

— Старомодна брава, която се отваря със старомоден ключ?

— Да, откъде...

— Дватама със Саймън трябва да общувате по-добре. Той вече го намери. Така де, намери един ключ. Трябва да видим дали става, преди всички да са се събудили.

Бяхме почти до задната врата, когато тя се отвори. Андрю надникна навън и се намръщи. Не каза нищо, ала погледът, който ни отправи, приличаше много на онзи, с който ни изгледаха служителите в Лайл Хаус, когато ни зърнаха как двамата с Дерек се измъкваме заедно от малкото таванче. Но Андрю ни гледаше с още по-голяма несигурност, сякаш не вярваше на очите си. Като се има предвид, че ни беше видял да се държим за ръце със Саймън онази вечер, не го обвинявах.

Последния път, когато ни заловиха заедно с Дерек, аз започнах да мънкам някакви извинения. Дерек мълчеше и това ужасно ме подразни. Но той имаше право — извиненията ми само затвърдиха мнението, че сме сторили нещо, което се нуждае от извинения. Андрю не ни бе хванал да се прегръщаме, нито да се държим за ръце, нито дори да излизаме от гората. Стояхме в двора посред бял ден, вървахме и разговаряхме. Нищо лошо. Защо тогава продължаваше да се взира в нас, сякаш очакваше обяснение?

— Навън става все по-топло — казах. — Днес може дори да се появи слънце.

Беше много зряла реплика, общоприета при разговор. Дерек дори избоботи:

— Надявам се.

Андрю не промени изражението на лицето си.

— Другите станаха ли? — попитах аз. — Спяха като мъртви, когато излязохме.

— Още не. Тъкмо се канех да приготвя закуската, когато забелязах, че задната врата е отворена.

— Реших, че не бива да я затваряме — отговорих аз. — Вероятно щяхте да се чудите къде ли сме отишли, нали така?

Той кимна и ни махна с ръка, почака да влезем, после се обърна и погледна към гората, намръщи се, след това затвори вратата и сложи резето.

Дерек се качи, за да си вземе душ. Щях да погледна как е Тори, ала Андрю ме помоли да помогна в кухнята и да подредя масата, докато той запържи бекона.

— Ти пишеш, затова предполагам, че обичаш да четеш — забеляза той. — Кои са любимите ти автори?

Изредих няколко имена.

Той се засмя.

— Саймън имаше право. Никое момиче от обществото няма да те покани. Имам нещо, което може да ти хареса — много екшън и приключения. Още е на ръкопис, но ако искаш да погледнеш, ще ти услужа с лаптопа си. Любопитна ми е оценката ти — и ми се ухили през рамо, — ако нямаш нищо против да го поставиш пред публика.

— Не, би било страхотно. За какво се разказва?

Той наистина бе направил така, че да звучи привлекателно, и ние продължихме да си говорим за книги още известно време. После ме попита как предпочитам яйцата и когато ги чупеше, попита:

— Какво знаеш за върколаците, Клоуи?

— Само онова, което ми е казвал Дерек.

— Е, и аз не съм голям специалист. Но преди години Томас ми каза, че има нещо, което никога не бива да забравяш във връзка с тях. Може да изглеждат като теб и мен, но са различни. Те са само наполовина хора.

Настръхнах. Бях се наслушала на подобни глупости в лабораторията.

— И наполовина чудовища? — попитах с хладен глас.

— Не, наполовина вълци.

Отпуснах се.

— Бащата на Дерек му го е обяснил.

— Сигурен съм, че Кит го е направил, но... За Кит Дерек е негов син, също като Саймън. Има неща, които родителите излъскват, преди да ги представят на децата си. Това, че е наполовина вълк, не го прави съвсем малко по-различен от нас. Половината от него представлява животно, ръководено от инстинктите. А някои инстинкти... — Той се прокашля. — Дерек изглежда много привързан към теб, Клоуи.

— Привързан ли? — Не успях да скрия смеха си. — Той, разбира се, чувства известна отговорност за мен. Като да е наполовина вълк, както каза преди малко. Временно съм част от неговата глутница и той, ще не ще, трябва да внимава за мен. Чувства се задължен — това може би е инстинкт.

В първия миг Андрю замълча и започна да чупи яйцата.

— Искаш ли да препека филийките? — попитах. — Мога да...

— Когато групата „Едисън“ за първи път планира проекта „Генезис“, д-р Давидоф искаше да включи върколаци и вампири.

— В-вампири ли?

И *вампири* ли имало? Не бях спряла още да си мисля за върколаците, а сега и вампири.

— Другите гласуваха против тази точка, но той все пак успя да включи и върколаците. Ние объркахме нещата, които не познавахме — с всички вас, но най-вече с върколаците.

Той ми подаде хляба и посочи към тостера.

— Върколаците и вампирите са различни от останалите видове хора със свръхестествени способности. Срещат се много по-рядко и ние ги смятаме — както се смятат и самите те — за отделна категория. В нашата група или в групата „Едисън“ няма да намериш нито един върколак или вампир. Кабалите няма да ги приемат. Нашите специални болници няма да ги лекуват. Знам, че звучи като сегрегация, но и от двете страни е така. Нашите лекари не знаят достатъчно за върколаците, за да ги лекуват. А и върколакът няма да дойде при нашите лекари, за да го лекуват заедно с останалите. Ние сме им точно толкова чужди, колкото и те на нас. Това не означава, че не са наред. Те просто се чувстват по-добре и по-щастливи сред собствената си раса.

Поклатих глава.

— Дерек е щастлив и с нас.

— Дерек е добро момче, Клоуи. Винаги е бил добър. Отговорен, зрял... Кит се шегуваше, че ще дойде време, когато ще е по-доволен да има десетина момчета като Дерек, отколкото едно като Саймън. Но в момента вълкът излиза на преден план и той се бори с това. Винаги съм казвал на Кит... — Той въздъхна и поклати глава. — Това, което искам да подчертая, е, че на мен ми е ясно: Дерек изглежда досущ като нормално дете.

Нормално ли? Стана ми смешно. И през ум не ми минава, че някой би взел Дерек за нормално дете.

— Но не бива да забравяш, че всъщност е различен. Трябва да внимаваш.

Беше ми омръзнало да слушам колко опасен е Дерек. Различен да, но повече от десетина момчета, които познавах от училище, момчета, които изпъкваха сред останалите, не се държаха като другите и следваха свои собствени правила. Дерек *можеше* и да е опасен с нечовешката си сила. Но как би могъл да е по-лош от Тори с нейните неконтролирани магии? В досието ѝ беше вписано, че е искала да ме нарани, ала никой друг, освен момчетата не ме предупреди да се пазя от нея.

За разлика от Тори, Дерек се мъчеше да контролира силата си. Но никой не му го признаваше. Те не виждаха истинския Дерек. Виждаха единствено върколака в него.

9

Гуен пристигна за тренировките след закуска, а Маргарет щеше да се появи всеки миг. Двамата със Саймън бяхме в коридора, когато Гуен се шмугна при нас с мобилен телефон в ръка.

— С вас ли е Тори, деца? — попита тя.

— Мисля, че още спи — отвърнах. — Не пожела да закуси. Ще отида да...

— Всичко е наред. Току-що получих обаждане от службата. Един колега излязъл в отпуск по болест и аз трябва да го заместя. Кажете на Тори, че ще се върна към четири часа. — Тя се наклони да тръгва, но се спря и се обърна към Саймън. — Вчера, когато Андрю каза, че съм вещица, ти се изненада. Не можа ли да познаеш?

— Ъ-ъ... не.

— Страхотно. Мисля, че тук модификацията е проработила.

— Ъ-ъ?

Тя се усмихна и ни махна с ръка да отидем в кабинета, потъна в огромното кресло, събу с крак обувките си и мушна обутите си с чорапи крака под себе си, като очевидно не бързаше да отиде на работа.

— Още като те видя, мога да позная, че си магьосник. Предадено ми е по наследство. Магьосниците могат да разпознаят вещиците и обратно. Андрю каза, че искали да премахнат тази ви черта и затова си щипнали от гените ви.

— Защо?

— Политическата коректност предизвиквала остра психоза. Казват, че вещици и магьосници я развиват като защитен механизъм. — Тя се ухили. — Оpozнай врага си.

— Врага си ли? — попитах аз.

Тя хвърли поглед към Саймън.

— Какво си чувал за вещиците?

— Хм, не много.

— О, не бъди вежлив. Чувал си, че сме по-низши като заклинатели, нали така? И ние чуваме същото за магьосниците. Доста глупаво съперничество, което датира от времето на Инквизицията. И двата вида са добри заклинатели, специализирали в различни области. Както и да е, Андрю казва, че групата „Едисън“ имала идея, ако унищожат този наш вътрешен радар, ние просто да изчезнем.

Тя подбели сините си очи.

— Лично аз смятам, че направиха голяма грешка. Това признаване служи на една идеална еволюционна цел — да предотврати случайната кръстоска.

— Между вещици и магьосници? — попитах.

— Точно така. Смесването е хаотично и... — тя спря и се изчерви. — Достатъчно с моите подигравки. Работата ме зове, колкото и да ми се иска да пренебрегна повикването.

Тя тръгна да става, после спря.

— Обичате ли пица, деца?

— Разбира се.

Попита ни какво искаме.

— Ще донеса и десерт. — Хвърли поглед към Саймън. — Можеш ли да изядеш един десерт?

— Мога да си хапна от всичко, което донесеш.

— Добре. — Тя понижи глас. — Ще ви донеса каквото искате, деца. Само ми кажете. Тук не е дом, обитаван от щастливи младежи; може да ви е криво, може да се тревожиш за баща си, Саймън, а ти за леля си, Клоуи. Истински се надявам... — още един поглед, гласът се снижава с още една идея, — че ще се появят. Андрю ще ги тласне в правилната посока, а аз ще направя всичко, което е по силите ми, за да помогна.

Поблагодарихме ѝ. Тя ни попита какви списания четем, за да ни ги купи. После Андрю повика Саймън — време за урок. Саймън каза на Гуен, че обича комикси, каквито и да са, и отлетя. Помолих я да ми вземе „Ентъртейнмънт Уикли“, защото смятах, че лесно ще го намери.

Преди да излезе, я попитах:

— Онова, което каза за кръстоската между вещица и магьосник — опасно ли е?

— Искаш да кажеш...

— Познавам един човек, който може да е кръстоска и от двете.

Тя се усмихна.

— Нещо ми подсказва, че и двете имаме предвид една и съща личност, но нито ти, нито аз желаем да изречем името му на глас, в случай че другата не го знае. Не е ли наречен на името на покойна вече кралица?

Кимнах с глава и Гуен въздъхна с малко преувеличено облекчение.

— Андрю не бе убеден, че всички го знаете, а аз не исках да разнасям клюки.

Опитах се да ѝ кажа, че Тори не знае, ала тя тръгна.

— Да, смесената кръв поражда някои предизвикателства. Добавя допълнителен тласък за действие, а вие, деца, съдейки по чутото, съвсем не се нуждаете от това. Ала според членовете на групата нито Даян, нито Кит са били особено силни по заклинанията, така че...

— Кит ли? Бащата на Саймън?

Вторачихме се една в друга. Устните на Гуен се бяха извили в беззвучна ругатня, тя премигна.

— Мисля, че сега разнесох клюката. Типично — каза и с кръшен смях погледна мобилния си телефон. — Вероятно не е вярно. Дори това, че баща ѝ е бил магьосник, също би могло да не е вярно. Не мога да го знам — никога не съм работила за групата „Едисън“ и не познавам нито Кит, нито Даян. Както и да е, с магьосническа кръв или не, убедена съм, че Тори ще е добре. Ще ѝ кажа...

— Не! Тя не знае за слуховете. Не е чувала и един. Аз просто подочух в лабораторията, че баща ѝ е магьосник.

— Добре тогава, няма да ѝ кажа. И ти не бива да го правиш.

Дали Кит Бей беше бащата на Тори? Не би могъл да бъде. Кит Бей беше кореец, което ясно си личеше при Саймън. Но не и при Тори.

Наистина генетиката си правеше странни шеги — като например тъмнорусата коса на Саймън. Но ако Даян Енрайт е забременяла нарочно с дете на магьосник — както твърдеше полудемонът, — да избере Кит Бей бе като да избере рижав баща, когато нито ти, нито съпругът ти сте червенокоси. Добра възможност бащата на Тори да разбере, че бебето не е от него.

Така че, не, Тори и Саймън нямаха един и същи баща. Но ако всички мислеха, че имат, Тори и Саймън биха могли да го подочуят отнякъде, а никой нямаше нужда от подобно усложнение.

10

Малко след като Гуен тръгна, пристигна Маргарет. Когато слезе и чу, че Маргарет ме извежда навън за урока, Тори реши да се присъедини към нас. Колкото и да го криеше, знаех, че тя бе също толкова обезпокоена и смутена, колкото и ние. Последното, което желаше, бе да прекара сутринта в стаята ни. Саймън и Дерек със сигурност нямаше да я поканят да вършат заедно нещо, каквото и да е то.

Маргарет се поколеба, но аз казах, че ще ми е по-спокойно, ако Тори също е с нас. Пълни глупости, но нямаше как. Не само Дерек притежаваше силни инстинкти. Аз изпитвам непреодолим подтик да бъда в помощ на някого и обикновено накрая съжалявам. Можех само да се надявам, че този път няма да е така.

Преди да излезем, Андрю даде на Маргарет куп съвети как се бяга с половин милион долара в чантата. Беше от ясно по-ясно, че не искаше изобщо да излизаме навън, но Маргарет настоя. Бях далеч от Бъфало, каза тя, а с черната си коса аз изобщо не приличам на момичето от обявата. При това, коя жертва на отвличане би обикаляла в района, придружена от жена, която би могла да мине за нейна баба?

И излязохме. Колата на Маргарет бе луксозен европейски модел като автомобилите, които баща ми наемаше винаги и това ме накара да се замисля за него. Двамата с татко никога не сме били наистина близки. Аз бях мамино дете и след смъртта на майка ми, ами да, пак опряхме до инстинкта. Някои хора имат родителски инстинкт, други не. Татко не бе от първите, макар че правеше всичко по силите си.

Той пътуваше много, което не помагаше на близостта ни. Въпреки всичко обаче беше го грижа за мен. Повече, отколкото осъзнавах тогава. След душевното ми разстройство той долетя от Берлин и стоя до леглото ми, докато отидох в Лайл Хаус. Върна се едва когато си помисли, че съм в безопасност под грижите на леля Лорън.

— Да поговорим за некромантството — обади се от задната седалка Тори. — Клоуи няма много познания за нея.

Тя ми направи знак да задам въпросите си. Бях мечтала да срещна друг некромант и ето че сега той бе пред мен, а аз не съм попитала още нищо. Тревогата за татко нямаше да ми помогне тук.

Започнах, като попитах Маргарет как се реактивират духовете — явление, което бях наблюдавала. Остатъчни сили, така ги нарече тя, ала не ми каза нищо, което да ми е било чуждо досега. След травмиране се получаваха енергийни остатъци, които не преставаха да се повтарят и да се въртят като на филмова лента. Безвредни картини, не духове. Колкото до това как да ги блокираш...

— Не бива да се тревожиш за това поне идните няколко години. Засега се съсредоточи върху духовете. С остатъчната енергия ще се занимаеш, когато пораснеш достатъчно, за да я виждаш.

— Но аз я виждам.

Тя поклати глава.

— Подозирам, че онова, което виждаш, са духове, които се връщат към момента на смъртта си. За съжаление, призраците често го правят, някои дори го вършат нарочно, за да изплашат некромантите.

— Мисля, че не беше точно така — и аз ѝ разказах, за духовете, които бях виждала, — мъжът, скачащ в гатера във фабриката, и момичето, убито на спирката за тирове.

— Господи! — възкликна Тори. — Та това е... — Погледнах я и видях, че е пребледняла. — И ти си *видяла* това?

— Чух, че си падаш по филми, Клоуи — прекъсна я Маргарет. — Предполагам, че въображението ти е доста развито.

— Добре, но можеш ли да ми кажеш как да ги блокирам, когато започнат да ми се явяват?

Трябва да съм изтървала и някоя саркастична нотка в гласа си, защото Маргарет ме прониза с очи. Аз я фиксирах с най-успешния си поглед на широко отворените си сини очи и додадох:

— Добре е да знам какво да очаквам. За да мога да се справя с него.

Тя кимна с глава.

— Имаш правилно отношение към нещата, Клоуи. Добре тогава. Ще те допусна до тайната на занаята. Когато видиш дух от остатъчната енергия, има безпогрешен начин да се справиш с него. Да си тръгнеш.

— Не мога ли да го блокирам?

— Не можеш. Но и няма нужда. Просто си тръгни. Тъй като това не са духове, те не са в състояние да те последват.

Можех и сама да дойда до това заключение. Проблемът обаче бе следният:

— Как бих могла да разбера, че е дух от остатъчна енергия? Щом изглежда като истински, откъде да знаеш, че *не е*! Преди да видиш... онази част, в която той умира?

— Един от знаците е, че остатъчните духове не вдигат шум.

Знаех го.

— Другият е, че не можеш да им влияеш.

И това знаех.

Значи така: ако видех някого, който се кани да скочи във фабричен гатер, трябваше да спра и да се послушам дали вдига шум? Да му се развикам и да видя дали ще ми отговори? В това време, ако е дух от остатъчна енергия, той ще е скочил и аз ще видя точно какво съм се опитвала да избегна. А ако всичко става в действителност, мога да го оставя да умре, докато се мъча да си спестя една грозна сцена.

Ако мога да кажа, че е просто дух, остатъчен или не, ще съм сигурна, че лицето не е в опасност и ще мога спокойно да си тръгна. И докато тя шофираше през градчето, аз я попитах как да го направя.

— Отличен въпрос — отвърна Маргарет. — Сега започваме истинските уроци. Съществуват три начина да различиш духовете от живите хора. Първо, облеклото. Ако някой мъж например носи шапка и тиранти, той е дух, най-вероятно от петдесетте години на миналия век.

— И сега съм виждала мъже с шапки и тиранти — обади се Тори. — И младежите ги носят. Ретромода.

— Или пък униформа на войник от Гражданската война. Ако носи такова нещо, значи е дух.

Без майтап.

— Второ, както сигурно си забелязала, духовете могат да преминават през масивни прегради. Така че, ако премине през затворена врата или стол, бъди сигурна, че е дух.

Дори да не си некромант, може да се досетиш за това.

Маргарет зави по път, отвеждащ извън града.

— И трето... някакво предположение, Клоуи?

— Ако не вдигат шум при ходене?

— Отлично! Да. Това са трите начина, по които се разпознават духовете.

Страхотно. Значи, ако видя някой да стои неподвижно, но не носи стара униформа, ще трябва само да го помоля да мине през някоя мебел. Ако се опули насреща ми, сякаш съм луда, ще разбере със сигурност, че не е дух.

Надявах се практическата част от учебния ден да мине по-добре. Но щом видях накъде ни е повела, и тази надежда се изпари.

— Гр-р-робище? — учудих се аз, когато тя спря на паркинга. — Аз-аз... не м-м-мога... дори не бива да съм тук.

— Глупости, Клоуи. Истински се надявам да не се страхуваш от гробища.

— Хм, не е така — обади се Тори. — Притесняват я трупове, заровени в тях.

Маргарет премести поглед от мен към Тори.

— Ъ-ъ, мъртъвците? — продължи Тори. — Потенциални вампири.

— Не ставай глупава. Не можеш да вдигнеш мъртвец, без да искаш.

— Клоуи може.

Маргарет се усмихна непроницаемо.

— Чух, че Клоуи е доста силна, но съм убедена, че все още не бива да се тревожи за такива неща.

— Вече може да го прави. Бях там.

— Ис-стина е — потвърдих аз. — Вдигнах лица от експеримент на д-р Лайл, погребани в мазето на Лайл Хаус. После вдигнах мъртви прилепи в един склад, както и един бездомник на мястото, където се канехме да пренощуваме.

— Прилепи ли? — попита Тори и се сгърчи на мястото си.

— Ти спеше. Не ми се щеше да те будя.

— За което съм ти благодарна — отвърна тя. После се обърна към Маргарет:

— Бях будна, когато това стана с бездомника. Видях го да пълзи към Клоуи...

— Не се съмнявам, че си го видяла, но се опасявам, че вие, момичета, сте станали жертва на жестока измама. Някои членове на

групата „Едисън“, които са заложили много в този експеримент, биха желали да изглежда, сякаш силите на субектите му са се увеличили многократно в резултат на модификацията. Един от техните некроманти очевидно е искал да накара групата да повярва, че Клоун може да вдига мъртъвци. Това, разбира се, е абсурдно. Нужни са ти не само години тренировки, а и съответстващи ритуали и съставни елементи, които нямаш.

— Но аз вдигнах бездомника, *след* като избягахме.

— Това са искали да си мислиш. Очевидно са били по следите ви и така са те прихванали в къщата на Андрю. Няма значение. Дори да можеше да вдигаш мъртъвци — гримаса с устните, с която явно ми се присмиваше, — аз съм тук и ще се погрижа да вземем предпазни мерки. Да се научиш да се контролираш, е най-добрият начин да преодолееш страховете си.

Аз пак се наках да протестирам, но Тори я помоли да ни даде една минутка. Слязохме от колата и тя ме отведе под едно дърво. Стомахът ми се свиваше всеки път, щом погледнех към надгробните камъни и си представях как случайно наблъсквам духовете в телесната им обвивка, заровена под тях.

Трябваше само да хвърля поглед към зида на гробището, да зърна начумерения Дерек и да чуя хапливите му думи: „Дори не си помисляй да провеждаш уроци по практика на това място, Клоуи“.

— Тя ревнува, да знаеш — каза Тори.

— Какво?

— Ти можеш да вдигаш мъртъвци. Ако го признае, трябва да признае също, че си по-добър некромант от нея.

— Не мисля, че способността да вдигаш мъртъвци те прави *по-добър*.

— Напротив, в техния свят е така, защото това означава, че ти си по-силна. — Тя огледа гробището с дистанциран поглед. — Няма никакво значение дали силата е добра, или зла. Живяла съм дълго с майка си, за да имам мнение по въпроса. Маргарет може и да не иска да вдига мъртъвци, но със сигурност иска да може да го прави и не желае някакво си хлапе да върши тази работа по-добре от нея. Затова иска сама да се убеди, че и ти не можеш.

— Добре де, но по-добре да не я разубеждавам.

Тори сви устни.

— Всъщност...

— Ъ? Няма да тръгна да връщам някой добричък дух в изгнилата му черупка...

— Само временно.

Погледнах я.

Тя въздъхна.

— Добре. Но каквито и да са помислите на това пиленце, работата ѝ е да те обучава, а ти имаш нужда да учиш. Всички сме така. Ще бъде хубаво, ако не се натягаш много, нали?

Вярно. Не можех да не си спомня подозренията на Дерек, че Тори ни е предала, но не виждах никаква злонамереност в това да вдигам мъртъвци.

— Виж, прави каквото искаш — заключи тя. — Ще те подкрепям. Колкото и клиширано да звучи, всички сме в играта. Ти, аз, момчетата. Глутницата не е точно такава, каквато бих сформирала аз — не се обиждай, — но...

— И ти си с нас.

— Съвета ми ли искаш? Вземай уроци от нея и внимавай.

Представих си какво би казал Дерек. Положението нямаше да му хареса, но мисля, че накрая щеше да се съгласи.

Върнах се при Маргарет и заявих, че съм готова.

11

Маргарет ни поведе към гробището. Под временния навес няколко опечалени се бяха скупчили около един ковчег. Заобиколихме ги.

Единственото гробище, което бях посещавала, бе онова, в което беше погребана мама. Всяка година на рождения ѝ ден двамата с татко ходехме при нея.

Това тук бе по-голямо, с нови гробове отпред, където стояха и опечалените. Маргарет ни отведе отзад, където бяха старите гробове. Там беше пусто — мъртвите бяха мъртви толкова дълго време, че не бе останал жив, който да ги посещава.

Докъдето се простираше гробището, се виждаше, че е хубаво и в него има много дървета и пейки. Абстрахирай се от надгробните камъни и то ще се превърне в приличен парк, огрян от топлото слънце на студената априлска утрин. Опитвах се да фокусирам вниманието си върху слънцето и гледката, а не върху онова, което лежи под краката ми.

Маргарет спря пред един от по-новите гробове в старата част. Беше на жена, починала през 1959 година на шейсет и три годишна възраст. Маргарет заяви, че е идеален, защото принадлежи на човек, починал не толкова отдавна, че да прилича на призрак по облеклото, но все пак твърде отдавна, за да са ѝ останали много близки, към които трябва да се обърнем.

Накара ни да коленичим около гроба, сякаш сме роднини на починалата и сме дошли да почетем паметта ѝ. Повечето некроманти избягваха да викат духове през деня, ала според Маргарет това било глупаво. Нощното призоваване изискваше много повече внимание. А през деня, ако доведеш и приятел — разбира се, надарен със свръхестествени способности, — всичко ставаше по-лесно, защото можеше да коленичиш до гроба и да говориш и никой наоколо нямаше да ти обърне внимание.

— А може да използваш и мобилен телефон — каза Тори.

— Проява на неуважение към мъртвите — изсумтя Маргарет.

Тори сви рамене.

— Предполагам. Но тя *би могла*. И без друго трябва да има мобилен, за да си послужи с него, когато някой дух се опита да ѝ говори пред трети лица.

Маргарет подбели очи. Казах си, че идеята е добра, и я оцених по достойнство.

Мисълта, че Тори бе започнала да ме харесва, бе прекрасна, ала, както заяви самата тя, наистина бе започнала да осъзнава самотата си. Всеки се нуждае от съюзник и аз бях единственият ѝ избор.

Въздъгнах. А аз не го бях осъзнавала в предишния си, нормален живот, когато, ако ме заговореше някое от популярните в училище момичета, мислех, че има намерение да се присмее на заекването ми, за да забавлява популярните момчета, и това бе най-лошото, което според мен можеше да ми се случи.

Маргарет отвори работната си чанта и измъкна от нея торбички с треви, тебешир, кибритени клечки и малка чинийка. Ритуални пособия, които помагат на некромантите да призовават духове, обясни тя. Тори потисна недоволното си сумтене, което идваше да каже, че няма да имам нужда от тези неща. Аз замълчах.

— Трябва ли да го преместя? — попитах и извадих колието изпод блузата си.

Маргарет запремигва.

— Откъде го имаш?

— От майка ми, даде ми го, когато бях малка. Виждах призраци и тя ми каза, че това ще ги държи далеч от мен. Значи, истинско е, нали?

— Истинско, да — истинска суеверна глупост. Не бях виждала такова нещо, откакто бях на твоята възраст. Некромантите не го използват вече, но навремето беше последен писък на модата. Предполага се, че от него сиянието на некрманта потъмнява.

— Сиянието ли? — учуди се Тори.

— Тъкмо него виждат духовете и по него ни разпознават като некрманти, нали? — попитах аз.

Маргарет кимна с глава.

— И ако тази огърлица го кара да потъмнява — казах, — некрмантът няма да привлича духовете към себе си.

— Ами тогава Маргарет е права — каза Тори. — Определено ти пречи. Но това не е същата огърлица, която носеше в Лайл Хаус. Онази бе с червен камък на верижката.

Беше червен — опипах с пръсти синия камък аз. — Верижката се скъса. Но ако е истинско, промяната в цвета ще означава, че колието е изгубило силата си.

Маргарет се вторачи в колието.

— Променило ли си е цвета?

Кимнах.

— Означава ли нещо?

— Казват... — но се отказа да продължи. — Суеверни глупости. Опасявам се, че нашият свят е преизпълнен с такива неща. Хайде да започваме. Първото нещо, което искам да направиш, Тори, е да прочетеш името на жената и да го запомниш. После, на глас, ще повтаряш настоятелно искането си. Изречи името на духа и уважително го помоли да говори с теб. Опитай.

— Едит Парсънс, бих искала да говоря с теб.

— Това е. После запалваме...

Докато Маргарет обясняваше, иззад надгробния камък се появи пълна жена със синя рокля, сбръчканото ѝ лице се чумереше, а светлосините ѝ очи се вглеждаха във всичко наоколо. Щом се обърнаха към мен, намръщеното ѝ лице грейна в широка усмивка.

— Здравей — казах ѝ аз.

Маргарет проследи с поглед моя взор и подскочи. Тори се изкикоти.

— Ето че Клоуи наистина не се нуждае от всички тези пособия.

Маргарет поздрави жената, жената погледна към нея, ала погледът ѝ, както и усмихнатото ѝ лице се обърнаха отново към мен.

— Ама ти наистина си едно малко сладурче — каза тя. — На колко си години, кукличке?

— На петнайсет.

— И можеш да виждаш духове. Познах по сиянието ти. Никога не съм виждала някой от вас, но съм чувала другите да говорят за тези неща. Наричат ви... — тя се мъчеше да си спомни думата.

— Некроманти — помогнах аз.

Лицето ѝ се изкриви в гримаса, сякаш бе отхапала лимон.

— По мое време наричаха хората, които говорят с духове, спиритисти или медиуми. Използвали са много по-красиви думи, не мислиш ли?

Съгласих се.

Тя премести очи от мен към Маргарет и се засмя.

— През всички тези години нито веднъж не повярвах на хората, които говореха за вас, а сега срещам две в един ден.

Тя протегна ръка и заопипва въздуха около мен, сиянието ми, предположих аз.

— Толкова е красиво — измърмори тя. — Привлича окото... Твоето е тъй светло, мила. Много по-светло от нейното. Предполагам, че е така, защото си млада.

Бях чувала, че колкото е по-силно сиянието, толкова е по-силен некромантът и сигурно бе така, защото Маргарет сви устни.

— М-може ли да опитам нещо? — попитах аз.

— Разбира се, кукличке. Защо се стесняваш? Днес е специален ден за мен — и тя понижи глас. — Понякога в отвъдното е доста скучно. Ще имам да разправам много интересни неща на приятелите си.

— Ще сваля колието си, защото искам да знам дали сиянието ми ще се помрачи.

— Добро хрумване — измърмори Тори.

Маргарет важно се изкашля, сякаш искаше да каже, че си губим времето, ала това не ме възпря. Измъкнах колието през главата си и го подадох на Тори.

Възрастната жена ахна:

— Господи!

Аз се обърнах и видях ококорените ѝ сини очи — приличаха на чинийки за кафени чашки. Усетих и някакво трептене отляво... и друго отдясно.

Маргарет изруга. Протегна ръка, сграбчи медальона от Тори и го мушна в ръката ми. Въздухът продължаваше да трепери и да очертава форми, докато нахлузя наниза през главата си.

Едит изчезна и на мястото ѝ се появи млада жена в пионерска униформа. Тя коленичи пред мен и захлипа.

— О, слава на Бога. Слава на Бога. Толкова дълго чаках. Моля те, помогни ми, дете. Нуждая се от...

Млад мъж в окъсано и мръсно дънково яке я хвана за рамото и я дръпна назад.

— Чуй ме, дете, напъхана съм тук от...

Един набит мъж избута младежа и онзи полетя във въздуха.

— Проявявай уважение към по-възрастните, негоднико.

— Благодаря. — Погледът ми мина покрай него и се спря на жената пионер, която раболепно се бе свила и хлипаше. — Как мога да...?

— Говорех за себе си — рече мъжът. — Пръв дойдох.

— Не, не беше пръв. И до теб ще стигна — казах и се помъчих да се наведа към жената.

— Искаш да си вземем номерца ли? Добре.

Той сграбчи жената с пионерска униформа и я запокити нанякъде. Тя изчезна.

— Хоп! Мисля, че вече я няма. Мой ред е.

Скочих на крака.

— Да не си...

— Да не съм какво? — наведе се напред той. Лицето му стана кървавочервено, поду се и се удвои, очите му изскочиха от орбитите, черният му език увисна навън. Политнах назад. Мъжът с окаляното яке скочи зад мен. Аз се отдръпнах от пътя му.

— Извинявай, дете — усмихна се той, като показва изгнилите си зъби. — Нямах намерение да те блъсна. Да те блъсна. Схващаш ли?

Той се засмя, аз отстъпих назад, ала духът запълни празнината помежду ни.

— Имам един проблем, който трябва да решиш, детенце. Нали виждаш как съм запрян тук във висящо положение заради няколко неща, които не съм сторил. Бил съм нехранимайко и побойник, нали разбираш? Така че ме хванаха в тази клопка и сега трябва да направиш нещо за мен.

— И за мен! — викна някой отзад.

— И за мен!

— За мен!

— И за мен!

Бавно се обърнах и видях, че съм заобиколена от призраци от всички възрасти, бяха поне десетина и се приближаваха; диви очи; ръце, протягащи се към мен; повишаващи се гласове, крещящи,

изискващи, ръмжащи. Набитият мъж рязко издаде на показ смъртната си маска и се намести най-отпред.

— Не стой така, пикло. Нали това ти е работата. Задължението ти. Да помагаш на мъртвите. — Той доближи подпухналото си пурпурно лице до моето. — Така че хайде, започвай да помагаш.

— Ще започнем — дочух глас от лявата си страна.

Обърнах се. Тълпата призраци се отдръпна. Маргарет стоеше с чинийка, пълна със сухи треви в едната си ръка и запалена клечка кибрит в другата.

— Плашите детето — спокойно изрече тя. — Елате при мен и тогава говорете. Мога да ви помогна.

Призраците се скупчиха около нея. После запищяха. Започнаха да вият. Да проклинат. И избледняваха, докато се биеха, боричкаха се и отново ругаеха, ала продължаваха да изчезват, а накрая остана само Маргарет, която издухваше дима от горящите растения в чинийката.

— К-к-какво е това? — попитах.

— Европейска върбинка. Гони духове. Всъщност повечето от тях. Винаги има някой, който се заинатява.

Тя мина покрай мен и като се обърнах, зърнах един старец, приличащ на нечий дядо, да отстъпва встрани.

— Не, моля ви — каза той, — аз не обезпокоих детето. Просто чаках реда си.

Маргарет продължаваше да напредва. Тори офейка от пътя ѝ, като се оглеждаше объркано; можеше само да ни вижда и чува.

— Моля ви — каза мъжът. — Това може да е единствената ми възможност. Само едно съобщение.

Старецът погледна покрай Маргарет към мен, в очите му блестяха сълзи.

— Моля те, миличка. Ще ти отнема само минутка.

Прониза ме противно и гадно чувство. Усетих странно несъответствие — възрастен човек да моли мен за услуга.

— Задръж така — каза на Маргарет аз. — Може ли да чуя какво има да ми каже? Моля те! Той не беше сред онези, които ме плашеха.

Маргарет се поколеба, после направи жест с ръка към човека да продължи бързо.

Призракът замълча за миг, за да се успокои, и рече:

— Умрях преди две години. Заспах на волана и колата ми падна от една скала. Не я откриха и заявиха... казаха, че съм избягал, оставил съм жена си, децата и внуците. Искам само да им изпратиш писмо. Да им кажеш къде могат да открият колата.

— Трябва да си го запиша — обърнах се аз към Маргарет. Бях убедена, че в колата си има хартия. Дори мобилен телефон щеше да свърши работа — бих могла да напиша текста на съобщение, — ала тя поклати глава.

— Почакай — обади се Тори. Тя измъкна няколко сгънати листа и писалка от джоба си. — Щях да правя списък на пособията, от които се нуждаем. Андрю каза, че по-късно някой щял да отиде и да ни купи всичко.

Записах си адреса на жена му и местоположението на колата. Не намирах смисъл в наименованията — шосета и жалони, които не познавах, — ала духът рече, че жена му ще разбере. Каза да добавя и съобщение от самия него, че я обича и че никога не би я изоставил.

— Може и да не повярва, че съм изпратил съобщението от гроба, но все пак ще погледне където трябва. Няма да отнемам повече от времето ти. Благодаря.

Преди да мога да кажа и дума, той изчезна.

— Беше страхотно — заяви Тори, докато ѝ давах писалката и останалата хартия.

Докато сгъвах листа с информацията, Маргарет протегна ръка.

Подадох ѝ го.

— Според мен трябва да се изпрати от някое място, което е далеч оттук, а? За всеки случай.

— Няма да бъде изпратено.

— Какво? — изрекохме в хор двете с Тори.

— Никога не обещавай да изпратиш съобщение от призрак, Клоуи. Никога.

— Но...

Тя ме улови за лакътя и заговори с мил глас:

— Не можеш. Ако го направиш, това, което видя днес, ще е само началото. Ще разпространят новината, че желаеш да им помагаш, и тогава ще последват искания, някои перфектни като това днес, но ще чуеш и много други. Повечето от тези духове са били в преддверието на ада. *Осъдени* са да бъдат в чистилището. Ти не можеш да им

помогнеш и не искаш, ала това няма да ги възпре да те преследват ден и нощ. Така че трябва да не им обръщаш внимание — нито на добрите, нито на лошите.

Вдигнах очи към лицето ѝ и за миг ми се мярна друг образ — една по-млада и по-тъжна жена. Осъзнах, че онова, което ми се струваше хладна прагматичност, бе всъщност инстинкт за самосъхранение — яката, неглупава некромантка, чието сърце е станало безчувствено към молбите на мъртвите. И мен ли ме грозеше подобна съдба? Да стана толкова безсърдечна, че да захвърля това съобщение в боклука и да го забравя завинаги? Не исках да стана такава. Никога.

— Добре ли си? — прошепна Тори.

Маргарет се бе отстранила и изсипваше пепелта от изгорялата върбинка в пръстта. Тори ме докосна по ръката. Осъзнах, че треперя. Обвих ръце около тялото си.

— Трябваше да си взема пуловер.

— Когато слънцето залезе, отново става студено, нали? — забеляза Маргарет, когато се върна при нас.

Тя държеше торбичка с изсушена трева.

— Европейска върбинка — обясни. — Когато се върнем, ще дам и на теб. Очевидно можеш да я използваш.

Помъчи се да се усмихне, ала беше отвикнала и успя само да изкриви леко уста.

— Благодаря ти — отвърнах аз и с удивление осъзнах, че наистина ѝ бях благодарна.

— Искате ли да свършите още малко работа? — попита тя.

Погледнах към торбата, която бе понесла, сякаш бе награда за добре проведения урок, и колкото и да желяех да си тръгна, една част от мен, която искаше да прави удоволствие на другите, изтърси:

— Разбира се.

12

— Лесно се викат духове, които желаят да бъдат призовани — каза Маргарет. — Но понякога се налага да разговаряш с дух, който няма желание да ти говори. Ние се мъчим да повтаряме желанията на мъртвите и вие току-що видяхте колко е важно да поддържате предимство в отношенията некромант-дух. Някои наистина вярват, че съществуваме само за да им помагаме, и ние трябва бързо да ги разубедим в това. Да проявяваме твърдост при призоваването им е един от начините да си спечелим подобаваща репутация пред тях.

Маргарет тръгна пред нас и минаваше от гроб на гроб. Посетихме четири призрака, бързахме си с всеки от тях около минута, а после тя откри един, който не пожела да се отзове на нейното призоваване.

Остави ме да опитам. Духът и на мен не отговори.

— Знаеш ли как да увеличиш силата на призоваването? — попита ме Маргарет.

— Да се съсредоточа още повече?

— Точно така. Бавно увеличаваш концентрацията си и изостряш фокусирането. Започни сега. Постепенно, постепенно...

Продължихме известно време по този начин, Маргарет се разстрои от бавността ми. Накрая усетих пристъп отвътре, който ми каза: „Достатъчно!“, а аз повторих на глас казаното.

Тя въздъхна.

— Знам, че си изнервена, Клоуи. Който и да е вдигнал тези тела, те е изплашил.

— Аз вдигнах...

— Не е възможно. Да, ти очевидно си силен млад некромант, ала без точните пособия и ритуали не можеш да го осъществиш. Дори не нося всичко необходимо със себе си.

— Ами ако това е една от модификациите? Да ме улеснят да вдигам мъртъвци?

— Губи си смисъла...

— Защо да го губи? — намеси се Тори. — Трябва да има някаква полза от вдигането на мъртвите.

„Армии от мъртвъци“ — помислих си аз и се помъчих да не си припомням картините, които бях видяла — как безумни некроманти вдигат орди от вампири.

— Добре — каза Маргарет. — Момичета, вие се тревожите, защото не знаете какво са ви направили. Но единственият начин да преодолеете страха си, е да осъзнаете докъде се простират способностите ви и да се научите да ги контролирате. Не ти казвам да дадеш всичко от себе си, Клоуи. Само да се напрегнеш още малко.

Напрегнах се и улових първото трептене на появяващ се дух.

— Чудесно. Сега още малко. На равни интервали. Точно така. Бавно, но сигурно.

Вътрешната ми тревога се увеличи.

— Край — казах. — Струва ми се, че не е този начинът.

— Но ти напредваш.

— Може би, но не се чувствам добре, като напредвам.

— Щом не иска... — започна Тори.

— Виктория? — каза Маргарет и залюля ключовете в ръката си.

— Моля те, отиди да ни чакаш в колата.

Тори се изправи.

— Хайде, Клоуи.

Аз станах. Маргарет заби пръсти в крака ми.

— Не можеш да си тръгнеш и да изоставиш духа просто така.

Въздухът потрепери. От нищото се появи една ръка. Започна да се оформя лице и изчезна, преди да мога да различа чертите му.

— Заклещен е между чистилицето и света на живите — обясни Маргарет. — Трябва да го издърпаш.

— Защо не го издърпаш ти? — попита Тори.

— Защото давам урок на Клоуи.

Тори понечи отново да ѝ опонира, но аз поклатих глава и я накарах да млъкне. Маргарет имаше право. Трябваше да се науча да се справям с подобни проблеми. Не исках да съм виновна, задето духът се е заклешил между двата свята.

— Ще го избутам назад — казах.

— Ще го прогониш? Заклещените духове не могат да бъдат прогонени.

Поклатих глава.

— Имах предвид да го *изблъскам* обратно. Все едно да го призова, но в обратна посока. И друг път съм го правила.

Погледът, който ми хвърли, ми напомни за времето, когато бях на седем и с гордост съобщих на икономката ни, че съм оставила половината си дрехи за благотворителност в училище. За мен постъпката ми бе съвършено разумна — нямах нужда от толкова много дрехи, — ала тя се вторачи в мен, както сега Маргарет, със смесица от ужас и недоверие.

— Никога, ама никога не *изблъскавай* духа обратно, Клоуи. Чувала съм, че може, но... — Тя преглътна, сякаш не ѝ достигаха думи.

— Мисля, че е лошо — прошепна Тори.

— Това е ужасно, жестоко нещо. Нямах представа къде ги *изблъскаваш*. Могат да се изгубят в някой... някой... — Тя поклати глава. — Не искам да те тревожа, но повече не поемай такъв риск. Разбираш ли?

Кимнах с глава.

— Значи, да продължа да дърпам този...

— Точно така.

Коленичих и останах така, докато потта не засмъдя в очите ми. Преминах мислено покрай всички аларми и накрая духът започна да се материализира.

— Това е, Клоуи. Почти пристигна. Направи още един последен...

Тори изпищя. Ококорих очи. Тя се взираше в близкия дъб с широко отворени очи. Под дървото нещо се движеше — безформена черга от сиво-черна козина, опъната над костите.

— Отпрати го да си ходи — шепнеше Тори. — Бързо.

— Не му обръщай внимание и първо довърши с този дух — нареди Маргарет.

Обърнах се към нея и я погледнах с невярващи очи.

— Полудя ли? — каза Тори. — Не виждаш ли...?

— Напротив, виждам. — Гласът на Маргарет бе призрачно спокоен. — Очевидно съм сгрешила по отношение на силата на Клоуи.

— Така ли мислиш? — попита Тори.

Вторачих се в Маргарет. Лицето ѝ не изразяваше нищо. В шок ли бе изпаднала? Най-вероятно. Тя не бе от типа жени, които се държат ексцентрично, но току-що ме бе видяла да вдигам от гроба мъртво животно — без каквито и да е ритуали, без пособия, без дори да съм си го наумила. Съвсем естествено бе да отвори уста като Тори. Ала тя само наблюдаваше животното, пълзящо към нас, влачещо смазаното си тяло по земята.

То вдигна глава, сякаш усетило погледа ми. Нямахше очи, муцуна, нямахше уши, само един череп, покрит на места със сплъстена козина и кожа. Главата му се клатушкаше и люлееше на всички страни, сякаш се опитваше да види кой го беше повикал.

— Клоуи — обади се рязко Маргарет. — Колкото и ужасно да е това нещо — дали пък гласът ѝ не трепна за миг, — приоритетът ти трябва да бъде човешкият дух. Бързо го издърпай.

— Но, ако аз...

Тя ме стисна за ръката и в гласа ѝ се появи паника:

— Трябва да го направиш, Клоуи. Бързо.

Съществуването скъсяваше разстоянието помежду ни. Беше катеричка; виждах кичурчета дълга сива козина по приличащата ѝ на плъх опашка.

Тя започна да трака, да издава странни писукащи звуци и да дрънчи. Вдигна глава, извърна празните си очни кухини към мен и продължи да се влачи, като оставяше след себе си пътека от козина и частици кожа, а вятърът донасяше до ноздрите ми вонята на гниеща плът.

Тори сложи длан на устата си.

— Направи нещо — прошепна тя.

Стегнах се, затворих очи и заорах напред, като хвърлях всичко, с което разполагах, и си представях, че издърпвам духа...

Земята под нас се разтресе. Тори изпищя. Маргарет изпъшка. Аз отворих очи. Земята се люшкаше, бучеше и тогава се разцепи точно пред краката ни с оглушителен трясък.

Тори ме сграбчи за ръката и ме дръпна да се изправа. Земята зина и се отвори, тресна като гръмотевица и ние се затичахме заднешком, цепнатината се изпълни с кал и полетя във въздуха, а отвътре на талази се носеше воня на плесен.

Бездната ставаше все по-широка и все по-дълбока, лавина от кал се спускаше от всички страни, надгробните камъни се люшкаха и трополяха. Един от тях хлътна, земята продължаваше да се цепи, отдолу се показа капакът на ковчега — той също се тресеше и дрънчеше.

— О, не — извика Тори. — Не, не, не.

Отново ме сграбчи за ръката и се опита да ме дръпне назад. Отпъдих я, отдалечих се на безопасно място, затворих очи и се съсредоточих върху това да освободя призраците. И ако ви звучи така, сякаш бях потънала в невероятно спокойствие, ще ви кажа само, че не само земята се тресеше. Наложих се да падна на колене, преди да ми се подкосят краката.

Стиснах очи и останах така дори когато Маргарет ме хвана за раменете. Крещеше ми да стана, ала аз се бях съсредоточила в духовете. Освободете се, освободете се, освободете се...

Чу се писък. После още един. Скочих на крака и се огледах. Но нямаше никого до цепнатината в пръстта, която бе станала поне шест метра и която излагаше на показ пет-шест ковчега.

Земята се бе укротила. Чувах само шумоленето на листата по дърветата. Вдигнах очи нагоре. Клоните бяха покрити с малки, свежи пъпки. Но не това бе причина за шума.

Проследих звуците до самите ковчези. Това не бе шумолене, а драцене на нокти по вътрешната страна на ковчезите. После долових слабите, приглушени викове на духовете, уловени като в капан в погребаните тела, които се мъчеха да проправят пътя си с нокти...

Отново паднах на колене.

Освободи ги. Това ти е работата сега. Единственото ти задължение. Освободи тези духове, преди вампирите...

Още един писък, този път зад гърба ми. Новодошли опечалени се приближаваха към нас; носеха ковчега към отворения гроб в края на старата част.

Те спряха и се вторачиха в ковчега. Тръгнах към тях, бавно, предпазливо, без да отлепвам очи от техния ковчег, като си казвах, че са се спрели поради вибрирането на земята.

Откъм тълпата се чу пшкане. После разбрах защо — от ковчега се тропаше.

Отпуснете се. Отпуснете се и се освободете. Освободете се, освободете се, осво...

От ковчегата се разнесе тих стон и косата ми настръхна. Още един стон, този път по-силен. Приглушен. После отвътре се разнесе сподавен вик.

Двама от носачите изтърваха дръжките на ковчегата. Той се килна на една страна, останалите четири краища се разтърсиха и ковчегът се разклати. Падна вертикално, пътьом се удари в един надгробен камък и капакът с трясък се отвори.

Тълпата от опечалени ми попречи да видя какво става, всеки бе сграбчил съседа си — някой за подкрепа, друг, за да го изблъска встрани и да си открие път за бягство.

Когато блъсканицата от хора поутихна, зърнах на земята една ръка, докато останалата част от тялото се бе скрила зад паметника. Лежеше си там с дланта надолу, а нагоре бе облечена в ръкав от костюм. После пръстите се раздвижиха, извиха се като нокти на птица, заловиха се за пръстта, трупът се поде нагоре, обърна се към мен, която го бе призовала, и...

И която щеше да го изпрати обратно. На мига!

Стиснах очи и си представих човека — избледняла фигура в костюм. Представих си как освобождавам душата му, като заедно с това му пращам и извиненията си, освобождавам го...

— Добре — прошепна Тори до мен. — Престана да се движи. Това е... Не, почакай. Продължавай. Продъл... добре, спря. — След кратка пауза: — Все още е така. — Гласът ѝ стана бездиханен от облекчение. — Ти успя.

Може би, ала не отворих очи, за да проверя. Докато Тори оценяваше обстановката, аз продължавах да освобождавам призраци, като си представях хора в костюми, в рокли, хора на различна възраст, призраци на животни, всякакви призраци; и докато вършех това, аз се вслушвах не само във виковете и писъците на живите, а и в потрепването, дрънченето и дращенето на вампирите — живите мъртъвци.

Когато отворих очи, Тори вървеше по пътеката към мен, като внимаваше да не хлътне в бездната. Хората се бяха подредили в шпалир и внимателно я гледаха, докато чакаха земята отново да се разтърси. Ала тя бе спокойна.

— Мъртвите пак са си мъртви — измърмори Тори, щом се приближи до мен. — Всичко е спокойно.

Маргарет стоеше до ръба на бездната заедно с останалите. Когато я повиках, тя бавно се обърна, очите ѝ срещнаха моите и аз зърнах страх в тях. Не, не точно страх. Ужас и погнуса.

Ти не си като нея. Тя едва сега разбира каква си в действителност, какво можеш да правиш и това я плаши. Плаши я и я отвращава.

Тя ни махна с ръка да тръгнем към колата, ала не се помръдна, сякаш не искаше да върви редом с мен.

— Тъпа кучка — изломоти Тори. — О, нека заведем некромантката със свръхестествени способности на гробището. Разбира се, че няма да вдигаш мъртъвци, глупаво момиченце.

— Мисля, че ѝ показах къде зимуват раците, но предпочитам да не го бях направила.

Тори се засмя весело.

— Вероятно ще трябва да се ометем оттук, преди някой да започне да ни задава въпроси.

— Да не бързаме много — казах аз. — Да не си помислят, че бягаме от местопроизшествието.

— Права си.

Докато вървахме, и двете гледахме глупаво — щяхме да изглеждаме странно, ако не гледахме така. Гледахме с отворена уста към бездната. Хвърлихме поглед нагоре, към небето, и премигахме. Посочихме падналия ковчег и си зашепнахме, като през това време ускорявахме крачка, като се мъчехме да изглеждаме стреснати и объркани като останалите.

— Момичета! — повика ни някой. — Почакайте.

Бавно се обърнах и зърнах мъж на средна възраст. Опитах се да привлека вниманието на Маргарет, да я предупредя, че може да ни се случи нещо, но тя гледаше на другата страна — беше ни оставила да се справим сами.

— Добре ли сте, момичета? — попита мъжът.

Тори кимна с глава.

— Така мисля.

— К-к-какво беше това? — попитах. — Земетресение ли?

Той кимна утвърдително.

— Така изглежда. През последните двайсет години земята не е трепвала дори.

Млада жена с дълго кожено палто се приближи зад него.

— И сега нямаше да трепне, ако не беше кариерата, която отвориха отново миналото лято.

— Не можем да кажем със сигурност, докато не сме се уверили — отвърна мъжът.

— О, сигурна съм. Има причина екологите да настояват да бъде затворена, а причината да бъде закрыта на първо място са... *последните* земетръси преди двайсет години. Нима мислите, че това е съвпадение? Толкова копаене, такова насилие над тевтоничните пластове. Вижте сега... — Тя посочи към бездната и се намръщи. — Кариерата ще трябва да заплати за това.

— Всички ли са добре? — попитах. — Стори ми се, че чух писък.

— О, това бе само... — Тя махна с ръка към ковчега, който все още бе на земята, заобиколен от опечалени, които се надяваха някой друг да върне тялото в него. — Моят прачичо бе погребан днес; и когато земята се разтърси, той заподскача вътре в ковчега, уплаши носачите и те го изпуснаха.

Мъжът се прокашля, за да я предупреди, че няма нужда да ни запознава с кървавите подробности, но тя продължи:

— Ковчегът се отвори, чичо Ал изпадна от него, земята отново се разтресе и... — Тя се опита да прикрие кикота си. — Всички помислиха, че той, нали знаете, мърда.

— Тъъ — обади се Тори. — И аз изписках.

— Както и да е — намеси се мъжът. — Виждам, че баба ви, момичета, ви вика да тръгвате към колата. Не я коря. Майката Природа може и да не е свършила още с нас.

Ние им благодарихме и се отправихме към паркинга, като Маргарет продължаваше да върви на пет-шест метра зад нас.

— Тевтоничните чинии^[1] ли? — каза Тори. — Нима по тези места погребват и германски грънци заедно с мъртвците?

Стана ми смешно, ала вътрешно треперех.

Тя продължаваше:

— За да стане земетресение, *тектоничните* пластове трябва да са в разсед, а той, изглежда, се намира в другия край на страната.

— Добре прозвуча. И само това е от значение. Дерек и Саймън казват, че хората правят тъкмо това, щом се срещнат със свръхестествено явление — обясняват го с помощта на логиката. Ако не знаеше за некромантите и видеше онова, което току-що се случи, какво би си помислила? Необикновено земетресение? Или че някой вдига мъртъвци от гробовете?

— Така е. Но все пак да кажеш „тевтонични чинии“?

Този път аз седнах на задната седалка при Тори. Когато излязохме на магистралата, Маргарет най-после проговори:

— Кой те научи да го правиш, Клоуи?

— Кое?

В огледалото за задно виждане очите ѝ уловиха погледа ми.

— Кой те научи да вдигаш мъртъвци?

— Н-никой. Преди да срещна теб, дори не съм виждала друг некромант.

Не беше пълната истина. За кратко бях мярнала духа на некромант, ала той не ми помогна много.

— В групата „Едисън“ давах ли ти книги? Наръчници?

— С-само една историческа книга, която аз... аз поразлистих. Нямах нищо за ритуали.

Миг мълчание, през който тя ме наблюдаваше в огледалото.

— Опитваше се да постигнеш целта си, нали, Клоуи?

— К-какво?

— Казах, че не можеш да вдигаш мъртъвци; ти доказа, че можеш. Ясно си представи как връщаш душата...

— Не! — От отпуснатостта ми не остана и следа. — Нима да върнеш дух в разлагащия се труп е постигане на цел? *Никога* не бих го направила. Върших онова, онова, което ти ми каза — опитвах се да измъкна духа от заклещването. Виках духове. Но ако го сторя с околните тела, мога да вдигна мъртъвците. Това се опитвах да ти кажа.

Пътувахме известно време в мрачно мълчание. После погледът ѝ отново се вдигна към огледалото и срещна моя.

— Казваш, че можеш да вдигаш мъртъвци дори само като ги призоваваш?

— Да.

— Господи — прошепна тя и се вторачи в мен. — Какво са сторили?

Като чух думите и видях израза на лицето ѝ, разбрах, че Дерек е бил прав миналата вечер. Не само бях вдигнала мъртъвци, а бях направила дори нещо по-лошо — бях потвърдила най-лошите ѝ страхове за нас.

Пристигнахме в къщата и видяхме само Андрю. Маргарет го повика в кухнята и затвори вратата зад себе си.

Нямаше кой знае какъв смисъл да я затваря. Маргарет не крещеше, ала гласът ѝ придоби рязък тон и проехтя из цялата сграда.

Тирадата ѝ достигна кулминационната си точка, когато тя заяви, че дяволът се е оплодил и трябва да бъде запрян под ключ в кулата, преди да съм отвързала ордите от вампири, които ще ги убият в съня им. Е, може би е преувеличение, но не много голямо.

Тори шумно отвори кухненската врата и влезе, а аз плътно я следвах отзад.

— Извинете. Кой отведе генетично модифицирана некромантка в гробището?

Андрю се обърна към нея:

— Тори, моля те. Нямаме нужда от...

— Клоуи не искаше да ходи там. Маргарет каза ли ти? Каза ли ти, че сме я предупредили, че Клоуи може да вдига мъртъвци? Че е ставало пред очите ми? Че Маргарет не ни повярва?

Мога да се закълна, че видях как от пръстите на Тори хвърчаха искри, щом започнеше да маха с ръце.

— Каза ли ти, че Клоуи непрекъснато я молеше да престане? Че тъкмо Маргарет я *насили* да продължи?

— Не съм я насилвала...

— Заяви, че е заклешила духа между две измерения.

— Добре — каза Андрю. — Очевидно трябва да обсъдим...

— О, ние трябва да обсъдим много неща — каза Маргарет.

Андрю ни изрита навън. Още щом излязохме, двамата продължиха да се карат. Двете с Тори ги слушахме пред вратата.

— Не се бяхме подготвили — каза Маргарет. — Изобщо.

— Тогава трябва да се подготвим.

— Цепнатината се отвори в земята, Андрю! Самата земя се разтвори, за да освободи мъртвите. Тя... тя... — Тя си пое дълбоко дъх на пресекулки. — Като нещо, разказано ми от моя дядо. Като някой

страховит разказ, след който сънувах кошмари за некроманти, толкова силни, че биха могли да вдигнат мъртвите от цяло едно гробище.

Спомних си думите на полудемона: „Ти повика приятелката си и хиляди сенки ти отговориха, като полетяха обратно към разложените си черупки. Хиляди трупове, готови да се превърнат в хиляди вампири. Огромна армия мъртъвци под твоя команда“.

— На петнайсет години е, а може да вдига мъртъвци — продължаваше Маргарет. — Без тренировки. Без ритуал. Без да иска.

— Тогава трябва да се научи как да...

— Знаеш ли какво каза Виктория на Гуен? Не е научила нито едно заклинание, но може да прави магии. Ако види магията, ще я направи. Без тренировки. Без магични формули. Ние, разбира се, си помислихме, че ни разправя измишльотини, но сега...

Тя си пое глътка въздух.

— Не можем да се справим с това. Знаем, че с тях се е случило нещо ужасно и трагично. Но най-голямата трагедия би последвала, ако им кажем, че могат да водят нормален живот.

— Говори по-тихо — каза Андрю.

— Защо? За да продължаваш да ги убеждаваш, че всичко ще бъде наред? Няма да бъде. Тези деца ще трябва да останат под наблюдение през целия си живот. Нещата при тях ще продължат да се влошават.

Тори ме дръпна встрани.

— Тя знае, че всичко се случи по нейна вина, и сега с всички сили бърза да си върже гащите. Няма какво да ги слушаме.

Имаше право. Маргарет се бе провалила и се страхуваше. Не беше от хората, които биха приели лесно и двете неща, затова трябваше да прехвърли вината на някого друг — изкарваше ни толкова лоши, за да не очакват от нея да контролира обстановката.

И все пак...

Те бяха наши съюзници. Единствените ни съюзници. Знаехме, че Маргарет и Ръсел вече бяха преосмислили решението на Андрю да ни приемат. А сега аз им бях дала точното въоръжение, от което имаха нужда.

---

[1] Plates (от англ.) — пластове, също и чинии. — Б.пр. ↑

14

Двете с Тори се бяхме запътили към стълбите, когато до ушите ми стигна трополене на силни крака. Надявах се да е Саймън. Молах се да е той. Но знаех, че не е. Обърнах се и зърнах Дерек да се приближава към нас с начумерено лице.

— Аз ще се занимая с него — предложи Тори.

— Разбрах — повиших глас аз, щом той се приближи. — Имаме проблем...

— Чух.

Той се паркира на около метър от мен, сякаш се надяваше да не се набива в очи, но напразно. Дерек можеше да се забележи и от другия край на стаята.

— Значи, си чул също, че грешката не е нейна — отвърна Тори.

Той дори не я погледна и аз почувствах цялата сила на начумерения му поглед върху себе си.

— Викала си духове в гробище?

— Да, виках.

— Нали знаеше, че това може да е проблем?

— Да, знаех.

— Тя нямаше избор — обади се Тори.

— Тя винаги има избор. Може да каже не.

— Опитах се — казах.

— Човек не се *опитва* да каже не. Или го казваш, или не го казваш. — Той понижи глас, част от гнева му се бе изпарила, ала твърдят тон все още се усещаше. — Не е достатъчно да изречеш думата, Клоуи. Нужно е да доведеш нещата докрай, а тъкмо тук, изглежда, не си успяла.

— Стой — каза Тори. — Изпускаш нишката.

— В думите му има логика — измърморих аз.

— Какво? Ти... — Тя затърси думата. — Недей да търпиш това, Клоуи. Не ми пука колко голям или колко умен е той, но няма право да ти говори така. Ти направи всичко по силите си.

Бях позволила да бъда тласната в посока, за която предварително знаех, че е неправилна.

— За какво, мислиш, си говорят там вътре? — попита той. — Как да ни помогнат да контролираме силата си?

— Знаем за какво си говорят, Дерек. И знам какво направих. Точно това, което ме предупреди да не правя предишната нощ. Предоставих на всеки, който не иска да ни помогне, причина да не го прави.

Той отвори уста. Затвори я. Човек би помислил, че съм се съгласила с това още преди да ми го е казал. Ала той имаше цел; а аз само създавах временни пречки, които едва-едва намаляваха скоростта му, преди да мине право през тях и да ги прегази.

— Думата е „не“, Клоуи. „Не“, няма да го направя. „Не“, според мен „не“ е безопасно. А ако ме насилвате, е, извинете, но точно в този момент не ми се викат духове.

— Аз...

— Ами ако ме бяха попитали колко съм силен? Нима мислиш, че щях да вляза и да вдигна дивана, за да им покажа?

— Не това се опитвах да...

— Но тъкмо това направи. Предостави им пълноценна демонстрация на силите си и сега ще има да се чудят дали групата „Едисън“ са имали вярна представа за нас, когато са ни заключвали, дори когато са ни убивали.

— О, хайде сега — каза Тори. — Те не биха...

— Сигурна ли си?

Поклатих глава.

— Ако вярваше на всичко това, Дерек, нямаше да си тук. Щеше да си на горния етаж със Саймън и да му събираш багажа.

— Така ли? И къде щях да отида? Групата „Едисън“ ни проследи до къщата на Андрю и ние все още нямаме представа как са успели. И какво са ни сторили там. Вежливо са ни помолили да отидем? Стреляли са по нас с приспивателни стрелички? Не, те наистина стреляха по нас. С куршуми. Ние сме насила натикани тук, Клоуи.

— Каквото и да се е случило днес, не го е направила нарочно — вметна Тори.

Челюстта му се раздвижи и той се извъртя към нея.

— Защо така изведнъж започна да я защитаваш? Опитваш се да я спечелиш с някаква цел ли?

— Какво би трябвало да означава това?

— Не ти вярвам, Тори.

— Хм, да, получих това съобщение гласно и ясно преди доста време.

На вратата зад Тори и Дерек се появи Саймън. Той ми махна с ръка и изрече с устни: „Бягай, докато е време“.

Идеята не беше лоша. Леко ги заобиколих и се измъкнах през вратата, където чакаше Саймън. Погледнах назад към Тори.

— Не се тревожи за нея — каза Саймън. — От дълго време не се забавлявала така. — Той ме отведе в съседната стая. — За жалост, не мога да кажа същото за Дерек и още щом престане да спори и забележи, че те няма...

— Хей! — повика ни Дерек. — Къде сте тръгнали вие двамата?

Саймън ме хвана за лакътя и ме поведе бежешком през къщата, а зад нас трополяха стъпките на Дерек. Саймън не спря, докато не излязохме навън.

Той ме заведе до една пейка в градината и ние седнахме. Погледнах към къщата.

— Отпусни се. Той няма да довлече това лайно пред мен.

Облегна се назад, метна ръка около раменете ми, погледна ме, за да провери как приемам жеста му. Аз се приближих към него и той се усмихна.

— Добре. И какво се случи по време на урока ти? — попита той. — Знам, че не е протекъл добре, но пропуснах подробностите.

Разказах му и когато свърших, той поклати глава.

— Какво си е *мислила* тя? Как така ще те отведе на гробище, за да ти дава уроци по некромантство?

Тъкмо тези думи исках да чуя, макар да знаех, че това е лесният изход от положението. Да хвърля вината върху другиго, както бе постъпила Маргарет. Да, тя си бе изиграла ролята, но същото бях направила и аз.

Дерек имаше право. Трябваше да откажа. Трябваше да поема отговорността дори ако това означаваше да кажа „не“ на някой авторитет, тъй като аз бях авторитет на самата себе си.

— Обичаш ли сладолед?

— Какво?

Саймън се усмихна.

— Това привлече вниманието ти.

— Съжалявам, просто бях...

— Притеснена. Ето защо ще те изведе на сладолед. По-рано двамата с Дерек излязохме да потичаме и видяхме център за услуги на два-три километра надолу по пътя — посочи нататък той. — Имаше табела на витрината, че продават и сладолед, затова след вечеря отиваме там.

— Не мисля, че ще ме пуснат да отида където и да било.

— Ще видим. И така...? Съгласна? Не е точно това, което съм намислил за първата ни среща, но сме като в затвор и аз се уморих да чакам.

— С-среща ли?

Той погледна към мен.

— Съгласна ли си?

— Разбира се. Да. Определено. — Страните ми пламнаха. — Добре, нека опитаме пак с малко по-слаб ентусиазъм.

Той се ухили.

— Ентусиазмът е хубаво нещо. Нека бъде среща тогава. Ще говоря с Андрю.

Щях да ходя на първата си среща. Не просто първата си среща със Саймън. Моята първа среща изобщо. Не му го казах, разбира се. Не бе странно, че съм навършила петнайсет години преди първата си среща, странното беше, че бях на петнайсет, преди да съм получила първия си месечен цикъл, и аз със сигурност не бях казала на никого за *това*.

Среща, със Саймън. Бях се съгласила доста бързо, но едва когато влязохме за обяд, разбрах какво съм направила.

Почувствах се така, сякаш отново стоя пред портите на онова гробище: нещо в мен ми казваше, че това е много лоша идея. Да ходиш по срещи, когато се мъчиш да си спасиш живота с бягство? Да си определиш среща с едно от момчетата, с които бягаеш? Ами ако потръгне лошо? Как ще...?

Но нямаше да потръгне лошо. Това беше Саймън, така че всичко щеше да премине много добре.

Просто трябваше да се отпусна. За жалост, обядът не ми помогна.

Маргарет си бе отишла, но сигурно бе разказала на Ръсел какво се бе случило и той се бе спуснал като лешояд с надеждата да ни залови в някаква ужасна демонстрация на неконтролируема сила.

Андрю е трябвало да му покаже вратата. Но не го е направил, защото вероятно е мислел, че е по-добре да го остави да види, че сме просто най-обикновени деца. Ала това донесе нещастие на всички ни, най-много на мен, защото през цялото време, докато с мъка се хранех, аз усещах погледа на Ръсел върху себе си — онзи страхлив негов поглед, изпълнен с отвращение. Детето, което може да вдига мъртвите от гробовете им. Изрода некромант.

След обяда аз избягах в стаята си. Саймън се опита да ме съблазни да изляза, но аз казах, че съм уморена, и се пошегувах, че не искам да заспя на нашата среща. В около три часа Дерек похлопа на вратата и ме повика с дрезгав глас:

— Трябва да излезеш. Саймън се тревожи.

Когато му казах, че спя, той млъкна и ми се стори, че го чух да въздъхва и пристъпва от крак на крак, сякаш искаше да каже още нещо; тогава станах от леглото и отидох до вратата с намерението да се появя и да възкликна: „О, нямах представа, че си още тук“.

Надявах се, че наистина има какво да ми каже. Не да ми се извини, че ме е скастрил — твърде много очаквах от него, — а задето ме е накарал да му разкажа какво ми се бе случило в гробището и да вземе предвид различията в мненията ни, в случай че нещата се влошат...

Но най-вече исках да престане да ми се гневи и да се прояви като другия Дерек, момчето, с което можех да разговарям, на което можех да се доверя. Но когато отворих вратата, коридорът беше безлюден. Върнах се в леглото.

Тори пристигна в четири и се изненада, като видя, че още съм в леглото.

— Цял следобед ли прекара тук? — попита тя. — Помислих, че си навън с момчетата.

— Пропуснах ли нещо?

— Пропусна да ме видиш как чистя подовете.

Думите ѝ ме накараха да се усмихна.

— Мислиш, че се шегувам ли? — каза тя.

— Не, предполагам, че трябва да се задействаме и тук. Не можем да очакваме Андрю да чисти след нас.

Тя подбели очи.

— Наистина ли си представяш как Андрю ни натоварва с домакинска работа? Човекът ни се извини, задето къщата не е почистена и не е готова да приема гости. Предложих му да я почистя, просто бях любезна.

Аз замълчах и тя поклати глава.

— Последното бе шега, Клоуи. Андрю ми плаща същата сума, която би платил и на чистачката, макар че аз го правя два пъти по-бавно. Помислих си, че не сме чак толкова претоварени, а парите биха ми влезли в работа. Така че сега официално съм икономка тук и ако видя мокри кърпи, захвърлени на пода, ще ги скрия между чаршафите ви.

Преди две седмици, ако някой ми бе казал, че Тори доброволно ще се съгласи да чисти къщата — дори за пари, — нямаше да повярвам. Не можех да си я представя да върти парцала. Но бях забелязала колко ѝ беше трудно без пари, когато избягахме. Бях убедена, че това не беше идеалният начин да ги спечели, но очевидно тя по-скоро щеше да чисти тоалетни, отколкото да приеме подаяние.

Това ме накара да осъзная нещо. Какво ще стане с Тори, когато всичко приключи? Дали има роднини, с които може да живее? Дали и

тя си го мисли? Щом неистово се стреми да спечели пари, в случай че нещо стане?

— Гуен се върна — каза тя. — Първо отиде да говори с Андрю. Но трябва да призная, че очаквах моя първи урок с много по-големи надежди, преди да присъствам на твоя.

— Ще се справиш чудесно. Само не ѝ се ядосвай.

Тя се усмихна и в усмивката ѝ мярнах нервност, но и вълнение. Искаше да се научи да използва способностите си правилно. Ние знаехме, че сме опасни, а не искахме да сме такива. Тъй ли никой не го виждаше? Защо се отнасяха с нас като с безотговорни същества, които не мислят?

— Добре ли си? — попита ме тя.

— Разбира се.

Тя бръкна в задния си джоб и измъкна сгънат лист хартия.

— Това може да оправи настроението ти още повече.

Разгънах го. Бял лист, останал от гробището, след като бях записала съобщението на призрака.

— Сигурна съм, че тук някъде има молив — каза тя.

— Молив ли?

— Ами да, киноманке. Какво правят във филмите, когато някой напише някаква бележка на лист от бележник и го откъсне?

Усмихнах се.

— Използва молив, за да разчете следите, останали на долния лист.

— Съмнявам се, че скоро ще ни отведат до пощата, но пък можеш да изпратиш писмото, щом ти се удаде тази възможност.

— Благодаря.

Тя излезе. Когато малко по-късно долових шум от стъпки в коридора, помислих, че Дерек се връща, ала вратата отвори Тори, която отиде до леглото си и се тръшна на него.

— Няма да имам уроци — обяви тя.

— Какво е станало?

— Версията на Андрю ли да ти цитирам? Групата е решила да отложи упражненията, докато не разберат по-добре с какви способности разполагаме. С други думи, стреснали сме абсолютно всички. — Тя поклати глава. — Андрю е добър човек, но... е прекалено любезен, нали разбираш?

— Като мен ли?

— Твоята любезност е друга. Знам, че Андрю се опитва да помогне, но бих искала да притежава повече... — Тя затърси думата.

— Кураж? — изтърсих аз и усетих, че страните ми пламнаха. — Аз... нямам предвид...

— Виж, съществува и твоя версия на израза „прекалено любезен“. Не искаш да нараниш нечий чувства, дори зад гърба му. „Кураж“ е правилната дума. — Тя полегна на леглото. — Всъщност достатъчно сме говорили на тази тема. Както винаги, Саймън те търси. Върви да играеш, Клоуи. Аз ще бдя над полога ти.

И наистина Саймън ме търсеше. Очевидно момчетата не бяха успели да проникнат в мазето сутринта — Андрю бе настоял да излезе навън и да порита заедно с тях.

В момента Андрю се бе затворил с лаптопа си в кабинета и Дерек се бе промъкнал в мазето. Саймън стоеше на пост, което нямаше да се набива толкова в очи, ако имаше някого, с когото дискретно да се шляе насам-натам. Бяхме в една от неизползваемите стаи и разглеждахме фотографиите по стената, когато Андрю мина по коридора. Видя ни да разглеждаме снимките.

— Останали са от предишния собственик — обясни той и влезе при нас. — Както виждате, няма никого от групата ни.

— Ще трябва да прелетим под радара — каза Саймън.

Андрю кимна с глава.

— Хората със свръхестествени способности трябва винаги да мислят за това, Клоуи — по пътя може, без да щем, да привлечем вниманието към себе си. Да се свържем с други като нас пред очите на хората също може да се окаже опасно за нас. Не казвам, че не можете да имате приятели със свръхестествени дарби. Ще имате и това ще ви помага. Но винаги трябва да сме нащрек.

Казах му, че добре го разбирам.

— Това тук са фамилни фотографии на човека, който притежаваше къщата. Тод Банкс. Основателя на проекта „Генезис“. Идеята принадлежеше на д-р Лайл, ала той почина преди генетичното модифициране да стане възможно. Тъкмо Тод — д-р Банкс — възприе идеята му и сложи началото на експеримента. Той бе и първият, който би тревога за потенциалните уловки. Отправи предупреждение към групата „Едисън“, ала те бяха твърде възторгнати от възможността, за

да признаят, че са сгрешили. Д-р Банкс напусна работа и основа нашата група от загрижени бивши служители. Завеща ни къщата преди няколко години, преди да почине.

Докато Андрю говореше, забелязах една фотография на д-р Банкс... с тъмнокосо момче от едната му страна. На снимката изглеждаше на тринайсет, но това не ми попречи да разпозная лицето му. Беше Воло, духът полудемон.

— Това синът на д-р Банкс ли е? — попитах аз с всичкото безразличие, на което бях способна.

— Племенникът му. Трябва да е... — гласът на Андрю затрепери. — Не мога да си спомня името му. Никога не съм го виждал. Знам, че е живял известно време тук с братовчед си и с чичо си. Това е по-голямото момче, което разпознавам само защото по-малкото беше русо.

Спомних си момчето на леглото. Страховитото смазано телце... на русокосо момченце, няколко години по-малко от полудемона, когото бях срещнала.

— Ти каза, че д-р Банкс е оставил къщата си на вашата група. А какво стана с децата?

— Преместиха се да живеят при друг свой роднина. Мисля, че им беше дядо.

Двете момчета бяха мъртви и аз го знаех. Въпросът беше — а Андрю? Той знаеше ли? Или и на него са му разказали тази история?

Дали момчетата са били част от проекта „Генезис“? Така изглеждаше. И все пак момчето, което бях срещнала, беше по-голямо от мен. Дори да е надживял чичо си, трябва да е починал преди две години, ако вземем предвид възрастта му на снимката. Това означаваше, че ако днес беше между живите, той щеше да е няколко години по-голям от Дерек, за когото се предполагаше, че е един от първите субекти на експеримента.

— Някоя жена да е живяла тук заедно с тях? — попита Саймън.

— Хмм? — замисли се Андрю, докато ни извеждаше от стаята.

— Снощи Клоуи чула женски глас и ние си помислихме, че може би е призрак. Живяла ли е жена заедно с тях?

— Доколкото ми е известно, не. Макар че бих могъл и да греша. А сега ще се погрижа за вечерята. Знам, че трябва да приемаш храна на редовни интервали, Саймън. Знам също, че двамата сте планирали

нещо специално за след вечеря — намигна ми той и аз съм сигурна, че се изчервих.

Андрю се запъти към кухнята и Дерек цъфна откъм мазето. Тримата се качихме на горния етаж, напъхахме се в момчешката спалня и затворихме вратата.

— Склад — обяви Дерек. — Две големи помещения, пълни с разни неща, и една заключена стая.

— Заключена ли? — ококори се Саймън.

— Блъснах вратата и тя се отвори. Работилница. Беше пълна с инструменти.

— Но защо ще е заключена? — учудих се аз.

— Бих желал да кажа, че това е подозрително — отвърна Саймън. — Но ако този Банкс е живял с хлапета, нищо чудно. Моят баща не е кой знае какъв майстор, но винаги държеше кутията си с инструменти заключена. Родители, какво да правиш. Параноици.

— Да — допълни Дерек. — Особено след като синът им си сплеска пръста, когато се опита да закове една картинка на стената.

— Хей, не аз направих гениалното предложение. — Саймън хвърли поглед към мен. — Тиксото нямаше да я задържи и ученото момче обясни, че хартията е твърде тежка за лепилото. А аз имах няколко гвоздеа под ръка.

Дерек подбели очи.

— Значи така? — откликнах аз. — Склад и работилница? Никакви улики?

— Не съм казал такова нещо. Има кутии с етикети от дрехи и непотребни вещи. Имената са три: Тод, Остин и Ройс. Нещата на Тод са за възрастен човек.

— Д-р Банкс — каза Саймън. — Бившият собственик на тази къща. Нека отгатна — останалите кутии са съдържали неща на момчета.

Когато му разказах какво ни е обяснил Андрю, Дерек кимна с глава.

— Ройс е името на твоя полудемон. Неговите дрехи са по-голям размер. Значи, Андрю ви каза, че се е преместил да живее на друго място след смъртта на Банкс? Може би по-късно да е бил убит и да се е върнал като дух.

— Не мисля така. Сигурна съм, че снощи видях тялото на Остин.

Цяло семейство мъртъвци. В това число две момчета. И всички имат връзка с групата „Едисън“, може би с проекта „Генезис“. А ние намерихме убежище в тяхната къща.

— Нямаме къде да отидем — каза Дерек.

Всички мислехме за това, разбира се. Да избягаме. Но къде? Никой не допускаше, че Андрю е тайно свързан с групата „Едисън“ и ни държи тук, докато в същото време замисля сложен план, за да ги атакува. Но какво бе станало с д-р Банкс, с Ройс и Остин? Дали случилото се с тях имаше нещо общо с нас?

— Ще продължа — заяви Дерек. — Може би ще задам няколко въпроса на Андрю. А вие...

— След вечеря ще излезем за малко — осведоми го Саймън.

— О! Да. Правилно. — И Дерек отпрати поглед към мен, ала преди да срещне очите ми, се обърна към Саймън. — Значи, тъй, Андрю се отнесе благосклонно?

— Аха. Изгуби облога, брат ми. Той, разбира се, ми направи куп предупреждения — да сме минели през гората, а не по шосето, Клоуи не бивало да влиза в магазина, дрън-дрън. Но сме можели да излезем.

— Хм. — Дерек погледна през рамо, сякаш се надяваше Андрю да го е предупредил, че никак не е безопасно. Ала само след миг кимна с глава и рече: — Добре тогава.

— Имаме да убием малко време преди вечеря — забеляза Саймън. — Какво ще кажете да вземем някой урок по самозащита?

— Разбира се — отвърнах. — Ще доведе Тори... и не прави такава физиономия. Ще я доведе. Дерек, ще се присъединиш ли?

— Не — обърна се той и тръгна надолу по коридора. — Вие се занимавайте.

Саймън ни даде урок по самозащита в задния двор, като ни научи на някои основни хватки, които Тори със своите магии считаше за безполезни. Ала нямаше търкания със Саймън, тъй като го прошепна само на мен.

По време на урока настъпи момент, в който Саймън се опитваше да покаже някаква хватка на Тори и двамата бяха застанали един до друг, аз седях на стол и ги гледах и... За миг си помислих: „Може би имат кръвна връзка“. Нямах представа каква точно, може би структурата на лицата им, нещо в скулите, устата. Тъмни очи, на една и съща височина, същата структура на слабите им тела.

После Саймън отстъпи крачка встрани и каквото и да бях забелязала, изчезна на мига. Реших, че съм видяла някоя повърхностна прилика, а останалото е било запълнено от въображението ми.

Дойде време за вечеря. Вечерята приключи. Качих се горе, за да се приготвя.

Винаги съм мислела, че не съм от момичетата, които обръщат прекомерно внимание на такива неща — първата среща, първата целувка. Не ме разбирайте погрешно. Исках да ми се случват. Ала изобщо не фантазирах относно големия ден, какво да облека за него и как да се държа. Поне така си мислех.

Но все пак въображението ми пазеше картината на първата среща. Как си купувам нова рокля и може би отивам да си направя нова прическа. Как непременно ще си сложа грим и вероятно ще си лакирам ноктите. С една дума, как ще изглеждам по-добре от всякога и как, когато отворя вратата на първото си гадже, ще се видя в очите му, в усмивката му.

Когато Саймън почука на вратата на спалнята ми, бях сресала косата си и бях намерила вазелин, за да придаде лъскавина на устните ми. Дори не успях да си взема душ, защото Тори бе включила пералнята. Колкото до облеклото — носех същите джинси и същата блуза, с които бях избягала от лабораторията, макар че петното от соса за пица все още стоеше на ръкава ми... е, не цялото, де.

И все пак, когато отворих вратата и той ми се усмихна, сякаш през всичкото време си бях представяла точно това и разбрах, че всичко ще бъде наред.

Влязохме в гората и на петнайсетина метра навътре Саймън рязко спря и изруга.

— Какво? — попитах.

Той махна с ръка към гората.

— Трябваше да те попитам. Наред ли е всичко? Имам предвид като си тук, в гората?

Уверих го, че всичко е наред.

— Дерек ме предупреди, че гората те изнервя, че се притесняваш да не вдигнеш някое умряло животно — каза той и ме погледна. — На теб дори не ти беше хрумвало да минеш през гората, докато не те доведох, нали?

Той отново изруга, сега още по-цветисто.

— Няма нищо — отвърнах аз. — Ако не призовавам духове или не заспя, всичко ще е наред.

— А за да не заспиш, ще трябва сериозно да поработя върху уменията си да водя разговор.

Влязохме малко по-навътре.

— Като споменахме разговор, как, зъз... — и той направи физиономия. — Извинявай, малко съм неспокоен.

— Днес имаше ли урок с Андрю?

Разтърсваща въздишка на облекчение.

— Благодаря ти. Да, имах. Скучен, скучен, скучен. Никакво вълнение, никакъв внезапен порив. Аз съм просто най-обикновен... — Той направи пауза. — Е, това беше изключително безчувствено от моя страна. Споменах ли ти, че съм неспокоен? Щастлив съм и с обикновените си способности. Наистина.

— Но все пак би било досадно да гледаш как Тори прави магии на мига, а ти тренираш от години.

— Да. Нямах да изглеждам толкова обикновен, ако не беше Тори.

— Какви магии можеш да правиш?

— Нищо полезно. Първо трябва да усъвършенстваш основното. Разбирам, но тъкмо сега се интересувам само от магии, които могат да ни помогнат, а магията ми за хвърляне на мъгла в очите на хората няма да ни е от полза.

— Магията, с която отблъскваш нападателя, е много добра.

Той сви рамене.

— Може би Андрю ще те научи на магиите, които Тори прави.

Той поклати глава.

— Това е магия за вещици.

— Има ли разлика?

— Какво предпочиташ — бърз отговор или урок по въпроса за различните видове магьосници?

— Второто, моля.

Той се усмихна и стисна ръката ми.

— Съществуват два основни вида хора, които правят магии. Магьосниците са мъже и имат синове, които също са магьосници. Вещиците са жени — те пък имат дъщери вещици. При магиите магьосниците си служат с жестове на ръцете, придружени със заклинания, изричани главно на старогръцки, латински и староеврейски — мога да ти ги кажа наизуст. Да знаеш езици, помага, но да наизустиш заклинанията в момента е доста тежка работа. Магията на магьосника е нападателна — използва се за атакуване. Вещиците използват същите езици за своите заклинания, ала жестовете при тях са слабо застъпени. Техните магии служат за отбрана.

— Да спрат нечие нападение ли?

— Или да го предотвратят, което би било от полза за нас през идните дни.

— Не можете ли да се научите да правите магии?

— Можем, ако положим усилия, тъй като не спадаме към този вид. В момента трябва да се придържам към способностите на моя вид, макар че един ден искам да се науча и на някои вещерски номера. Но не от Тори.

Когато стигнахме до станцията за услуги, Саймън купи сладолед, после се върнахме и седнахме на дебел дънер.

— Една топка щеше да ми е достатъчна — казах аз.

— Много лошо.

— Но...

— Откакто се помня, съм диабетик, Клоуи. Никога не съм си купувал двоен сладолед, така че не ми липсва. Ако ми пречеше, нямаше да се храня с Дерек, нали така? И тъй като ще свърша преди теб, мога да ти направя демонстрация на едно заклинание — вместо шоу по време на почерпка.

И той го направи, като се преструваше на глупак и ме размиваше. После тръгнахме да се връщаме, като се държахме за ръце и разговаряхме за разни неща. Смрачаваше се. Когато зърнахме светлините на къщата през дърветата, той спря и ме дръпна пред себе си. Сърцето ми биеше неистово от очакване, както си помислих тогава, ала като че ли повече от неописуем ужас.

— Добре ли беше? — попита той.

Усмихнах се.

— Дори много добре.

— Значи получавам пропуск за втора среща?

— Получаваш.

— Добре.

Той наведе лицето си към моето и аз знаех какво ще последва. Знаех. Ала когато устните му докоснаха моите, подскочих.

— Извинявай, аз... аз...

— Плашлива като коте — измърмори той. Ръката му се плъзна към тила ми и той обърна лицето ми нагоре. — Ако много бързам...

— Н-не.

— Добре.

Този път не подскочих. Не трепнах. Не изохках. Нищо не направих. Саймън ме целуна, а аз стоях неподвижна, сякаш някой бе прекъснал връзката между мозъка и мускулите ми.

Накрая връзката бе възстановена и аз го целунах, но несръчно, като част от мен все още се съпротивляваше, стомахът ми се сви, сякаш постъпвах неправилно, сякаш правех голяма грешка и...

Саймън спря. За миг остана да стои така, с лице надвесено над моето, и накрая трябваше да отместя поглед встрани.

— Не този, който трябваше, а? — каза той толкова тихо, че едва разбрах думите му.

— К-к-как-кво?

Той се отдръпна и очите му се изпразниха, станаха непроницаеми.

— Тук има още някой — каза. Не беше въпрос. Беше констатация.

— Н-някой ли...? Имаш предвид някое гадже? От преди? Не. Нямам. Не бих...

— Не би излязла с мен, ако имаше. Знам. — Той отстъпи още една крачка назад, топлината на тялото му изчезна и на нейно място се настани хладината на нощния въздух. — Нямам предвид някое момче от миналото, Клоуи. А от настоящето.

Вторачих се в него. „От настоящето ли? Кой...? Имаше само още едно момче...“

— Дерек ли? Мислиш, че...

Не успях да довърша. Досмеша ме. „Мислиш, че харесвам Дерек? Шегуваш ли се?“ Ала от устата ми не излезе смях, до ушите ми достигна гръм, от който диханието ми пресекна, сякаш ме бяха блъснали в гърдите.

— Двамата с Дерек не сме...

— Не, още не. Знам.

— Аз... аз не...

„Изречи го. Моля те, нека го изрека: аз не харесвам Дерек.“

Но не го направих. Не можех.

Саймън мушна ръце в джобовете си и ние останахме да стоим така в ужасната тишина, докато не продумах:

— Не е така.

— Не беше. Не и в началото. — И той се вторачи в гората. — Нещата започнаха да се променят след случката в ниското таванче. Докато двамата се мотаехте там... флуидите се промениха. Казах си, че просто си въобразявам. Когато двете с Тори избягахте от лабораторията, помислих, че съм прав. Но после, след спирката за камиони, когато двамата се върнахте... — той млъкна, после хвърли поглед към мен. — Прав съм, нали?

В гласа му сякаш имаше молба. „Кажи ми, че греша, Клоуи. Моля те.“ И всичко в мен искаше да му го каже. Та това беше Саймън. Той съчетаваше всичко, за което си бях мечтала, така че, ето го, сега стоеше пред мен, поднесен ми на тепсия. Само трябваше да изрека

думите и се опитвах да го направя. *Опитвах се*. Ала успях само още веднъж да смотолевя със слаб глас:

— Не е така.

— Напротив, така е.

Той започна да се отдалечава, вървеше обратно, натам, откъдето бяхме дошли. По едно време спря и, без да се обърне, бръкна в якето си и измъкна завита на руло хартия; измърмори:

— Това е за теб.

Аз го взех, а той продължи по пътя си.

С треперещи пръсти развих листа. Беше портретът, който ми бе нарисувал, но сега вече оцветен. Изглеждаше още по-хубав от скицата. Аз изглеждах по-хубава. Уверена, силна, красива.

Картината се размаза, защото очите ми се напълниха със сълзи. Бързо я навих отново, за да не се повреди. Направих няколко крачки след него и го повиках. Виждах фигурата му в далечината, той продължи да се отдалечава и аз знаех, че ме чу, ала не спря.

Гледах как Саймън се отдалечава, после изтрих очи с ръкава си и се отправих към светлините на къщата. Тъкмо излязох от гората, когато задната врата се отвори, светлината се плисна в тъмния двор. После една тровава фигура препречи светлия правоъгълник.

— Не — прошепнах аз. — Не сега. Върни се обратно...

Вратата се затвори шумно и звукът прокънтя, когато Дерек прекоси двора, глух за всичко наоколо.

Огледах се, като отчаяно дирех път за отстъпление, ала не видях такъв. Продължи напред и се справи с Дерек, или се обърни и избягай при Саймън, и се оправи и с двамата. Продължих напред.

— Къде е Саймън? — озъби се той.

По тялото ми се разля облекчение. Нямах вяра на гласа си, затова посочих назад към гората.

— Той те е *изоставил*? Тук навън? Посред нощ?

— Изпусна нещо — измърморих аз, като се опитвах да го отмина. — Не е далеч.

Без да издаде нито звук, той застана пред мен и ми препречи пътя.

— Плачеш ли? — попита.

— Не. Аз... — Погледнах встрани. — Влезе ми пращинка в окото. По пътеката. Саймън е натам.

Помъчих се да го отмина, ала той се наведе и се опита да ме погледне в лицето. Аз се отдръпнах и той ме хвана за брадичката. Дръпнах се назад, потреперих от докосването му, а сърцето ми щеше да изскочи.

Казах си, че Саймън греша. Не съм толкова тъпа, че да си падна по Дерек. Но напразно. Сега, когато той бе тъй близо до мен, стомахът ми се свиваше по странен начин. Не беше от страх. Напоследък не се боях от него.

— Плакала си — рече той с по-тих глас. После дъхът му спря, той изръмжа и отново се озъби: — Какво направи Саймън...? — Той

силно разграничаваше думите една от друга, страните му се зачервиха, сякаш самата мисъл, че Саймън може да е отговорен за нещо, го смущаваше.

— Какво стана? — попита.

— Нищо. Просто не ни провървя.

— Не ви провървя ли? — изрече бавно той, сякаш си превеждаше от чужд език. — Как така?

— Попитай Саймън.

— Питам *теб*. Какво си му направила?

Настръхнах. Но той имаше право. Бях направила нещо на Саймън. Бях го наранила. И за какво? Някакъв глупав сблъсък за момче, което едва ме понасяше през повечето време? *Това* ли бе момичето, което представлявах? Да предпочета нехранимайкото пред доброто момче?

— Провалих всичко. Отново. Сигурна съм, че си изумен. А сега, нека вляза...

Той не ме пусна.

— Какво направи, Клоуи?

Направих крачка встрани. И той направи крачка встрани.

— Харесваш го, нали? — попита.

— Да, харесвам го. Само че не...

— Не какво?

— Говори със Саймън. Той мисли, че...

— Какво мисли?

Крачка. Преграда.

— Какво мисли?

— Че има някой друг — изтърсих аз, преди да мога да се спра. Поех си дълбоко въздух и потръпнах. — Мисли, че има друг.

— Кой?

Тъкмо щях да отвърна: „Не знам. Някое момче от училище, предполагам“. Ала изражението на Дерек сочеше, че вече знае отговора. Изразът на лицето му... Беше ми унижително преди, когато Саймън ме обвиняваше, че харесвам Дерек, ала това бе нищо в сравнение с усещането ми сега, щом зърнах израза на Дерек. Показваше не просто изненада, а изумление. Изумление и ужас.

— Аз ли? — каза той. — Саймън е казал, че двамата с теб сме...

— Не, не това. Той знае, че не сме...

— Добре. Какво си мисли тогава?

— Че те харесвам.

И отново думите излетяха от устата ми, преди да успея да ги спра. Но този път не ми пукаше. Бях се унизила докрай и сега се чувствах изпразнена и посрамена. Искях само той да се махне от пътя ми и ако ще избяга от ужас, като му го кажа, още по-добре.

Ала той не избяга. Само се вторачи в мен и това беше още по-лошо. Чувствах се като най-голямата нещастница в училище, която признава на най-страхотното момче, че го харесва. Той стоеше със зинала уста, сякаш не бе чул думите ми правилно.

— Но аз не те харесвам — бързо изрекох. Думите излязоха с лекота от устата ми, защото в момента изразявах чистата истина. — *Не* те харесвам — повторих аз, докато той просто продължаваше да се взира в мен.

— По-добре недей. — Гласът му бе като грохот и когато най-после се успокои, той се начумери. — По-добре недей, Клоуи, защото Саймън те харесва.

— Знам.

— Откакто навърши дванайсет, Саймън винаги е имал момичета, които му се обаждат всеки ден. Преследвах го в училище. Дори разговаряха с мен в опитите си да достигнат до него. Хубави момичета. Популярни момичета.

— Значи, трябва да съм благодарна, че момче като него ми е хвърлило око, така ли?

— Разбира се, че не. Не исках да кажа...

— О, знам какво искаше да кажеш. Че трябва да се смятам за щастливка, че случайно съм била наоколо, когато е правил избора си, защото иначе никога нямаше да имам тази възможност.

— Това не е... никога не съм казвал...

— Както и да е.

Аз се завъртях и тръгнах обратно. Той ме спря.

— Саймън те харесва, Клоуи. Да, излизал е с много момичета. Но теб те харесва, *наистина*. А аз си мислех, че и ти му отвърщаш със същото.

— Харесвам го. Но не така... предполагам по друг начин.

— Тогава не е трябвало да го караш да си мисли, че е така.

— Според теб съм се преструвала? С каква цел? Да го огорча? Защото животът ми е доста скучен, така че защо да не подразня малко хубавото момче, да му дам надежди, после да му се присмея и да се измъкна? Откъде можех да знам какво чувствам, преди да излезем и...? — Замълчах. Не можех да спечеля тази битка. Каквото и да кажех, все щях да си остана злата кучка, наранила брат му.

Обърнах се и започвах да се разхождам покрай гората.

— Къде отиваш? — викна ми той.

— Не ме пускаш да вляза. Сигурна съм, че и Саймън не ме иска близо до себе си. Така че отивам на среднощна разходка в гората.

— О, не, няма да ходиш. — И скочи пред мен. — Не може да се скиташ сама през нощта. Не е безопасно.

Вдигнах поглед към него. Зелените му очи блестяха в мрака и отразяваха лунната светлина като котешко око. Вече не се чумереше. Пренебрежението му също бе изчезнало и на негово място се бе настанила тревогата, от която устните му се свиха, а очите му помръкнаха; а като зърнах тази бърза промяна у него, поисках да...

Нямах представа какво искам да направя. Да го ритна по пищяла би било чудесно решение. За жалост, по-вероятно бе да избухна в сълзи, защото тук се коренеше целият проблем — противоречието у Дерек, което тъй и не можех да си обясня, колкото и да се мъчех.

За секунда той се държеше нахално, караше ме да се чувствам глупачка и безполезна твар. В следващата ставаше такъв: грижовен, услужлив, притеснителен. Казвах си, че това е от вълчите му инстинкти, че ще, не ще трябва да ме закриля, но когато бе такъв като сега — сякаш ме е натоварил твърде много, за което съжалява... Този му израз говореше, че наистина е загрижен за мен.

Обърнах се към гората и продължих да вървя.

— Ще внимавам. Тази нощ няма да вдигна нито един мъртвец. Връщай се, Дерек.

— Мислиш ли, че се тревожа само за това? Групата „Едисън“...

— Може да се е настанила точно тук и ни чака да дръзнем да влезем в гъстата тъмна гора. Ако вярваш на това, никога нямаше да разрешиш на Саймън да излезе.

— Не ми хареса. Но той обеща, че ще се върнете преди да се е мръкнало, ето защо чаках на вратата и всеки миг щях да тръгна да ви търся.

Той ме хвана за ръката, бързо я пусна и сграбчи ръкава ми.

— Само че...

Той се спря. Обърнах се и го видях да се визира в гората с вирната брадичка, разширени ноздри и напрегнато лице.

— Не прави така — казах аз.

— Какво да не правя?

— Да се правиш, че надушваш нещо. Или някого.

— Не, помислих си... — Той отново си пое въздух, после рязко поклати глава. — Нищо, предполагам. Просто... — Потърка се по тила, присви леко очи и аз забелязах лъскавото му от пот лице да блести на лунната светлина. Очите му сияеха по-силно от всякога. Трескаво. Промяната настъпваше.

„Не сега. Моля те, не сега. Това е последното нещо, с което имам нужда да се справям.“

Той пусна ръкава ми.

— Добре, разходи се.

Тръгнах, но без да излизам от двора. Не бях толкова глупава, че да навляза в гората, за да му направя напук. Бях изминала пет-шест метра, когато се огледах, за да видя къде бе отишъл. Беше на пет крачки зад мен и безшумно ме следваше.

— Дерек — въздъхнах аз.

— Искам да подишам чист въздух. Продължавай.

Още пет-шест метра. Той продължаваше да ме следва. Обърнах се и му хвърлих сърдит поглед. Той спря и остана на мястото си, като гледаше безстрастно.

— Добре — казах аз. — Ще вляза в къщата. А ти можеш да проследиш Саймън, преди групата „Едисън“ да са го хванали.

Той ме проследи до вратата, почака да вляза вътре и тръгна да търси брат си.

Тори беше в нашата стая и четеше стара книга с кожена подвързия, която бе взела от библиотеката на долния етаж.

— Как мина голямата сладоледена среща? — попита тя, без да вдигне очи от книгата.

— Добре.

Тори отпусна ръцете си с книгата. Бързо извърнах поглед и отворих чантата, която бе оставена върху леглото ми.

— О, това са новите ти дрехи — каза тя. — Маргарет ги купи. Очевидно Гуен е искала да го направи, но старият прилеп е настоял. За да се заплати за тази сутрин, предполагам.

Дрехите бяха купени на добра цена. От детския щанд. Добре поне, че бяха за *момичета* и не приличаха на противните момчешки суитчъри, купени ми от Дерек. И все пак... Разопаковах пижамата. Розово трико на дъги и еднорози.

— Хей, лоши ли са? — поинтересува се Тори. — Тя се спря пред щанда за дамски дрехи за мен и ми купи бабешка нощница с дантели. *Дантели*. Ще направим размяна, ако твоята пижама ми стане. — Захвърли книгата и тя тупна на пода. — Как мина срещата?

— Никак.

Тя се поколеба, после рече:

— Е, иска ми се да кажа, че съм изненадана, но не забравяй, че бях луда по Саймън, докато не бях принудена да прекарам двайсет и четири часа насаме с него. Бързо се излекувах.

— Саймън си е наред.

— Разбира се, че е. Поне ще бъде, когато малко поотрасне.

— С него всичко е *наред*. Става въпрос за мен. Аз провалих нещата. Аз...

Не продължих. Можех да си представя реакцията на Тори, ако ѝ кажех, че си падам по Дерек. Щях да изгубя цялото ѝ уважение към себе си.

Но въпреки всичко исках да поговоря с някого. С момиче, което има по-голям опит с момчетата от мен, за предпочитане такова, което да не си помисли, че съм пълна нещастница, задето харесвам Дерек. Рей би била подходяща. Тя нямаше отношение към никое от момчетата, но щеше да ме изслуша и да ми даде някакъв съвет. Лиз щеше да е още по-добра — винаги готова да ми се притече на помощ, тя никога не ме кореше. Що се отнася до приятелките ми от училище, те сякаш принадлежаха към друг живот, сякаш бяха приятелки на друга Клоуи.

— Плакала ли си? — вторачи се Тори в лицето ми. — Плакала си.

— Аз... няма нищо. Аз...

— Саймън издърпа нещо, нали? Извел те е на разходка и веднага след това си разбрала, че държи не твоята ръка. — Очите й блеснаха. — Момчета. Могат да бъдат такива...

— Не беше така.

— Ако е издърпал тези лайна, можеш да ми кажеш. Имала съм някои доста изненадващи първи срещи. Ох, ако тогава знаех как да правя магии! Особено онази за обездвижване.

— Не беше така. — Погледнахме се в очите. — Наистина. Саймън бе наред.

Тя ме изглежда.

— Сигурна ли си?

— Само ме целуна, като първо ме попита. Всичко беше както трябва. Аз... аз се стегнах.

— А! — Тя се настани в леглото ми. — Първа целувка ли ти беше?

— Н-не. Р-разбира се, че не.

— Знаеш ли, трудно е да лъжеш убедително, когато заекваш, Клоуи. Значи, била е първата ти целувка. Голяма работа. Аз се целунах за първи път едва миналата година и го накарах да почака до третата среща. Не оставям момчетата да ме притискат за нещо, което не съм готова да направя. Мислят си, че понеже съм популярна, трябва да им се отдавам. А аз не го правя и до края на първата среща те го разбират. — Тя се облегна на леглото. — Значи, те целуна и ти се стегна, а той помисли, че не си падаш по него. Случва се. Трябвало е да го очаква — всички знаят колко си нестабилна.

Погледнах я сърдито.

— Ами да, така е било. Просто му кажи, че те е изненадал и този път *ти* го покани да излезете. Опитай пак.

„Ами ако не искам да опитам пак?“

Събрах нещата си.

— Тази нощ ще си сама в стаята.

Тя седна в леглото.

— Какво?

— Отивам да спя в съседната стая. Просто... Не съм добра компания, наистина.

Видях, че думите ми нараниха самолюбието ѝ. Ставах все по-добра и по-добра в тази област. На вратата се спрях.

— Благодаря. За... всичко днес. Оценявам го.

Тя кимна и аз излязох.

Трябваше да остана при Тори.

Да съм сама означаваше да не правя нищо, а да се свия под завивките и да плача заради ужасно неподредения си живот, а после да се презирам, задето съм потънала в самосъжаление.

Бях провалила всичко. Не можех да контролирам способностите си дори когато бъдещето ни зависеше от тях. Никой повече не каза и дума за освобождаване на Рей и леля Лорън, не се чуваха и предложения как може да се открие бащата на момчетата. Щяхме да сме късметлии, ако викането на духове в гробището не *ни* е превърнало в затворници.

Единствените хора, на които можех да разчитам, бяха Дерек, Саймън и Тори. След като всички явно ми бяха простили за издънката в гробището, аз бях обидила Саймън, бях наранила Дерек и бях отблъснала Тори от себе си.

Исках да се прибера у дома. Ако наистина ми стискаше, щях да си събера багажа и да си тръгна, преди да влоша нещата още повече. Но дори това не можех да направя. Мразех, мразех, *мразех* себе си за слабостта си. Не можех да правя нищо друго, освен да плача, докато накрая не потънах, изтощена, в сън.

Събуди ме потропване на вратата. Присвих очи, за да видя часовника на нощното шкафче, и тогава се сетих, че се бях преместила в друга стая.

— Клоуи? Аз съм — и след пауза додаде: — Дерек. — Сякаш можех да взема дълбокото му боботене за нечий друг глас, сякаш можех да сбъркам онази мъничка част от мен, която като нетърпеливо пале подскачаше и ми казваше: „Това е *той*. Бързо! Отиди да видиш какво иска“.

Господи, как съм могла да бъда толкова сляпа? Та то бе свършено очевидно.

Тъжно и покъртително.

Така ми се падаше заради поведението ми напоследък.

Отметнах завивките и затворих очи.

— Клоуи? — Дъските на пода изскърцаха. — Трябва да поговорим.

Не му отговорих.

Друго изскърцване, този път идваше от самата врата, аз се изопнах в леглото и той влезе.

— Хей! — казах аз. — Не можеш да...

— Извинявай — измънка той. — Просто...

Придвижи се на светлината на луната. Не го направи случайно. Той искаше да видя трескавите му очи, настръхналата му кожа, мократа му от потта коса. Искаше да му кажа: „О, Промяната е започнала“, да скоча от леглото и да го накарам да излезем навън, за да му помогна да я преодолее, както бях направила последните два пъти.

Погледнах го и отново си легнах.

Той пристъпи напред.

— Клоуи...

— Какво?

— Пак... Пак започва.

— Виждам.

Седнах в леглото, измъкнах краката си от завивките и станах. Той с облекчение въздъхна. Отидох до прозореца.

— Ще вървиш надолу по пътеката десетина метра и вляво ще видиш поляна. Мястото ще ти е удобно.

Паническа искра припламна в очите му. След държането му към мен днес, трябваше да му кажа: „Добре“. Но не го направих. Не можах. Отне ми всички сили само да допълзя обратно до леглото си.

— Клоуи...

— Какво?

Той започна да се дръгне по ръката. Дръгнеша се яростно, докато кожата му не стана на мехури и мускулите му не се сгърчиха. Той ме погледна и погледът в очите му бе тъй нещастен, че трябваше да стисна челюсти, за да не кажа: „Добре, ще дойда с теб“.

Какво? — попитах вместо това.

— Аз... — Той преглътна. Облиза устните си. Опита отново. — Аз...

Беше му трудно дори да помоли да го придружа. Никога не го бе правил преди.

— Аз... имам нужда от... — И отново преглътна. — Искам... Ще дойдеш ли с мен?

Вдигнах поглед към него.

— Как изобщо можеш да ме молиш за това? Колко пъти се заяде с мен днес? Накара ме да почувствам как всичко наоколо се проваля, и то по моя вина.

Той ококори очи — истински се изненада.

— Не съм си го и помислял. — Той изтри потните си длани. — Ако съм те обидил...

— Как няма да ме обидиш? Тази сутрин след гробището имах нужда от помощта ти. От съвета ти. Но ти ме накара да се чувствам още по-зле, което, повярвай, не бе никак лесно. А вечерта със Саймън се държа така, сякаш за всичко съм виновна аз, дори като видя колко съм разстроена и колко зле се чувствам. — Поех си дълбоко дъх. — След случката на спирката за камиони, след пътуването ни обратно... помислих, че сме станали приятели.

— Така е.

— Не. — Погледнах го в очите. — Очевидно не сме.

Изражението на лицето му, объркано и нещастно, ме накара да се чувствам ужасно, което само ме вбеси още повече. Той нямаше никакво право да влиза тук и да очаква да му помогна, а после да ме кара да се чувствам виновна, заедно му отказвам.

— Клоуи, моля те. — И потърка ръка в гърлото си. Вените и сухожилията му пулсираха. По челото му избиха капчици пот. — Този път настъпва по-бързо.

— Тогава е време да тръгваш.

— Аз н-н... Аз не... — Той тежко преглътна и ме погледна с трескавите си очи, които сякаш горяха. — Моля те.

Не молбата му ме трогна. А абсолютната паника в очите му. Той бе ужасен от Промяната, от това, че не знаеше дали ще може да я завърши, дали генетичната модификация не му е направила нещо, което да му причинява такива страдания при Промяната и да го накара да се провали пред самия ѝ край.

Всъщност никога не го е изричал, а и аз вероятно преувеличавам, ала не можех да го пусна да се справя сам. Грабнах якето и кецовете си.

— Благодаря т... — започна той.

Аз го отминах и отидох до вратата.

— Да тръгваме.

19

Движихме се в сенчестата част на двора, в случай че някой случайно погледне навън и ни види да тръгваме към гората. Щом стигнахме до пътеката, Дерек застана до мен, като крадешком ме поглеждаше с онзи обезсърчен вид, който ме вбесяваше, тъй като не желяех да се чувствам виновна, а той ми вменяваше вина.

Исках да отстраня това усещане и отново да се чувствам нормален човек. Ала щом той ме погледна, аз си спомних за другото му изражение, онова, което ме ужаси, щом разбра, че Саймън мисли, че харесвам Дерек, и това сложи край на импулсивното ми желание да се сдобря с него.

— Искаше да си поговорим за случилото се в гробището — каза накрая той.

Не му отговорих.

— *Трябва* да поговорим — настоя той.

Поклатих глава.

Тръгнахме по пътеката. Опитах се да изостана зад него и да го оставя да води, тъй като виждаше добре в мрака, ала той остана до мен.

— За онзи ден, когато ти се развиках, задето призоваваше духовете без медальона си... — започна той.

— Всичко е наред.

— Да, но... Исках само да кажа, че да се опиташ да го направиш без него е добра идея. Трябва да опитаме...

Обърнах се към него.

— Не го прави, Дерек.

— Какво да не правя?

— Идвам с теб, за да ти помогна, докато се извършва Промяната ти, и ти се чувстваш задължен към мен.

Той се почеса жестоко по ръката.

— Аз не...

— Напротив. А сега да намерим подходящо място, за да не започнеш Промяната по средата на пътеката.

Той продължаваше да се дръгне, кръвта се стичаше на струйки по ръката му.

— Просто искам да...

Хванах ръката му.

— Разкървави се целият.

Той наведе очи, като се стараеше да фокусира погледа си.

— О!

— Хайде! — Аз излязох от пътеката и се отправих към поляната, която бях видяла преди.

— Чух какво е казал Андрю тази сутрин — каза той. — За мен.

— Подозирах, че си чул — отвърнах аз по-тихо, отколкото възнамерявах, после се прокашлях и се опитах отново да открия гнева в себе си.

— В думите му има логика. Аз не съм...

— Ти си наред. Идиотът е Андрю — озъбих се аз. Страхотно. Открих гнева и го зафичих в погрешна посока. — Той греши, разбра ли? Знаеш го. Да забравим за това.

— Когато избухнах по повод на гробището, аз... нямах това предвид. Разстроен съм и...

— Моля те — казах и се извъртях към него. — Престани, става ли?

И той престана за около пет крачки време.

— Бях разстроен от ситуацията. Затворен съм тук. Промяната приближаваше и ставаше още по-лошо. Знаем, че това не ме извинява.

Вдигнах поглед към него. Той ме гледаше с очакване. Искаше да му кажа може би, че това обяснява всичко. За да се поотпусне. Проблемът беше, че исках да му го кажа. И ако му го бях казала, следващия път, когато му се прииска да си излее гнева върху мен, пак щеше да го стори.

— Клоуи?

Аз спрях в началото на малка полянка.

— Тук добре ли е?

Той нищо не каза и аз си помислих, че я оглежда, ала щом се обърнах, видях го да стои неподвижно с вирната брадичка и да се взира в гората.

— Чу ли?

— Кое?

Той поклати глава.

— Нищо, предполагам.

Той излезе на поляната и се огледа, като мърмореше: — Добре, добре.

Съблече суитчъра си и го постла на земята.

— Ти седни тук.

Хвърли поглед към мен.

— Помниш ли онази вечер у Андрю? Когато ти излезе да ми правиш компания и двамата се опитахме да се поупражняваме? Трябва и сега да го направим.

Въздъгнах.

— Няма да престанеш, нали? Мислиш си, че ако кажеш каквото трябва, всичко ще е наред?

Устните му се изкривиха в нещо като усмивка.

— Но мога да се надявам, нали?

— Разбира се. А ако всичко се нареди, какво ще стане с мен? Ще започнеш да ме третираш, както си искаш, и щом решиш да се държиш добре, всичко ще ти се прощава ли?

— Извинявай, Клоуи.

— Засега добре — отговорих аз и се обърнах. — Забрави, става ли? Нека просто...

Той ме хвана за лакътя. Кожата му ме опари дори през якето.

— Говоря сериозно. Наистина съжалявам. Когато се вбеся така, това не е... не е... — Той пусна ръката ми и се потърка отзад по тила. По лицето му се стичаха струйки пот. Оголената кожа на ръцете му се набръчка.

— Трябва да се приготвиш.

— Не. Трябва да кажа нещо. Дай ми една секунда.

Той си взе секунда. После друга. След това още една, като просто стоеше, яростно се чешеше и не откъсваше очи от ръката си.

— Дерек, имаш нужда...

— Добре съм. Дай ми само... — Той си пое дълбоко дъх.

— Дерек...

— Само секунда.

И той отново се задръгна. Когато се придвижих напред и го сграбчих за ръката, той се спря.

— Тъй, тъй — измърмори. Намести ръката си, сви я в юмрук, за да не се чеше. — Предупредих те да не се страхуваш от мен. Ще ти се озъбвам, щом се дръпнеш. Но понякога...

Той изви ръка назад, за да се почеше по плещите, и присви очи, когато заби нокти в плътта си.

— Дерек, трябва да...

— Понякога искам тъкмо това — отвърна той. — И това се опитвам да направя — да те уплаша.

— Значи, не си ме обидил случайно — въздъгнах аз. — Нямах намерение да...

— Не, не е това. А е...

Ръката му се отправи към предната част на рамото му и се спря, когато там поникна тъмна четина.

— Ти се Променяш, Дерек. После ще говорим.

— Така е. Да. После. Добре. — Думите бликаха от устата му като фонтан на облекчението.

Когато потта се стече и в очите му засмъдя, той се огледа и премига.

— Трябва да легнеш — нежно го подканих аз.

И тъй като той все още не помръдваше, хванах го за ръката и го дръпнах. Той приклепна с известна трудност, после застана на четири крака в положение, удобно за Промяната.

— Ако Маргарет ти е донесла нови ризи, може да съблечеш тази — предложих аз.

— Добре.

Той я хвана за канта, дръпна я, но ръката му не можа да се извърти в правилната посока, за да измъкне ризата през главата си, ставите му променяха положението си и се сливаха едни в други. Помогнах му. Да свали панталоните си. За щастие, той си бе навлякъл потници за спане, дръпна ги и ги смъкна до коленете си и аз имах късмета да ги издърпам оттам. Остана по шорти. Ако се скъсат по време на Промяната, надявах се трансформацията да е напреднала достатъчно, така че... е, както и да е.

Едва бе смъкнал дрехите си, когато спазмите се появиха по цялото тяло, гърба му се стрелна нагоре, гръбнакът му се прегъна под

ъгъл, който изглеждаше невъзможен, и това изтръгна задавено скимтене от устата му, а лицето му се изкриви в агония, викът му пресекна, когато той повърна вечерята си в храстите.

Нещата продължиха известно време по този начин. Спазми, конвулсии, кожата и мускулите му се нагърчиха като в най-страшен филм на ужасите. Пъшкания и стенания, приглушени викове на болка между отделните конвулсии при повдигане на стомаха. Воня на повръщано и пот.

Човек наистина би си помислил, че видяното от мен би задушило всяка романтика в чувствата ми. Но вече три пъти присъствам на Промяната му и всеки път щом погледна встрани, щом мръдна настрана, аз го карам да си мисли, че съм ужасена и отвратена, а това влошава обстановката още повече.

Не бях нито ужасена, нито отвратена. Онова, което виждах, не бе някакъв непознат тип, който драйфа и гротескно се гърчи. Виждах Дерек в мъчителна агония, уплашен до мозъка на костите.

Само като видях първия му спазъм, и последната капчица гняв се стопи в мен. Гневът ми щеше да почака.

Коленичих до него, разтривах раменете му, успокоявах го, че всичко ще е наред, че ще се оправи, само да не спира, да продължава.

Накрая той престана да повръща и остана превит на две с клюмнала глава, провиснала коса, скриваща лицето му, а тялото му бе покрито с къса черна козина, раменните му мускули увиснаха, ръцете и краката му се изопнаха, извитите нокти на пръстите му бяха до половината зарити в пръстта. Той се задъхваше, дишаше дълбоко и на пресекулки.

— Крайната цел е близо — казах. — Този път става по-бързо.

Вярно или не, нямаше никакво значение, щом той го прие с кимане на глава и леко облекчение.

Друг спазъм. Тялото му направи едно вълнообразно движение, после още едно. Краката и ръцете му се променяха, изтъняваха и се скъсяваха, дланите и стъпалата му — също. Косата на главата му се оттегли назад, а козината по тялото му се удължи и от четина се превърна в гъста козина. Колкото до лицето му — и то се Променяше, ала той го бе обърнал настрана.

Тялото му продължаваше да се свива в спазми, но накрая спря и се изви нагоре, а той си пое дъх. Аз потърках гърба му и той се облегна

на мен. Усещах подскачането на мускулите му, той сякаш едва се държеше на четири крака. Приблжих се, като го оставих да си почива върху мен, опрях глава на рамото му и усетих силното и бързо биене на сърцето му, докато треперенето постепенно намаля.

— Вече си досамаи целта. Продължавай. Този път трябва да свършиш. Само...

Той се напрегна. После гърбът му се изви, като ме блъсна от едната страна. Тялото му се вкочани, главата му все още висеше, гърбът му се извисяваше все повече и повече, сякаш някой го избутваше нагоре, главата му потъваше все по-ниско, а черната му козина лъщеше на лунната светлина.

Костите му изпращяха. Дерек нададе дълбоко стенание, което ме накара да се притисна още по-плътно до него, да търкам гърба му и да го успокоявам, че всичко ще е наред. После едно последно потреперване и готово. Той повдигна глава, обърна се да ме погледне и аз видях пред себе си истински вълк.

Последния път, когато се бе опитал да се Промени, Дерек ме закле да обеща да се оттегля на безопасно място, щом краят приближи. Сега, когато видях вълка пред себе си, оловната тежест от плещите ми падна малко по-надолу и се настани в стомаха, което ми говореше, че е трябвало да послушам съвета му. Но когато погледите ни се срещнаха, страхът ми тутакси се изпари. Взирах се в огромен черен вълк, ала в зелените му очи все още виждах Дерек.

Той се помъчи да направи крачка, но краката му се плъзнаха, той шумно падна на земята и сякаш я разтърси. Допълзях до него; Дерек си лежеше със затворени очи, с повдигнат хълбок и люшкащ се извън устата му език.

— Добре ли си?

Той отвори очи и непохватно раздвижи муцуна, сякаш се канеше да кимне, после зениците му се търкулнаха нагоре и той отново затвори очи.

Беше добре, но бе изтощен от умора, също като предишния път, когато бе твърде уморен и легна да спи с дрехите си. Изправих се и се запътих към пътеката, тъй като исках да го оставя на спокойствие. Бях направила само две крачки, когато той изпръхтя. Обърнах се и го видях да лежи по корем, готов да се хвърли напред. Муцуната му потрепери, с което ми казваше да се върна при него.

— Помислих си, че ще искаш да...

Той ме прекъсна със сумтене. На вълка му е трудно да се чумери, ала успя да докара намръщения поглед в очите си.

Извадих стъгаемото ножче от джоба на якето си.

— Няма страшно. Въръжена съм.

Пръхтене. „Не ми пука.“ Раздвижване на главата. „Върни се тук.“

Аз се поколебах и той изръмжа.

— Е, добре си разучил ръмженето. Сигурно през последните години доста си се упражнявал.

Той понечи да се изправи на треперещите си крака.

— Добре, ще се върна. Просто не исках да ти се пречкам.

Сумтене. „Не ми се пречкаш.“ Поне така си мислех, че казва.

— Нали ме разбираш? — попитах аз, когато се обърнах да седна върху захвърления му на земята суитчър. — Схващаш какво говоря.

Той се опита да кимне с глава и изръмжа, когато видя колко бе непохватен.

— Не е лесно, като не можеш да говориш, нали? — ухилих се аз. — Е, не ти е лесно. Може и да свикна с това.

Той възропта, ала в очите му видях облекчение, сякаш се радваше да ме види усмихната.

— Права съм, нали? Това си пак ти, но във вълча кожа.

Той изпръхтя.

— Нямах внезапен неконтролируем порив да се нахвърлиш върху някого и да го убиеш.

Той подбели очи.

— Нали тъкмо ти се притесняваше за това? — Направих кратка пауза. — Нима ти ухая на вечеря?

Тук той ме погледна яростно.

— Удовлетворявам всички условия.

Той нададе гъгниво ръмжане, сякаш се давеше, и седна, като наведе глава до предните си лапи и се взря в мен. Помъчих се да се настаня удобно, но земята под суитчъра му бе леденостудена, а аз бях само по пижама, с тънко яке и гуменки.

Като ме видя как зъзна, той протегна предната си лапа към суитчъра, закачи нокът за ръба му и изръмжа, щом разбра, че не може да го хване като с ръка.

— Поради липсата на отсрещен пръст ще трябва доста да се упражняваш, а?

Той поклати муцуна, за да ме накара да се приближа още до него. Когато се престорих, че не разбирам, изви тяло и внимателно пое канта на суитчъра между зъбите си, а устните му се сгърчиха от възмущение, докато го дърпаше.

— Разбрах, разбрах, просто се стараех да не те задушавам с близостта си.

Това не беше единствената причина, поради която с неудобство се настанявах твърде удобно до него сега, ала той само ръмжеше, като отново се опитваше да ми каже, че така е добре. Преместих се по-

близо до него. Той промени позата си, като с торса си ме предпазваше от вятъра, а тялото му продължаваше да излъчва остатъчна топлина от Промяната, сякаш гореше пещ.

Той изръмжа.

— Да, така е по-добре. Благодаря. А сега си почини.

Нямах представа какво ще стане. Съмнявах се, че Дерек знае. Той се бе съсредоточил в това да премине успешно *през* Промяната. Онова, което знаех, бе, че това е само половината от процеса. Той трябваше да се Промени в обратна посока, а за това имаше нужда от време и от почивка.

А как щеше да се осъществи? Дали трябваше да почака, докато тялото му е готово, както направи преди превръщането си във вълк? Колко време щеше да отнеме? Часове? Дни?

Усетила втрещения му поглед върху себе си, аз се насилих да се усмихна и да престана да мисля за неволите си. Всичко ще бъде наред. Той ще *успее* да се Промени. Това бе най-важното.

Щом се отпуснах, той се премести по-близо до мен, козината му милваше ръката ми. Нерешително я докоснах и усетих грубия горен пласт, както и меката козина под него. Той се облегна върху ръката ми, сякаш ми казваше, че така е добре, и аз зарових пръсти в козината му, а кожата му бе тъй гореща от Промяната, че имах усещането, че докосвам радиатор. Допирът на студените ми пръсти сигурно му е бил също приятен, защото затвори очи и зае такава поза, че се облегнах на него. Само след няколко минути той заспа.

Затворих очи, за да си почина за миг, но като ги отворих, разбрах, че се събуждам от сън, свита на хълбок, Дерек ми беше за възглавница. Скочих. Той вдигна поглед към мен.

— Из-з-звиня-явай, не исках да...

Той ме прекъсна с ръмжане, с което отхвърли извиненията ми, после ме блъсна по крака и ме върна до себе си. Легнах за миг до него, като се наслаждавах на топлината му. Той се озъби в прозявка, а кучешките му зъби бяха колкото палеца ми.

Накрая седнах.

— Е, очаквам да направиш нещо, вълчо. Да тръгнеш на лов може би.

Ръмжене, чийто тон казваше: „Не“.

— Да потичаш? Да се пораздвижиш.

Отново ръмжене, не тъй решително, звучащо повече като „Може би“.

Скочи на нестабилните си крака, все още не свикнал с променения център на тежестта си. Предпазливо направи стъпка с предния си крак, после с другия, с едната задна лапа, после с другата. Улови ритъма на стъпката, ала все още се движеше бавно и така обиколи поляната. Изпръхтя и сякаш осъзнал главното, той се втурна в галоп, препъна се и заора с муцуната си в шубрака.

Преглътнах смеха си, но не много успешно и той ме погледна сърдито.

— Забрави за тичането. Една хубава, свободна разходка ще е по-подходяща за скоростта, която развиваш.

Той изсумтя и бързо се усмихна. А когато паднах, той нададе дрезгав кикот.

— И все пак не можеш да се опъваш дълго и да не произхабиш малко от силите си, нали така?

Той отново се втурна напред. Сега аз останах твърдо на мястото си и в последния миг той опита скока си... и рухна встрани. Този път не приглуших смеха си. Той бързо се извъртя, хвана ме за крачола на пижамата ми, дръпна го и аз паднах на земята.

— Хулиган.

Той дрезгаво се изкикоти. Престорих се, че крачолът ми се съдра.

— Страхотно. Най-после да получа нова пижама и ти да ми я скъсаш.

Той ме заобиколи, за да види по-добре. Опитах се да го уловя за предния крак, ала той се стрелна и избяга през поляната. После се спря, погледна през рамо, сякаш искаше да каже: „Как бих могъл да го направя?“. Обърна се и отново понечи да се втурне през поляната, ала оплете крака и се строполи на земята до мен.

— Както обикновено, твърде много мислиш — казах.

Оправдателно сумтене, докато се изправи на крака. Пак се опита да тича, този път не падна, ала залиташе твърде много, краката му се преплитаха на всяка крачка.

— Очевидно това ще отнеме известно време, така че какво ще кажеш ти да се поупражняваш, а аз да се върна в къщата...

Той се стрелна край мен, промени посоката си и ми препречи пътя.

Усмихнах се.

— Знаех, че така ще стане. Права ли съм? По-добър си в действията, не в мисленето?

От ноздрите му изсвистя въздишка, а парата от дъха му увисна в студения въздух.

— Не ти харесва, така ли? Трябва да си водиш бележки, за да видиш кой е имал право в повечето случаи: ти или аз.

Той подбели очи.

— Няма да стане, а? Никога няма да го преживееш, ако те победи. Но този път правдата е на моя страна. Тялото ти знае как да се движи, защото е тяло на вълк. Просто трябва да забравиш всичко и да оставиш мускулите ти да си вършат работата.

Той се втурна към мен. Аз не помръднах и той ме заобиколи, направи широк кръг около мен с увиснала глава, като постепенно набираше скорост и накрая виждах само размазаната му черна козина. Засмях се. Не можах да се сдържа. Картината бе толкова... изумителна. Да приемеш друга форма, да усетиш света по друг начин. Блазе му. Накрая той натисна спирачките, забуксува и спря, като всеки крак се стрелна в различна посока.

— Трябва да порботиш и върху тази част — забелязах аз.

Той изръмжа и поклати глава, което не можах да разбера, докато той не се изправи на крака, не вдигна муцуна, за да улови посоката на вятъра, и не наостри уши.

— Някой идва — прошепнах аз.

Той изпръхтя. „Шшшт. Ослушвам се.“

Аз се заслушах с него, като се напругах да чуя онова, което чуваше и той. Последва звук, за който не ми бе нужен слух на върколак, за да доловя — продължителен призрачен вой. Козината по гърба на Дерек настръхна, което накара и без друго едрата му фигура да нарасне с още няколко сантиметра.

— Куче ли е? — попитах шепнешком. През живота си бях чувала много кучета, ала те не звучаха по този начин.

Дерек се стрелна зад мен и ме блъсна отзад в краката. „Бягай.“

Аз се втурнах към пътеката. Дерек тичаше зад мен, шумът от лапите му едва се чуваше и най-после аз разбрах защо винаги се е движел толкова безшумно. Инстинктът на хищника. Инстинкт — и

умение, — които ми липсваха, и докато двамата тичахме, това стана болезнено ясно.

Бях наполовина колкото Дерек, ала тъкмо моите стъпки трополяха като копитата на стокилограмов звяр, който оре през гората. Пухтях като локомотив. Стъпалата ми сякаш стъпваха върху всяка съчка по пътя и всяка пукаше като пушечен изстрел. Опитвах се да се движа по-тихо, но това означаваше и по-бавно. Когато скоростта ми намаля, Дерек ме блъсна изотзад, като ми каза да не се безпокоя, а да продължавам да се движа.

Отпред виждах светлините на къщата. После, някъде между нея и нас прозвуча оглушително подсвирване. Спрях. Дерек също, като така занесе при буксуването, че ме блъсна и аз паднах на колене.

Изръмжа ми едно извинение. Когато станах, вече се бях съвзела, а той стоеше пред мен с вдигната муцуна и душеше във въздуха. Ветрецьт подухваше от едната страна обаче и той се въртеше, като се стараеше да улови миризмата на онзи, който бе подсвирнал. Щом я улови, тялото му се вкамени, ушите му се изтеглиха назад, от гърлото му напираше ръмжене. После се обърна, като едва не ме блъсна.

— Кой...?

Той отвърна с щракане на зъби — улови със зъби шева на якето ми. „Просто бягай.“ И аз побягнах.

От кого бягахме? Бях гледала достатъчно филми, за да знам, че воят принадлежи на вълк, а в щата Ню Йорк няма диви вълци. Което означаваше, че имаме работа с върколак.

Лайъм и Рамон, двамината, които се опитаха да заловят Дерек онзи ден, бяха заявили, че целият щат принадлежи на Глутницата, която ще преследва и унищожават всеки върколак, преминаващ през нея. Очевидно не бяха толкова стриктни — Дерек бе живял цял живот тук. Но дали са го намерили най-накрая?

Ако не Глутницата, тогава кой бе свирнал? Андрю им бе казал, че групата „Едисън“ не наема върколаци. Нима грешеше? Ако се нуждаеха от някой, който да проследи изчезналите им обекти, най-подходящ би бил копой върколак със свръхестествени способности.

Но в момента това нямаше никакво значение. Дерек знаеше кой е подсвирнал; и дори да не можеше да ми каже, по действията му разбирах, че сме в беда и единствената ни надежда беше да избягаме от нея.

— Ей там има поток — посочих с ръка аз. — Ако това е върколак, който искаме да изгуби следите ни, водата ще ни бъде от помощ, нали?

Той отговори, като възви натам.

Потокът не бе по-голяма от дъждовен ручей, но бе напълно достатъчен да отмие миризмата от следите ни. Докато го прекосявахме, той слизаше все по-дълбоко в земята, а бреговете от двете ни страни се вдигаха нагоре като малки канари. Ако продължавахме, можеше и да се озовем в капан.

Дерек вървеше отпред, като лазеше по брега на потока, а аз го следвах, прогизналите ми гуменки се пързалиха в калта и аз се хващах за корените на дърветата, за да се подема и се задържа на повърхността. Движех се колкото е възможно по-тихо, защото знаех, че всеки върколак притежава острия слух на Дерек.

Изтичахме по протежение на дигата и стигнахме до гъста гора. Дерек ме подкара към поляната в средата. Той легна в центъра с изпънати напред предни крака, с увиснала опашка и клюмнала глава. Опитваше се да осъществи обратната Промяна — да се превърне отново в човек. След няколко минути налягане и ръмжене, той се предаде.

— Не можем да останем тук — казах аз. — Ако това е върколак...

Той потвърди думите ми със сумтене.

— Накрая ще открие следите ни. Гората не е толкова голяма.

Още веднъж сумтене. „Знам.“

— Мисля, че този път води към къщата.

Той поклати глава и посочи с муцуната си малко по-наляво.

— Ясно. Добре — отвърнах аз. — Значи трябва само да...

Той отново се вцепени, вдигна нос нагоре, насочи уши напред. Седнах до него. Той продължаваше да души, дълбоко в гърлото му се появи ръмжене, сякаш бе доловил миризма, която нямаше да долови пак. Най-после той ме побутна с нос към края на поляната, което аз възприех като „Бягай!“, ала щом се втурнах напред, той ме улови за якето със зъби.

— Да се движа по-бавно ли? — прошепнах аз. — И тихо?

Сумтене. „Да.“

Леко се изправи пред мен и направи една стъпка. После още една. Облак забули луната и гората стана черна. Спряхме. Отдясно изпука клонка. Дерек се извъртя толкова бързо, че се удари в мен, блъсна ме назад и аз се препънах, и понеже не се движех достатъчно бързо, той ми се озъби.

Щом се върнах на поляната, в края ѝ различих продълговата сянка. Когато изпука още една клонка, Дерек ме удари отзад по краката, задърпа ме и ме забута към отсрещната страна на поляната, където ме мушна в гъстия храсталак.

— Не мога... — прошепнах аз.

Той се озъби и изръмжа. „Напротив, можеш.“

Заставах на четири крака и се напъхах в храстите, като с ръце си разчиствах пътя. Само след няколко стъпки се ударих в някакво дърво. От двете ми страни имаше гъсти шубраци. Извърнах се, за да кажа на

Дерек, че не мога да продължа, ала той стоеше в самия край на скривалището ми и криеше входа му с тялото си.

Облакът отмина и на пътеката се появи някаква фигура. Беше вълк, черен като Дерек. Той сякаш се търкаляше към нас, тих като мъглата, като бавно, но сигурно се носеше в наша посока.

Най-подир облаците се отдръпнаха от луната, ала вълкът продължаваше да е черен като нощта от носа до очите. Забелязах бледи ивици от едната му страна. Присвих очи и видях, че бяха ивици, непокрити с козина, а оголената му кожа беше розова и нагърчена от белези, получени съвсем наскоро. Бях видяла същите белези преди няколко дни.

— Рамон — прошепнах.

Дерек изръмжа, козината му настръхна, той размаха опашка и зъбите му блеснаха. Но другият вълк продължаваше да се приближава към нас безжалостно и неумолимо. Най-после Дерек изрева и му се нахвърли.

Рамон се спря. Не отстъпи. Дори не изръмжа. Не помръдваше от мястото си дори когато Дерек бе почти върху него, после направи финт и се насочи право към мен.

Дерек се помъчи да спре, ала моментът на движение бе твърде силен и той забуксува в шубрака.

Докато Рамон се търкаляше към мен, аз се опитвах да се махна от пътя му, ала хрусталакът бе твърде гъст. За щастие, беше гъст и за него и той не можеше да влезе по-навътре от Дерек, но бе достатъчно близо до мен, за да доловя вонята на дъха му, докато се опитваше да навлезе по-навътре в шубрака с рамото напред.

После заскимтя и се втурна назад, тъй като Дерек бе забил зъби в бедрото му Рамон се освободи и му се нахвърли. Дерек се наведе и се втурна покрай Рамон, за да блокира входа на скривалището ми.

За миг виждах само опашката на Дерек. После встрани ми се мярна Рамон, който отстъпваше, взираше се около Дерек, сякаш оценяваше ситуацията.

Хвърли се наляво. Дерек скочи натам, като се зъбеше и ръмжеше. Рамон изви надясно. Дерек му препречи пътя. Отново наляво. Пак му го препречи. Беше като онази вечер на игрището, когато Лайъм се престори, че напада мен, като се присмя на Дерек и му се смееше всеки път, щом Дерек реагираше по същия начин.

— Той те дразни — прошепнах аз. — Опитва се да те измори. Не се хващай.

Дерек изръмжа. Напрегна се, сякаш преплиташе краката си. Но и това не помогна. Всеки път, когато Рамон правеше движение към мен, Дерек скачаше, зъбеше се и ръмжеше.

Най-после Рамон се умори от играта и се втурна открито към Дерек. Те се сблъскаха, костите им изпукаха и двамата се строполиха на земята, като се хапеха и ръмжаха, пухтяха и скимтяха, щом се нахвърляха един на друг.

Стиснах сгъваемото си ножче. Знаех, че трябва да направя нещо. Да се хвърля между тях. Да защитя Дерек. Но не можех. Онзи ден, като гледах как Дерек и Лайъм се бият в човешкия си вид, те се движеха твърде бързо, за да се намеся. Ала онова бе като на забавен кадър в сравнение с това сега, безумно кълбо от козина и ярост се търкаляше на поляната, сливаща се маса от черна козина, проблясващи зъби и пръски кръв.

Трябваше да се включа, тъй като Дерек имаше нещо, което го поставяше в неблагоприятно положение, и това бях аз. Той не можеше да забрави, че съм там, и всеки път щом Рамон се търкулнеше в моя посока, Дерек спираше да се бие, за да застане отново между него и мен.

Исках да му кажа да забрави за присъствието ми, да знае, че съм добре скрита в шубраците, че съм въоръжена и че няма и следа от Лайъм, партньора на Рамон. Ала знаех, че няма да има полза. Инстинктът му да ме закриля бе по-силен от разума.

Изправих се, протегнах ръка колкото е възможно по-високо и хванах най-долния клон на дървото зад мен. Наранената ми ръка с шевовете ме заболя, но аз не обърнах внимание. Подех се нагоре. Катеренето бе лесно. Най-трудно ми беше да внимавам да не поглеждам надолу всеки път, щом чуех ръмжене или пухтене.

Най-после бях твърде високо, за да може Рамон да ме достигне. Викнах на Дерек, че съм в безопасност. Но той, разбира се, трябваше да провери и да погледне, докато чистеше врата си от отскубнатите кичури козина. Но като видя къде съм, той напълно се отдаде на битката си с Рамон.

И все пак, колкото и едър да беше, Дерек не можеше да се мери с опитния възрастен върколак. Когато се сблъска са Лайъм, Дерек се бе

втурнал в противоположна посока, като призна по този начин, че се декласира. Дерек можеше да проявява и арогантност, но не се перчеше. Ако не можеше да победи в битката, за него не представляваше проблем да избяга от арената.

Ала този път не можеше да избяга.

Стиснах ножчето в ръка и пропъльзах по клона, докато се озовах над двамата.

„Като споменахме за перченето...“

Спрях се с чувство за вина в сърцето, задето си мислех подобни глупости. Ако скоча върху тях, ще съм късметлийка, ако Дерек не падне убит, докато се мъчи да опази живота ми.

Не ми се нравеше да треперя като безпомощна героиня. Но наистина бях безсилна пред Рамон. Силата ми не бе свръхчовешка, нито усещанията ми, нито зъбите, нито ноктите ми; нямах и магически способности.

„Престани да се оплакваш от това какво нямаш. Мозъкът ти все още работи, нали?“

Предвид настоящите обстоятелства не бях много сигурна.

„Използвай го. Мисли.“

Наблюдавах битката с широко отворени очи, а умът ми неуморно работеше, за да измисли план. Докато ги гледах, аз осъзнах, че мога да разпозная кой е Рамон и кой е Дерек по белезите им. Ако можех да...

Белезите.

Наведох се надолу, доколкото можах.

— Дерек! Отстрани! Където са белезите му...

Мъчех се да му обясня защо, без да изоставям плана за Рамон, но нямаше нужда да изрека дори една дума. Дерек се изви и натисна Рамон отстрани. Тъй като там липсваше козина, която да го предпазва, зъбите на Дерек потънаха лесно в плътта. Рамон нададе вой. Дерек дръпна глава назад, като откъсна голямо парче от хълбока на Рамон.

Бликна кръв. Дерек отскочи назад и пусна парчето плът на земята. Рамон се изправи, ала задният му крак несигурно се замяташе на една страна. Дерек заобиколи Рамон и отново го ухапа по хълбока.

Рамон изрева от болка и ярост, извъртя се и се освободи от ухапката на Дерек. Кръв се плискаше наоколо, когато той бързо се завъртя и ухапа Дерек за тила. Те се търкулнаха по земята, Дерек се мяташе върху него с извадени нокти и един от ноктите му одраска

открития хълбок на Рамон. Рамон изскимтя и Дерек се освободи. Той се спусна заднешком към брега на потока. От дигата до водата имаше поне 40–50 метра и аз извиках, за да го предупредя, ала той продължаваше да върви заднешком нататък.

Рамон му се изсмя, козината му настръхна и той се озъби. Прекъсна го нечие подсвирване. Лайъм. Рамон прекъсна атаката, вдигна глава и започна да вие. Дерек му се нахвърли. Воят на Рамон секна и той отхвърли Дерек от себе си, после продължи да напредва към него, като го отблъскваше към...

— Дерек, канарата!

Този път той вдигна очи нагоре и срещна погледа ми. Ала не спря, продължи да се движи, преплел отново поглед с този на Рамон.

В последната секунда Дерек изви наляво, заобиколи Рамон и го удари в ранения хълбок. Рамон загуби равновесие. Дерек скочи върху него. Зъбите му потънаха в разкъсаната му плът. Рамон нададе призрачен агонизиращ вой.

Рамон успя да се изправи, гърбът му се опря в скалата. Дерек му се нахвърли. Рамон отстъпи назад. В последния миг зърна бездната под себе си и започна да се измъква встрани, ала Дерек го блъсна с глава в разкъсаната плът на хълбока и го запрати надолу към водата.

Слязох и изтичах към Дерек, спрях се отгоре на брега и погледнах към Рамон, който бе все още в съзнание, мятеше се в опитите си да се изправи, а предният му крак се бе изкривил под странен ъгъл.

Подсвиркването проехтя отново. Дерек рязко се обърна, като се блъсна в краката ми, след което ме бодна с носа си, за да се раздвижи.

— Лайъм ли е? — попитах аз.

Той наведе муцуна, сякаш ми кимна утвърдително.

Не преставах да се удивлявам как така Лайъм се появи в човешкия си вид. Той все още представляваше огромна заплаха. Единственото предимство бе, че ако не е вълк, той ще надушва следите ни по-бавно.

— Дойде откъм къщата — прошепнах аз, докато тичахме. — Трябва да се отправим към шосето. Знаеш ли къде е...?

Отговори ми с действие — запрепуска покрай мен. Тичаше известно време, но аз изоставах. Притича, за да ме предпази откъм гърба.

— Съжалявам — прошепнах. — Не виждам и все се препъвам... Той изръмжа и ме прекъсна. „Знам. Продължавай напред.“

Минах пред него и оставих Дерек да ме побутва отзад по краката всеки път, щом се отклоня от пътя. Най-последно зърнах светлини през дърветата. Дерек ме бутна нататък и...

— Вдигате адски шум, нали, непослушни палета — проехтя през гората провлаченият тексаският изговор на Лайъм.

Дерек ме блъсна. Аз паднах на земята и забих нос в калта. Помъчих се да стана, ала Дерек бе застанал над мен. Прокарах език по зъбите си, за да видя дали не съм изгубила някой.

Дерек доволно ме мушна отзад по врата. Бях готова да приема това като извинение, независимо дали наистина бе извинение, или не.

— Излезте, излезте, където и да сте — пропя Лайъм.

Дерек ме напъха в храсталака, а той бе толкова малък, че трябваше да се допрем плътно един до друг, като в резултат устата ми се напълни с козина. Опитах се да му отстъпя повече място, той ми се озъби да мирувам. Седнах, а той се притисна до мен, напъха останалата част от тялото си в храсталака и практически се настани в скута ми.

Вдигна глава да надуши миризмата по вятъра. Той духаше от същата посока, откъдето идваше и гласът, което означаваше, че Лайъм не можеше да ни надуши.

Затворих очи, за да чувам по-добре. Чувах лудото биене на сърцето на Дерек. Сигурно и моето биеше толкова бързо, защото той ме смушка в ръката да отворя очи; когато го погледнах, неговите бяха потъмнели от тревога.

— Добре съм — прошепнах.

Той се премести, като се мъчеше да освободи краката ми от тежестта си. Докато се движеше, ръката ми се опря в кичур влажна козина. Отдръпнах се и видях, че пръстите ми лепнеха от кръв.

— Ти си...

Той ме прекъсна с ръмжене. „Добре съм. А сега, шшшшт.“

Опитах се да видя колко тежко е ранен, ала той отново се раздвижи, като този път ме притисна надолу.

Седяхме и мълчаливо се заслушвахме. Той въртеше уши, които от време на време трепваха, сякаш е доловил шум. Но вместо да се напрегне, той започна да се отпуска.

— Тръгва ли си? — попитах шепнешком аз.

Той кимна с глава.

Настаних се по-удобно. Беше трудно да се боиш за живота си, когато в скута ти има стокилограмов вълк. Но бе странно успокояващо. Аз премигнах, за да не заспя, стоплена от тялото му, свита между меката му козина и биенето на сърцето му.

— Отиде ли си? — прошепнах аз.

Дерек поклати глава.

— Колко време ще останем тук...?

Дерек се наежи. Взрях се в тъмнината навън, но щом погледнах Дерек, видях, че не души във въздуха. Главата му бе наведена. Очите му бяха широко отворени, а той бе съвършено неподвижен.

После го усетих. Мускулите му потрепваха.

— Обратната Промяна започна — прошепнах.

Той изръмжа, настръхна, а очите му излъчваха тревога.

— Няма проблеми. Винаги има известна пауза след първия сигнал, нали така? Ще имаме време да се върнем в къщата. Промяната може да стане и там...

Той се сви в конвулсия, предните му крака се изпънаха. Падна на една страна и четирите му крака се вцепениха, главата му се стрелна назад, очите му диво се въртяха.

— Всичко е наред. Всъщност е по-добре. Нека стане така.

Не че имаше друг избор. Изпълзях отгоре и се отдалечих от блуждаещите му нокти. Седнах зад него и започнах да разтривам раменете му, като му говорех, че се справя добре, че всичко е наред.

Главата му увисна, после се стрелна нагоре, а костите му изпукаха. Той изскимтя, скимтенето му завърши с ръмжене, докато в същото време се стараеше да бъде тих, ала конвулсиите зачестиха и с всеки спазъм той издаваше някакво циврене и когато най-последно спря, всичко около нас се смълча. Но аз знаех, че Лайъм го бе чул.

Облегнах се върху Дерек, зашепнах му успокояващо с надеждата да го предпазя от евентуална паника, която Лайъм би могъл да предизвика. Но много скоро Дерек стрелна глава нагоре и аз разбрах, че Лайъм идва.

Дерек бе вече навлязъл в Промяната, муцуната му се скъсяваше, ушите му се преместиха встрани, козината му се оттегляше и на нейно място израстваше коса. Наведох се до ухото му.

— Продължавай, става ли? Аз ще се погрижа за останалото.

Той се наежи и издаде звук, с който изразяваше своето несъгласие. Изправих се. Той се опита да направи същото, ала нов спазъм го повали на земята.

— Ще се оправя — казах и извадих ножчето си. — Няма да правя глупости. Ти си съвсем към края. Ще отвлека вниманието му, докато се промениш изцяло.

— Не — гласът му бе гърлен, променен.

Обърнах се, за да тръгна. Той ме сграбчи за крака, ала пръстите му бяха все още непохватни и аз лесно се отскубнах. Избягах от хресталака, без да се обръщам назад.

Побягнах, за да се отдалеча от Дерек колкото е възможно повече. Накрая зърнах силуета на висок и слаб мъж със светла коса да накуцва през гората с пръчка в ръка. Лайъм. Куцукането обясняваше защо не е във вълчи образ. Ако Промяната ставаше тъй болезнено, както изглеждаше, можех само да си представям колко лошо би било, ако при това си и ранен. Раните доказваха също, че има и сметки за уреждане. С мен.

Поех си дълбоко въздух и се опитах да успокоя препускащото си сърце. Не успях. Много лошо. Не можех да го оставя да се приближи на такова разстояние, че да види или чуе как Дерек се Променя.

Притичах до него толкова близо, колкото посмях, и се спрях на пътя му. Той също спря и се усмихна.

— Здравсти, момиченце — провлече. — Надуших те.

— Как ти е кракът?

Хиленето му стана не толкова дружелюбно, приличаше повече на зъбене, отколкото на усмивка.

— Боли, та се пука.

— Съжалявам.

— Обзалагам се, че съжаляваш.

Той пристъпи по-близо до мен. Аз направих крачка назад.

— Не се тревожи — каза той. — Прощавам ти за крака. Харесва ми, когато момиченцата имат дух. — Погледът му ме накара да потръпна. — Прави ги по-забавни. Е, къде е онзи бивол, гаджето ти? — повиши глас той. — Той е едно страхливо и смешно пале, което изпраща момиче, за да отвлече вниманието ми. Макар че го очаквах, като се има предвид колко бързо избяга ти последния път.

Той се послуша, за да разбере дали язвителната му забележка ще накара Дерек да се покаже.

— Зает е — казах. — С Рамон. Сметна, че и аз бих могла да се справя с теб.

Лайъм отметна глава назад и се засмя.

— Наистина си куражлия. Ще се позабавляваш, когато аз се погрижа за приятеля ти.

Той се приближи към мен. Аз отстъпих встрани и отвлякох вниманието му.

— Искаш ли да си поиграем на гоненица, момиченце? Наистина съм много добър. Какво ще кажеш да оставим гаджето ти и Рамон да се забавляват, докато ние също си поиграем и...?

Чу се звън. Лайъм въздъхна, бръкна в джоба си и отвори мобилния си телефон.

— Малко съм зает — каза. Млъкна и се заслуша. Долавях мъжкия глас от отсрещната страна и ми се стори, че дочух името на Дерек. — Да, да. Продължавай да се обаждаш и ние никога няма да ти го хванем.

Щом Лайъм употреби думата „ние“, значи не звънеше Рамон. Някой от Глутницата ли? Нима Лайъм вече им е обещал Дерек и сега трябваше да им го достави?

— Стига си циврил — каза Лайъм. — Обещах ти, че до изгрев-слънце ще го имаш. Срегнахме незначителна пречка. Има причина, поради която е излязъл в гората тази вечер — станало е объркване с гаджето му.

Лайъм ме погледна.

— Едно хубаво дребосъче. С боядисана черна коса. С големи сини очи. — Той направи пауза. — Клоуи ли? Да, прилича й да носи името Клоуи.

Групата „Едисън“? Сигурно. Но точно в този момент аз се интересувах само от факта, че който и да беше, отнемаше времето на Лайъм, така че Дерек да може да завърши Промяната.

— Виждаш ли, това е проблемът — продължаваше Лайъм. — Не можем да ги разделим. Затова ако вземем него, ще трябва да вземем и нея. — Той млъкна за миг и се заслуша. — Разбира се, ще се опитаме да я оставим, но... — Още една пауза. — Разбирам. Главната ти грижа е да се отървем от палето по някакъв начин. Значи, приемаш риска за паралелна вреда? — Той слушаше отговора и ми се усмихваше. — Абсолютно. Ако не можем да ги разделим, няма да ти се наложи да се тревожиш отново за момичето. Ще се погрижа за това. А сега, ако имаш още нещо за казване, давай. Не ми губи времето.

Затвори телефона.

— Изглежда, че някои хора те смятат за излишна, Клоуи.

— Кой?

Той понижи глас и се престори, че шепне.

— Лошите. Труден урок, ала светът е пълен с...

Далечен вик го накара да млъкне. Той се обърна в посока на гъсталака.

— Като стана дума за лоши хора, ми хрумна, че някой тук послъгва. Гаджето ти не се забавлява с Рамон, нали така.

Аз се изправих пред него.

Той понечи да ме заобиколи.

— Сигурен съм, че умираш от желание да се позабавляваш, но първо трябва да отстраня от пътя си твоя приятел. Ала не се тревожи. По всичко личи, че се Променя и ако е така, това ще стане бързо.

Отново изскочих на пътя му.

Усмивката му стана несигурна.

— Запази куража си за по-късно. Защото в момента ще се ядосам много, а ти не искаш да ме ядосаш.

Оставих го да мине, но тръгнах плътно зад него, като се опитвах да измисля нещо. Чух Дерек да стене. Промяната сигурно е станала бързо, ала му трябваше време, за да я завърши.

„Дерек е безпомощен. Ако Лайъм го открие в това състояние, ще го убие.“

Знам, знам.

„Тогава направи нещо.“

Извадих сгъваемото ножче, отворих го, пропълзях напред, като намалих разстоянието помежду ни и не отлепах очи от гърба на Лайъм. Той хвърли поглед през рамо. Скрих ножчето. Той спря.

— Какво ще кажеш да вървиш пред мен? — каза.

— Така ми е добре.

Чертите на лицето му се изостриха.

— Ще вървиш пред мен, за да те виждам.

Когато го отминавах, погледът ми падна на пръчката, с която се подпираше. И той като Рамон беше ранен.

„Възползвай се.“

— К-к-каза, че ще о-о-отведеш Дерек при Г-г-глутницата — престорих се, че заеквам. — Такъв е планът, нали?

Той само ми махна с ръка да минавам, като не отлепяше очи от мястото, където Дерек извършваше Промяната си.

— М-м-моля те, н-н-недей...

Хвърлих се да грабна тоягата му, ала той я дръпна от мен, развъртя я във въздуха и ме фрасна по гърба толкова силно, че дъхът ми излезе от дробовете и земята изчезна изпод краката ми.

Строполих се в калта задъхана, а ранената ми ръка гореше. Вдигнах глава и се помъчих да фокусирам погледа си, докато в същото време Лайъм напредваше към шубрака, където се бе скрил Дерек. Всеки дъх пронизваше дробовете ми като нажежен до бяло нож.

„Направи нещо.“

Какво например? Бях безсилна. Аз...

Не, не бях безсилна. Имаше какво да направя. Мисълта за това накара злобата да се надигне в мен, ала това бе нищо в сравнение с мисълта как Лайъм намира Дерек, преди Дерек да е завършил Промяната си.

Трябваше да спечеля още време.

Затворих очи и се съсредоточих, като не обръщах внимание на предупредителните знаци. Концентрирах всичко, което имах, в призоваването... и нищо не се случи. Уж генетично подсилени способности, а като ти потрябват, никакви ги няма.

„Тогава ще се наложи да го извършиш по старомодния начин.“

Опитах се да вдигна някой дух. През мен премина остра болка и гората сякаш се наклони на една страна, пак започна да ми се повръща. Стиснах зъби и допълзях до един клон, паднал наблизко. Сключих пръсти около него, не се предадох на болката, а се повдигнах нагоре. Щом се изправих на крака, налетях на Лайъм. Той се отстрани от пътя ми, ала аз успях да се извъртя и да го цапна по бедрото на същото място, където го бях пробола само преди три нощи.

Той изскимтя и се препъна. Ударих го още веднъж. Той падна. Докато падаше, протегна ръка да ме улови, ала аз отстъпих назад с вдигната пръчка в ръка. Когато се опита да стане, аз отново замагнах. Този път той улови пръчката и ме шибна по краката. Изпуснах се от клона и полетях във въздуха. Строполих се на сантиметри от него и когато той се изви, за да ме хване, аз се изтърколих настрана.

Успях да се изправя на крака. Той започна да се надига, после се спря и се загледа в нещо зад гърба ми.

„Моля те, нека да е Дерек.“

Обърнах се и видях полуразложен заек да мята обезобразеното си тяло и да тича към мен. Ушите му висяха на отделни кожени лентички. На мястото на носа си имаше кратер, устните му ги нямаше, а големите му предни зъби стърчаха навън. Очите му бяха като сбръчкани стафиди. Задната част на тялото му бе сплескана и усукана, задните му крака стърчаха от едната му страна и той се влачеше напред по корем.

— Спри — изрекох аз с призрачно спокоен глас.

Заекът спря. Обърнах се към Лайъм. Той ме погледна, а лицето му се бе изкривило. Бавно се изправи, като продължаваше да ме гледа.

— Напред — изкомандвах аз.

Заекът скочи към Лайъм. Той залитна назад.

Изправих се на крака. Заекът стоеше до мен и скърцаше със зъби.

Дадох му безмълвна команда да се приближи до Лайъм. Той се поколеба, люшна глава в неговата посока и тръгна натам.

Лайъм се обърна. Сред дърветата в сянката на шубраците се движеше тъмна фигура. Различавах само силуета — наострените уши, рунтавата опашка и продълговатата муцуна. Нима Дерек се бе превърнал във вълк? Ала когато звярът изпълзя напред, видях, че той не достигаше дори половината от размерите на Дерек.

Спря се под едно дърво, почти се скри от очите ми, виждах само зъбите му, дръпнатите му назад устни, чувах вибриращото му ръмжене. Щом излезе на лунната светлина, очаквах да видя някакъв ужасен вампир. Ала това бе най-обикновено, живо куче, вероятно дошло от съседните къщи.

Кучето се приближаваше към Лайъм и продължаваше да ръмжи. Върколаците не се смесваха с кучета — Дерек ми го беше казал.

Лайъм и кучето се взряха един в друг и всеки изръмжа по своя си начин. Кучето продължаваше да се приближава към него.

— Чибя! Махай се!

Лайъм вдигна крак да го срита. После забеляза заека, който се влачеше покрай него. Хукна назад. Внезапно шубраците зад него сякаш избухнаха — чупеха се клони, чуваха се писъци. Не можех да видя какво става, но Лайъм изпусна една псувня и изскочи назад, като едва не налетя на озъбеното куче.

Кучето му се нахвърли. Лайъм го ритна. Докато летеше във въздуха назад, лунната светлина падна върху хълбока му и аз зърнах дупка, голяма колкото юмука ми, в която се гърчеха ларви на мухи.

Лайъм също я видя, изруга и се втурна назад. Кучето се хвърли след него. Лайъм отскочи встрани.

— Спри! — изкомандвах аз.

Кучето спря. То стоеше с оголени зъби и пламтящи очи и настръхнало цялото, ръмжеше срещу Лайъм.

Заекът подскочи към него. Той го скрита и заекът полетя в шубраците, ала тутакси се върна. С него дойде и още нещо, напомняше на гризач, по-точно скелетът му: то тракаше и скърцаше с малките си зъбки.

— Спри! — изкомандвах аз.

Те спряха. Лайъм ме погледна.

— Да, мъртви са — отвърнах. — Да, аз ги командвам. А ти не можеш да ги убиеш. Можеш да опиташ, но няма да успееш.

— Е, тогава ще трябва да се бия с онази, която мога да убия.

Той се хвърли срещу мен.

Наредих на кучето да напада, ала мисълта ми ме напусна, като видях как Лайъм се спусна насреща ми. Отскочих встрани. Той ме хвана за крачола на пижамата ми и го дръпна. Паднах по очи, ритам и блъсках в опитите си да стана, ровех с пръсти в пръстта, счупих ноктите си. Извъртях се, той изпусна крачола ми и ме хвана за стъпалото. Силно го ритнах и се втурнах напред, като оставих гуменката си в ръката му.

Щом се изправих на крака, чух шум от плесница. Извъртях се и видях Дерек — в човешка форма — върху гърба на Лайъм. Лайъм се друсна и отхвърли Дерек. Дерек го сграбчи и двамата се затъркаляха по земята, като продължаваха да се бият.

Кучето препусна към тях. Наредих му да не се намесва и то се спря, като скимтеше и се опъваше като зайчар на веригата си. Затворих очи и му дадох друга команда — да изостави тялото си.

Продължих да освобождавам кучето и другите духове, като отчаяно се опитвах да не обръщам внимание на охкането и пъхтенето на двамата биещи се. Когато отворих очи, животните бяха изпадали, а душите им бяха освободени.

Лайъм и Дерек се търкаляха на земята, вкопчени един в друг, ръцете на Лайъм в косата на Дерек се опитваха да дръпнат главата му назад, ръцете на Дерек около врата на Лайъм и никой не успяваше да улови здраво другия и да го отхвърли от себе си.

Измъкнах ножчето си и се втурнах напред. Натиснах копчето... и усетих как острието потъна в дланта ми. Не му обърнах внимание. Ножчето падна в шубрака. Коленичих и започнах да се ровя из храстите и да го търся.

Пукот като от счупване на клон. Скочих на крака. Дерек лежеше по гръб, Лайъм бе върху него; ръцете на Дерек все още бяха около шията на противника. И двамата лежаха и не помръдваха. Дерек се взираше в небето с широко отворени очи. Очите на Лайъм бяха също широко отворени, ала не виждаха нищо, взорът му бе замръзнал при последния удар.

23

— Аз... аз не... — започна Дерек.

Той се измъкна изпод Лайъм. Осакатеното туловище на върколака се катурна на една страна, главата му се изви на счупения му врат.

Дерек преглътна. Шумът отекна в тишината.

— Аз не... просто... Просто исках да го спра.

— Направил си го, без да искаш — тихо казах аз. — Но той искаше да те убие.

Дерек ме погледна, ала очите му не можеха да се фокусират.

— Щеше да те убие — повторих. — Щеше да убие и двама ни, ако се стигнеше дотам. Ти може да не си искал, но той...

Не успях да завърша изречението си. Можех да му кажа, че светът е станал по-добър без Лайъм, ала и двамата бяхме наясно, че не ставаше въпрос дали Лайъм заслужаваше да умре, или не, а дали Дерек заслужаваше вината заради нечие убийство. Не я заслужаваше.

— За теб тази битка не беше до смърт, докато за него бе точно такава.

Дерек кимна с глава и потърка тила си; потръпна, щом докосна одрасканото място.

— Добре ли си? — попитах го аз.

— Да, отървах се с няколко драскотини и охлузвания. Раните ми заздравяват бързо. Тук сигурно ще ми е нужен някой и друг шев...

Той хвърли поглед към кървавата драскотина на хълбока си... и осъзна, че не носи никакви дрехи върху себе си. Ще излъжа, ако кажа, че и аз не го бях забелязала. Беше съвсем очевидно. Няма е време да си потърси дрехите, преди да спре Лайъм.

За късмет, при настоящите обстоятелства, аз нямах време да се замисля върху факта, че не е облечен. По време на схватката и сега, когато той се бе свил, не бях видяла нещо повече, отколкото тогава, когато го зърнах по шорти. Ала това не го спаси от неудобството и той дълбоко се изчерви.

Съблякох якето си и безмълвно му го подадох, а той го завърза около кръста си и измърмори:

— Благодаря.

И после:

— Трябва да тръгваме.

Само че не тръгнахме. Потънахме в мълчание, Дерек бе приклепнал до тялото на Лайъм, главата му бе клюмнала, косата висеше на лицето му, гърбът и ръцете му бяха покрити с обилна пот. Той трепереше.

— Ще отида да ти взема дрехите — казах и се изправих.

Той ме стисна за лакътя.

— Рамон.

— Прав си.

Запримигах с очи, не виждах ясно — предполагам, че от преживяното. Поне единият от нас трябваше да си задвижи мозъка, а Дерек изглеждаше недееспособен, не можеше да отлепи поглед от мъжа, когото бе убил.

— Трябва да го преместим — казах. — Засега поне в храстите и да покрием тялото. Утре ще се върнем и ще го погребем.

Не вярвах на собствените си уши. Да скрием труп? *Труп!*

„А какви други възможности имаме? Да го оставим проснат на пътеката с надеждата, че никой от съседите няма да мине оттук?“

Извън нуждите на сценария, никога не съм очаквала да върша нещо подобно — да мисля как да се отърва от нечий труп, — ала сега това бе станало мой начин на живот. Или трябваше да се приспособя, или да се предам.

Станах, хванах ръката на Лайъм и предпазливо я дръпнах.

— Разбрах — каза Дерек и се изправи. — Ще го нося. Не можем да си позволим да го влачим и да оставим следи; ще трябва веднага да го погребем, за да не го открият кучетата.

— Кого да погребете? — чухме глас до мен.

Подскочих толкова високо, че сърцето ми забъхти в гърлото.

— Клоуи? — рече Дерек.

Обърнах се и видях Лайъм да идва към нас.

— Клоуи? — повтори Дерек.

— Л-лайъм е. Духът му.

Лайъм се спря.

— Духът ли?

Погледна ме, после хвърли поглед върху трупа си на земята. Изпсува.

— Ти си мъртъв — казах аз.

— Виждам. Сигурно си една от онези, които разговарят с мъртъвци и... — Той погледна към телата на кучето и заека и сви устни — и можеш да вдигаш мъртвите.

Очите му се спряха отново върху собствения му труп и той изпсува още веднъж.

Прокашлях се.

— Тъй като си тук, имам някои въпроси.

Той ме погледна и повдигна вежди.

— Шегуваш се, нали?

— Не. — Коленичих до трупа му и бръкнах в джоба.

— Клоуи? — Дерек навъсено се приближи.

Извадих мобилния телефон на Лайъм.

— Някой му се обади. Някой, който очевидно е направил цялата постановка, някой, който ме познава, знаеше името ми. — Погледнах към призрака на Лайъм. — Кой е той?

Лайъм нададе сподавен смях.

— Сериозно? Та аз току-що умрях. Гаджето ти ме уби. Нима очакваш от мен да се въртя наоколо и да бърборя с теб? Не, момиченце, тъкмо сега съм малко травмиран. Може би по-късно.

Той понечи да си тръгне. Аз бързо му препречих пътя.

— Каниш се да влезеш в отвъдното — казах. — Това е последната ти възможност да сториш добрина.

— Хм, добре, щом поставяш така въпроса... — подбели очи той. — Не се интересувам от вторите възможности. Не съм сторил нищо, заради което да съжалявам. Щом искаш отговори...

Той направи крачка напред и се надвеси над мен. Възпротивих се на желанието да отстъпя назад, ала сигурно съм се вцепенила, щом Дерек се приближи до мен и прошепна:

— Не допускай да те насили.

— Да я насиля ли? — попита Лайъм. — Тя е от онези, които не могат да се наситят на компанията ми. — Той отново сведе поглед към мен. — Както вече казах, ако искаш отговори, намери си ги сама. И докато го правиш, опитай се да се позабавляваш, защото имам

усещането, че ще се видим пак, и то много скоро... от тази страна, а не в отвъдната.

Дерек стисна ръката ми още по-силно. Когато се опитах да се измъкна, той се наведе и ми прошепна:

— Остави го да си тръгне. Не си струва.

— Послушай гаджето си, момиченце — викна Лайъм, докато тръгваше.

Рязко се изправих.

— Какво мислиш за моите вампири?

Лайъм спря и бавно се обърна.

Посочих към мъртвото куче.

— Знаеш ли как го направих?

— Не ми пука.

— А трябва. Некромантите вдигат мъртвците, като изпращат призрака — дух като теб — обратно в неговия труп, където той остава под мой контрол, както сам видя. Става и при хора, и при животни. Така че или ще отговориш на въпросите ми, или ще те навра обратно там — и посочих към мъртвото му тяло.

Той се засмя.

— Бих казал, че имаш доста кураж, но пък това е твърде неуместно.

— Мислиш, че се шегувам, нали?

Той отговори, като ми обърна гръб и си тръгна. Затворих очи и си представих, че го дърпам към трупа му и после го набутвам вътре.

— Хей — каза той. — *Хей!*

Отворих очи и го видях как се напъва срещу невидимата сила.

— Нима си мислеше, че блъфирам?

Позасилих натиска и той залитна. Бутнах още веднъж. Духът му се придвижи към трупа.

— Добре, добре — изрече ядно той. — Какво искаш да знаеш?

— Кой те нае?

— Имаш телефона. Сама се досети.

Предадох на Дерек думите на Лайъм, после попитах:

— Групата „Едисън“ ли беше?

Физиономията му се изкриви.

— Електрическата компания?

— Марсел Давидоф ли се казваше?

— Кой?

— Даян Енрайт ли?

— Той е прав — прошепна Дерек. — Имаш му телефона. Попитай нещо друго.

— Когато ни откри първия път на игрището, ти каза, че си се отстранил от шосето и си усетил миризмата на Дерек. Тогава ни излъга, нали?

— Всички лъжат сладурче. Трябва да свикваш.

— Някой те е наел, за да се отърве от Дерек.

— Досети се. Значи няма нужда аз да...

— Защо?

— Какво защо?

— Защо искат да го няма? — попитах.

— Защото съм върколак — отвърна Дерек. — Както каза и Андрю, никой не ни ще.

— Бинго, пале. По-добре е отрано да си научиш урока. Всички се страхуват от нас. — Той се отправи към Дерек. — Стараеш се да бъдеш добро хлапе, нали така? Въобразяваш си, че ще разберат, че грешката е тяхна. И какво получаваш в ответ? Познай! Не им пука. За тях ти си оставаш чудовище и нищо от това, което правиш или не правиш, няма да промени мнението им. Моят съвет? Дай им, което искат. Животът е кратък и брутален. — Той се усмихна. — Изживей го.

Дерек се взираше право напред и търпеливо чакаше.

— Не може да чуе и една моя дума, нали? — попита Лайъм.

— Не.

Той изруга.

— И аз съм седнал да споделям безценни и мъдри съвети със следващото поколение...

Лайъм изчезна. Аз стреснато подскочих и се огледах.

— Клоуи?

— Той си тръгна.

— Тръгнал си е?

— Не, просто... — Аз продължавах да се вирам, ала не виждах никакво трептене във въздуха, причинено от призрак. — Докато говореше, той се стопи във въздуха, сякаш някой го издърпа на отвъдната страна.

— Какво каза? — попита Дерек.

— Нищо, което вече да не...

Дерек се извъртя. Някакъв мъж се появи на по-малко от десет метра по пътеката. Рамон. Дерек застана пред мен.

Рамон вдигна ръка с дланта напред, за да покаже, че не е въоръжен. Счупената му ръка се люшкеше от едната му страна. Докато се приближаваше, аз видях охлузвания по лицето му, а ризата му от едната страна бе пропита с кръв. Той потреперваше на всяка крачка.

— Не съм дошъл да се бия с теб, хлапе — рече той. — Ако настояваш, ще дам най-доброто от себе си, но по-скоро бих искал да завършим наравно.

Като забеляза трупа на Лайъм, той спря и поклати глава.

— Стана случайно — обясних аз.

— Ами да, сигурен съм, че го е предизвикал. — Той отново поклати глава, но в очите му се четеше истинска скръб. След миг откъсна поглед от трупа му и вдигна очи към Дерек.

— И сега какво? — попита Рамон.

— Наричаме го равен резултат, както каза. Но ако някога отново преследваш някого от нас...

Рамон се засмя, като гледаше непроницаемо.

— Нима приличам на човек, който е в състояние да ви гони? Не, планът бе на Лайъм. Лудия син на...

— Някой ви е наел. Кой беше?

— Попитай него — и той посочи с палец към Лайъм. — Той имаше план. Винаги е имал планове. Аз само го придружавах.

— Значи нямаш никаква представа кой го е наел?

— Човек със свръхестествени способности. Лечител.

— Магьосник ли? — попитах. — Някой шаман?

— Нямам представа. Не съм част от играта. Но някой свърза Лайъм с този човек, който искаше някой върколак да те проследи — и той кимна към Дерек — и да те предаде в ръцете на Глутницата. Случи се така, че вече бяхме влезли в раздори с Глутницата — пак заради Лайъм.

— И това е било идеалното решение на въпроса — казах аз. — Предавате Дерек на Глутницата, обвинявате го в човекоядство и готово — всичко е наред. Ако не можете да го предадете жив, мъртъв също става.

— Не и в началото. Човекът искаше да те предадем на Глутницата и мислеше, че това ще е достатъчно. Или се е преструвал, че мисли така.

— А ако се окаже, че Глутницата се състои от убийци, той си измива ръцете — уточни Дерек.

— Схванал си. След като те изгубихме първия път, той започна да става неспокоен. Искаше да изчезнеш независимо по какъв начин. Ще приемеш ли съвета ми? — погледна към Дерек той. — Грабвай си момичето и бягай. Каквото и да се опиташ да направиш тук — да живееш заедно с останалите хора със свръхестествени способности, като се преструваш, че си един от тях — няма да стане. Те винаги ще те наблюдават, ще очакват да изгубиш контрол. — Рамон поклати глава. — Знаеш ли много за вълците, момче?

— Нещичко знам.

— Има причина, поради която те живеят колкото е възможно подалеч от хората. Правят го векове наред. Хората не обичат да живеят в съседство с други хищници. Изнервят се. Когато са нервни, те се опитват да елиминират опасността. А сега ще ви пожелае лека нощ и ще взема и другаря си.

— И ще му направиш прилично погребение? — попитах аз.

Остър смях.

— Не ни се полага подобен лукс. Ще взема най-ниската цена за тази работа, после ще отнеса трупа му в Глутницата да уредя проблема и с тях. Да, това е адска работа, защото става въпрос за приятел, ала тук оцелява най-приспособимият. — Той срещна втренчения поглед на Дерек. — За нас това е винаги въпрос на оцеляване на най-приспособимите.

С помощта на Дерек Рамон успя да метне трупа на Лайъм на рамо, като стискаше зъби от болка поради тежестта на приятеля си. После с накуцваща походка той потъна в нощта.

Върнахме се там, където Дерек остави дрехите си преди първата Промяна. Докато той се обличаше, аз проверих мобилния телефон на Лайъм. Дерек вървеше след мен и надникна зад рамото ми.

— Вместо имената е вписвал инициалите Р.Р.Б. Но кодът покрива 212-и район. Това е град Ню Йорк, така че не е изключено да е и групата „Едисън“.

— Да.

— Не звучиш много сигурен.

Той хвърли поглед в посока на къщата.

— Мислиш, че е един от тях? — попитах аз. — Но нали срещнахме Лайъм по пътя към къщата на Андрю?

— Може да са знаели, че съм тръгнал, да са изпратили Лайъм да ме проследи от автобусната спирка.

— Как? По същото време Андрю е бил в ръцете на групата „Едисън“. Не е знаел, че идваме, искам да кажа, че никой от групата му не е знаел.

— Възможно е да са наблюдавали къщата му, да са видели Саймън и Тори, разбрали са, че сме тръгнали, позвънили са по телефона на някои автобусни компании и са научили, че две хлапета са слезли в Олбани предишната нощ. Доста разтегливо, но... — Той потръпна.

— Възможно е. — Отново погледнах инициалите. — Запомни ли последното име на Ръсел? Рамон спомена, че човекът за контакт бил лечител. Ръсел е шаман. Освен ако Рамон не е имал предвид магьосник.

— Магьосниците не са лечители. Вещиците може, но ако е мъж, трябва да е шаман.

— Трябват ни доказателства. И аз знам как да ги намеря — заявих и вдигнах мобилния телефон.

Дерек поклати глава.

— Твърде рисковано е. Не съм добър в имитирането на гласове.

— Няма да ти се наложи. Лайъм каза, че ако човекът иска още нещо, трябва да му изпрати есемес. Следователно можем да предположим, че Лайъм също може да му изпрати есемес.

— Идеята е добра — и Дерек протегна ръка към мобилния телефон. — Ще му кажа...

Дръпнах телефона и го погледнах. Той ме разбра, потри брадичка и кимна с глава.

— Продължавай.

Докато набирах буквите на телефонното съобщение, той отстъпи крачка назад и се постара да не наднича иззад рамото ми. Не му беше лесно — продължаваше да се поклаща напред, за да хвърли поглед на написаното. Ала успя да се пребори с любопитството си и аз оцених усилието му. След това му дадох да прочете текста и той го одобри.

В съобщението пишеше, че Лайъм е по следите на Дерек и въпросното момиче. Би могъл да ги залови живи, но ако опита, може отново да ги изгуби. Какво би искал той от Лайъм и Рамон?

Който и да беше на отсрещния край, сигурно не е мърдал от телефона си и е чакал, защото отговорът пристигна за броени секунди. Три думи: „Само ги наблюдавайте“.

Върнах обратно друг текст, за да съм абсолютно сигурна, че се е обадил правилният човек, и го попитах дали иска да се отървем от труповете, което ще му струва 10 процента отгоре. Отговорът беше отново светкавичен и този път се състоеше само от една дума: „Добре“.

Погледнах към Дерек и го видях да се взира в думите, сякаш продължаваше да вярва, че Лайъм и Рамон само са се опитвали да ни изплашат и са наредили да ме оставят на мира, а него да откарат при Глутницата.

— Добре ли си? — попитах.

Той кимна с глава. Ала не каза да, лицето му пребледня, очите му не се отлепваха от екрана.

— Дерек?

Телефонът завибрира. Още едно съобщение от същия подател с искане да поясни, че десетте процента допълнително заплащане включват премахването и на *двата* трупа. И че ако заловят Дерек жив, аз ще трябва да изчезна.

— Защото ако се върна, мога да разкажа на Андрю какво се е случило — забелязах аз. — По-добре е и двамата да изчезнем, така ще изглежда, че двамата сме избягали заедно.

Погледнах към Дерек. Беше странно позеленял, сякаш всеки миг щеше да повърне.

— Много съжалявам — изрече най-после той, а думите му излязоха от устата почти като шепот. — Искат да те убият, защото излезе с мен да ми помогнеш. Аз те помолих да дойдеш.

— И защо грешката да е твоя? — нямах намерение да му се зъбя, но се вбесих. Не на Дерек, а на *тях*, на всеки, който го караше да се чувства по този начин. Преди да успея да му се извиня, той запремига, шокът му отмина и аз разбрах, че гневът ми бе свършил повече работа от каквито и да било утешителни думи.

— Бяха те взели на мушка, защото си върколак — казах аз. — Това е. Нищо не си направил и нищо не можеш да промениш. Проблемът си е техен.

— Но ако знаех, че има проблем, нямаше да поставям ничий живот в опасност.

— И щеше да дойдеш тук сам? Та това е...

— Не просто така. Застраших живота ви — на Саймън и твоя, само защото...

— Защото си дошъл тук? А каква друга възможност имаше? Да избягаш? Да се откажеш да търсиш баща си? Да изоставиш Саймън?

Той премига.

— Не, не бих изоставил... но искам да...

— Какво би искал?

Той поклати глава и извърна поглед. Заобиколих го и заставах пред него.

Какво би искал, Дерек? Да заминеш оттук? Мислиш, че ще сме по-добре, ако те няма?

Той раздвижи плещи, сякаш искаше да свие рамене, и отново извърна поглед встрани. Имаше право. Той просто не искаше да чуе тази мисъл, изречена гласно; звучеше като самосъжаление.

— Никой няма да е по-добре, ако си тръгнеш — казах.

— Да бе — измърмори неубедено той.

— Саймън има нужда от теб.

Той кимна и се вторачи в гората.

„Аз имам нужда от теб.“ Казах го, разбира се, наум. Как бих могла да изрека такова странно нещо? Ала го чувствах, сърцето се блъскаше в гърдите ми и в главата ми не се мятеше романтичната глупост: „Не мога да живея без теб“, а нещо по-дълбоко, по-отчаяно.

Когато си представих как Дерек заминава, почвата под краката ми сякаш изчезна. Исках да се уловя за нещо, нещо здраво и истинско, в мига, когато всичко около мен се променяше с такава бързина. Дори понякога да съм си мислила, че би било по-добре Дерек да го няма, защото бе готов да ме разкъса на парченца при всяка моя погрешна стъпка, друг път съм разчитала единствено на него — човек, който да ме държи нащрек, да ме кара да постъпвам по-добре, да не ми позволява да заровя глава в пясъка и да чакам всичко да отmine.

Той се обърна към мен и вероятно е прочел по лицето ми какво чувствам. Колкото и бързо да исках да го прикрия, скоростта ми не бе достатъчна и щом ме погледна, *начинът*, по който ме погледна...

Паника. Усетих паника, сякаш внезапно ми се прииска да съм някъде другаде, само не тук, исках, исках, исках...

Откъснах поглед от него и отворих уста да кажа нещо, каквото и да е, ала той ме изпревари.

— Никъде няма да ходя, Клоуи. — Потърка се отзад по рамото, като свъси вежди, сякаш полагаше огромно усилие. — Нямам намерение да проявявам...

— Нетърпение?

Кратък пронизителен смях.

— Предполагам. Твърде много говорим за нетърпение напоследък. Действието наистина ми се отдава по-добре.

— Чувам те. — Вдигнах във въздуха мобилния телефон. — А може би с това ще дадем начален старт на действието. Готов ли си да се появиш пред Андрю?

Той кимна с глава и ние се отправихме към къщата.

Щом се върнахме, разрази се истинска буря, отразяваща вълненията от изминалата нощ. Някой искаше Дерек да умре. Същият този някой искаше и аз да умра, защото... е, предполагам, просто защото нямаше никакво значение. Аз няхах значение. Бях само пречка по пътя към целта.

Как можеше някой да гледа на деца, които не са направили нищо лошо, като на заплаха, която най-успешно може да бъде отстранена

чрез убийство? Който и да бе той, с нищо не се различаваше от членовете на групата „Едисън“.

Някой искаше Дерек да умре, защото бил чудовище. Но когато по една случайност уби Лайъм, Дерек страдаше и щеше да продължи да страда, колкото и оправдан да бе неговият акт.

И така, кой бе истинското чудовище?

В къщата беше тихо. Странно. Сякаш се бяхме събудили от кошмарен сън и можехме да се промъкнем обратно в леглата си, все едно нищо не се е случило.

Оставих Дерек да доведе Андрю.

Двамата ме откриха на масата в кухнята. Дерек рече:

— Имаме да ти казваме нещо. — И съдейки по вида на Андрю, очаквах Дерек да си признае, че съм бременна от него.

Почувствахме едва ли не облекчение да открием, че сме били преследвани от някакви си върколаци убийци, — поне докато той не осъзна, че не групата „Едисън“ ги бе изпратила по дирите ни. Още щом видя съобщението на мобилния телефон и потвърди, че номерът е на Ръсел, нещата се промениха и най-после Андрю стана такъв, какъвто го искахме.

Беше гневен, яростно крачеше из кухнята и жадуваше, ако не отмъщение, то поне отговори. И безопасност. Обеща ни, че повече няма да ни се случват такива работи, дори ако се наложи да ни отдели от останалите и да се справи с групата „Едисън“ сам.

Той се обади на Маргарет и й каза да дойде в къщата. За него нямаше значение, че е четири сутринта. Не можа да се свърже с Гуен, но й остави съобщение в същия смисъл.

После събудихме Тори и Саймън, аз разговарях с Тори, а Дерек със Саймън. Радвах се, че не се наложи да се срещна очи в очи със Саймън точно сега.

Разказах на Тори какво се бе случило: един от вариантите, балансиран между сериозността на заплахата и старанието да не я изплаща твърде много. Двамата с Дерек не казахме и на Андрю цялата истина, тъй като не искахме да плашим и него. В нашия вариант Дерек не бе завършил Промяната си. И без друго всички достатъчно се тревожеха за него, така че нямаше смисъл да признаваме, че вече е пълноправен върколак. Не бяхме признали, че Лайъм е мъртъв, казахме им само, че Дерек го е обезвредил, после Рамон е нарекъл

битката им равностойна, завършила наравно, и е прибрал приятеля си от мястото на сражението.

Дерек настояваше всички да си съберем багажа и да бягаме. Знаех, че иска точно това, тъй като и аз исках същото. И все пак това не беше решение. Още не.

Ако не друго, тази нощ бе отворила поне още един прозорец за опасността, пърхаща зад стените на нашия замък. Мисля, че е твърде драматично да се твърди, че бяхме под обсада, но точно така се чувствахме.

Ако това бе филм, ние щяхме да излезем, да предизвикаме Рамон и Ръсел, както и убийците от групата „Едисън“. Отказалите да напуснат замъка щяха да бъдат класифицирани като подлеци и страхливци. Ала във филмите хората имат причина да вършат глупости — никой не иска да гледа как шепа хлапета вървят и се дърлят, докато чакат възрастните да излязат с някакъв план. И на нас не ни харесваше, но засега нямахме думата.

Появи се само Маргарет. Докато Андрю обясняваше, че Гуен сигурно е при приятеля си и е изключила мобилния телефон, разбрах, че това никак не му харесва. Дали и тя е била в схемата, целяща отстраняването на Дерек? Надявах се да не е била.

Ако сме очаквали от Маргарет същия гняв, който бе показал и Андрю, останахме разочаровани. Тя бе разстроена и притеснена. Засега това бе добре.

Когато излязох изпод душа, видях, че някой бе пхнал лист хартия под вратата. Беше пиктограма — съобщение от Саймън като онова, оставено ни в склада. Започваше с нарисован дух — вместо поздрав — това бях аз — и завършваше с облак от мъгла и светкавица — това бе той. Колкото до самото съобщение, то бе малко по-усложнено от последното и разчитането му ми отне известно време.

Първият символ бе листче хартия, най-отгоре на което пишеше: „Моля...“. Вторият беше буквата „Г“. После две слепени една до друга длани, с пръсти, сочещи нагоре към небето като за молитва. Следваше нотата „Ми“.

Започнах от двете длани, като се опитвах да отгатна липсващата дума, и след малко през вратата до ушите ми долетя висока въздишка.

— Или отговорът е „не“, или рисуването ми понакуцва.

— Почакай. — Бързо се облякох и отворих вратата. Саймън се бе облегал на стената.

— Е? — каза той.

— Срецнах затруднение с едната част — посочих към нарисованите длани аз.

— Дай я — отвърна той.

— А! — прочетох записката аз. — „Моля те, прости ми“? — Погледнах го. — Мисля, че репликата трябва да е моя.

— Не, ти постъпи правилно. Осъзна, че не искаш точно това, и ми го каза. Аз съм глупакът, който се разсърди и те остави сама в

гората. Извинявай. Наистина съжалявам. — Той направи кратка пауза.
— Е... сдобрихме ли се?

От облекчение почувствах слабост в коленете.

— Сдобрихме се. Но аз съж...

Той вдигна ръка, за да ме прекъсне.

— Не мога да ти се сърдя, задето си потвърдила нещо, което вече подозирах. Предизвиках те. Не се получи. Не бих казал, че ми няма нищо, но... — сви рамене той. — Харесвам те, Клоуи. Не поставям въпроса по начина: „Или сме гаджета, или нищо“, затова се надявам да пропуснем етапа „опитахме с любовна среща, но тя пропадна“ и да скочим направо там, където бяхме. Ако го искаш.

— Искам го.

Когато слязохме на долния етаж, Андрю го нямаше. Помислихме, че е отишъл да се разправя с Ръсел, ала Маргарет, която бе оставена за бавачка, не можа да го потвърди. Така ли трябваше да бъде? Да останем настрана, когато възрастните действат? Надявах се да не е така.

Двамата със Саймън открихме Дерек в кухнята. Саймън искаше да си вземе ябълка и да отиде някъде другаде, така че да можем да планираме следващата си стъпка, която ще бъде извън обсега на действие на възрастните, ала Дерек му подаде глюкомера и спринцовката с инсулин и си извади бекон и яйца от хладилника. Саймън въздъхна и Дерек го погледна.

— Надявам се, не очакваш да го направя аз — казах.

После и аз го погледнах на свой ред.

— Само казвам...

— Не всички сме израснали под грижите на иконом — забеляза Дерек.

— Нямам нужда от закуска — заяви Саймън. — Трябва да поговорим.

— За какво? — попита Дерек.

— Хм, за това, че е крайно време да се махнем оттук — отвърна той. — Някой се опита да ви убие. И *двама ви*.

— А единствената новина тук е, че групата „Едисън“ не е била замесена — забеляза Дерек. — Те вероятно също са по следите ни и само чакат да направим някоя глупост, като например отново да

избягаме. — Той постави нарязан бекон в тигана. — Оставаме. Поне докато разбере каква е следващата им стъпка.

— Искам да призова Ройс — казах аз.

Дерек извъртя глава рязко като камшик.

Какво!

— Искам да направя контакт с Ройс. Ако имам късмет, ще се свържа поне с братовчед му или чичо му, но по-вероятно е да се появи самият Ройс и трябва да се справим с това. Трябва да знаем какво се е случило тук, при това да го узнаем, без да се бавим.

— Тя има право. — Саймън срещна погледа на брат си. — И ти знаеш, че е така.

Дерек раздвижи челюстта си, докато осмисли думите му. Най-после каза:

— Но при едно условие. Никаква Тори. Последното нещо, което желаем, е да замеря Ройс с огнени кълба.

— Тъй да бъде.

Качих се горе да взема Тори за закуска. Споделих ѝ тайните ни и я помолих за помощ: нека да създаде работа на Маргарет и да ни направи знак, щом Андрю се появи.

Тя по-скоро искаше да присъства на викането на духове, но и така щеше да ѝ е добре.

След закуска решихме да призоваваме духове в мазето — далеч от Андрю и без опасностите, които криеше покривът. Ще ви призная, че двамата със Саймън горяхме от желание да хвърлим поглед на мазето.

За първи път в живота си влизах в мазе, като треперех не само от естествения хлад. Беше точно такава, каквото го бе описал Дерек — две големи помещения, пълни с разни неща, и един склад. Саймън предложи на шега да потърсим някои тайни коридори, ала Дерек отхвърли идеята.

Направих онова, което обикновено правех — затворих очи и коленичих. Можех да си представя д-р Банкс от фотографията. С Остин бе по-трудно, тъй като пред очите ми все още стоеше окървавеното му тяло, а това не ми помагаше да се отпусна. Така че се съсредоточих главно върху д-р Банкс, и то до такава степен, че вътрешно усещах онази тревога, готова да се възпламени, която ти подсказва, че никак не е безопасно да продължиш нататък.

— Нищо — казах.

— Сигурна ли си? — попита Саймън. — Трепериш цялата.

— Опитай пак — предложи Дерек.

Опитах и пак не се получи, но Саймън рече:

— Е, това определено бе трептене. Клепачите ти помръднаха, сякаш видя нещо.

Щом опитах пак, *наистина* го почувствах — малка искра, която ме накара да трепна. Въздъгнах и се обърнах.

— Не бързай — измърмори Саймън. — Никой за никъде не се е разбързал.

Призовавах духовете, като се борех с импулса да направя още нещо. При нас *имаше* дух. Почувствах същата хиперчувствителност, която усещах винаги в присъствието на трупове, сякаш се напругах да чуя глас, който е твърде слаб, за да мога да го доловя. Косъмчетата по ръцете ми настръгнаха.

— Искам да сваля медальона си.

Приготвих се за спор, ала Дерек само кимна с глава.

— Бавно го вдигни над главата си и засега го задръж в ръце. Разбери дали ще почувстваш някаква разлика.

Затворих очи и сграбчих медальона.

— Не!

Подскочих, погледнах Саймън, после Дерек, ала заповедта не идваше от техните усти.

— Тя пак дойде — казах аз. — Жената.

Когато призовах за пореден път, усещането се върна, този път още по-силно, и ми трябваше цялата сила на волята, за да не го изпусна и да издърпам призрака навън.

— Внимателно — прошепна гласът.

Косъмчетата по ръцете ми настръгнаха още повече.

— М-мол-ля те, м-мога ли да т-те видя? — гласът ми трептеше. Прокашлях се и опитах пак, ала продължих да заеквам.

— Клоуи? — повика ме Дерек.

Проследих погледа му до ръцете си. Те трепереха. Стиснах медальона и си поех дълбоко въздух.

— Това леля ти ли е? — попита Саймън.

Поклатих глава.

— Не. Аз...

Понечих да кажа, че не знам коя е, ала не можах да издумам и дума. Знаех коя е. Само че не смеех да го повярвам.

— Слушай, детенце... Трябва да ме чуеш...

„Слушай, детенце.“ Помня кой ме наричаше така. Познавах този глас.

— Мамо?

— Какво? — възкликна Саймън и се премести напред. — Майка ти ли е тук?

— Не — рязко поклатих глава аз. — Не е. Аз... аз... аз... — Поех си дъх още веднъж и склочих пръстите на треперещите си ръце. — Не знам защо го казах.

— Изтощена си — забеляза Дерек.

— Ами ако наистина е тя? — предположи Саймън.

Забелязах погледа, с който Дерек го стрелна като предупреждение да млъкне. Но въпреки това той ме попита:

— Ако тук има дух, ще продължиш ли да призоваваш?

Той срещна погледа ми.

— Вероятно не е тя.

— Знам.

Затворих очи. Щеше ми се това да бе мама. От деня, в който разбрах, че мога да говоря с духове, непрекъснато съм искала да се отърва от тази мисъл. Само като си представях, че бих могла да разговарям с нея, сърцето ми се свиваше.

Бях ужасена. Майка ми беше далечен и желан спомен. Тя бе прегръдка и смях, и всичко прекрасно, което съществуваше в моето детство. Като си мислех за нея, сякаш бях отново тригодишна, свила се в скута ѝ — обичана и в пълна безопасност. Ала вече не бях на три и знаех, че това не бе майката от спомените ми.

Майка ми ме бе включила в този експеримент. Толкова силно е копняла за дете, че бе станала един от субектите на групата „Едисън“. Да, бяха ѝ казали, че ще установят страничните ефекти, които бяха довели до смъртта на брат ѝ. Но също така я бяха уведомили, че поема голям риск.

— Клоуи? — каза Саймън.

— Извинявай. Ще опитам пак.

Затворих очи и забравих за всичко друго. Ако това бе майка ми, аз исках да я видя, независимо каква е била в действителност,

независимо какво бе направила.

И когато призовавах, позволих си да си я представя, да я повикам по име.

— Чуваш ли...? — Гласът ѝ долетя отново, но тъй тихо, че можех да го доловя само ако се съсредоточа. Дръпнах малко по-силно.

— Не... достатъчно... не е безопасно.

— Кое не е безопасно? Да те призова ли?

Отговори ми твърде тихо, за да разбере думите ѝ. Отворих очи и се огледах, като търсех някаква следа, че тук има дух. Вляво долових трептене на въздуха, сякаш от пода излизаше топлина. Подадох медальона си на Дерек.

— Не! — обади се гласът... — ... сложи си го... не е безопасно.

— Искам да те видя.

— ... не мога... Съжалявам, детенце.

Сърцето ми се сви.

— М-моля те. Искам само да те видя.

— ... знам... не мога... медальона... безопасно.

Дерек ми го върна. Започнах да го провирам през главата си, но възобнових призоваването, което сега беше по-мощно, като издърпвах...

— Клоуи! — Гласът ѝ бе тъй рязък, че ококорих очи. — Не толкова силно... доведа...

— Ройс ли? И преди съм се занимавала с него. Искам да говоря с теб.

Отново я призовах.

— Клоуи!... продължавай... аз си тръгвам... не бива тук... не е разрешено.

— Какво не е разрешено?

— Не ти е разрешено да разговаряш с нея — промърмори Дерек. — Некромантите не бива да се свързват с мъртвите си роднини. Чувал съм го някъде. Не исках да ти го кажа, защото не бях сигурен. Очевидно можеш да се свържеш с нея, но не много добре. А тя не иска да я притискаш, ако доведеш тук Ройс.

— Но аз *имам* нужда...

Дори не успях да довърша изречението и въздухът затрептя и се образува някакъв силует. Силуетът на майка ми, но толкова блед, че едва го виждах, ала ми бе достатъчно, за да го разпозная. *Познах* го.

Сълзите набъбнаха в очите ми. Премигах, за да ги върна обратно, и тя отново изчезна.

— Онази нощ у Андрю се появи ти — казах. — В гората. Когато ни преследваха. Опита се да ни помогнеш. Следваше ме по петите.

— Невинаги... не мога... опитах да предупредя... о, детенце... бягай...

— Да бягам ли?

— ... не е безопасно... няма безопасно място... не и за теб... толкова много лъжи... махни се...

— Не можем да избягаме — отвърнах аз. — Групата „Едисън“ ни намери онази нощ у...

— Не... това е... опитах да кажа... — Гласът ѝ започна да отслабва. Напрегнах се да чуя още, ала той съвсем заглъхна. Не бях нанизала медальона на шията си.

— Хм, Клоуи? — обади се Саймън. — Щом майка ти каза да си го носиш...

— Тя се опитваше да ти каже нещо, когато изчезна.

— Повикай я пак — намеси се Дерек и взе медальона. — Но внимателно.

Докато я призовавах, съвсем леко подръпнах. Дерек стоеше нащрек до мен, нанизът с медальона висеше между дланите му, а той бе готов да ми го сложи при най-слабия сигнал за опасност.

— Отиде си — казах накрая аз. Сълзите се върнаха в очите ми. Отново премигах, за да ги пропъдя, и се прокашлях.

— Какво ти каза? — попита Саймън.

— Че никъде не е безопасно за нас, което вече знаем. Но имаше и друго. Искаше да ми каже нещо, което е станало онази нощ у Андрю.

— Щом искаш да продължаваш, опитай пак — каза Дерек. — Ако измъкнеш Ройс, после ще можеш да го върнеш обратно, нали?

Кимнах с глава. Маргарет каза, че не е безопасно, ала аз нямаше да умра от мъка, ако напъхам точно този дух в друго измерение. Така че, докато все още бях на колене, събрах всички сили и се опитах да призовавам...

— Търсиш ли някого, малка некромантке?

Подскочих и изгубих равновесие. Саймън и Дерек се спуснаха на помощ. Дерек ме хвана с една ръка и несръчно изпусна лентата с амулета на главата ми. Дръпнах я надолу и се огледах.

— Ройс — изрекох аз. — Мога ли да те видя? Моля те?

Той се изкикоти и се показа частично, както бе направил и преди.

— Видяното ти хареса, а?

Казват, че не можеш да имитираш изчервяване, но аз със сигурност се опитах. Само така можеш да се справиш с подобен хъшлак. Да го ласкаеш, колкото и да ти е гадно.

— Имаш право — казах аз. — Имаме нужда от помощта ти. Нещата се объркаха.

— Изненада, изненада.

— Ти... един от нас ли беше? Част от проекта на групата „Генезис“?

— Аз съм генетично модифициран, но не съм като вас имитация.

— Имитация ли? — учудих се аз.

— На оригиналния модел. Аз, Е, Остин и аз.

— Мислех, че ние сме първите субекти.

— Нарекoха го „Генезис 2“ — измърмори Дерек. — Мислех, че са искали двама от нас да повторят библейския модел. Във второто изследване. Сигурно са изработили поне един преди нас.

Ройс се засмя.

— Деца, вие наистина сте идиоти. Нима сериозно мислите, че това им е единственият експеримент? Да, вие сте втората вълна... на проекта „Генезис“...

Д-р Давидоф бе намекнал, че групата „Едисън“ е била включена и в други експерименти, ала аз действах така, сякаш бе нещо съвсем ново.

— Откъде знаеш всичко това?

— Умен съм.

„А чичо ти е бил една от водещите фигури на групата.“

— Какво се обърка? — попитах.

— Объркало ли се е?

— Ти си мъртъв. Остин е мъртъв. Д-р Банкс е мъртъв... Това има ли нещо общо с теб? С теб и Остин?

Гняв изкриви лицето му.

— Нещо се е объркало — настоях аз. — При вас двамата. Ето как е разбрал...

Той изобрази прозявка.

— Някой друг да намира този разговор за досаден? Да посъживим нещата с една игра. — Той се приближи към Саймън. — Преди малко спомена нещо за тайни коридори?

— Не може да те чува, нали ти казах? — намесих се аз.

— Искаш ли да ощастливиш гаджето си, момиченце? Ще ти кажа къде е тайният коридор. Знаеш, че такъв има. Мазето в толкова голяма къща също е голямо.

Обясних на момчетата какво каза Ройс.

— Не е задължително — заяви Дерек. — По онова време е било често срещана практика да не се строят само мазета...

— Досада. Има тунел към друго помещение, но те не желаят да го откриете. Особено ти, малка некромантке. Не биха искали да върнеш обратно трупове и техните истории.

Поколебах се. Саймън попита какво казва и аз ги уведомих.

— Хвърля ни въдица — предположи Дерек. — Но аз ще ухапя. Къде е проходът?

Ройс посочи.

— Работилницата ли? — попита Дерек. — Там няма нищо. Вече проверих.

— Защо, мислиш, вратата е заключена? — попита Ройс.

— Защото ти си генетично променен полудемон с телекинетични способности — отвърнах аз. — Като прототип те искаха да те поставят под строго наблюдение, но в нормална среда. Така че вместо в лабораторията ти си живял тук със своя чичо д-р Банкс.

— Ох, наистина е скучно...

— А твоята сила е в телекинезата, което означава, че можеш да местиш предмети от разстояние, нали така?

— Хм, да. Трябва ти друг демон ли?

— Не, само уточнявам. Живял си тук. Можеш да движиш предмети от разстояние. Ей там — посочих аз към работилницата — има помещение, пълно с инструменти. Защо е заключено? Мисля, че е очевидно.

Саймън се засмя. Призракът се извъртя към него, ала Саймън не го видя, за да се изплаши.

— Отвори онази врата — каза Ройс.

— Защо? За да изнесеш малко играчки оттам? Не мисля да го направя.

Този път Саймън сподави смеха си.

През стената изхвърча метла и полетя право към мен като копие. По-точно като неуправляемо копие. С лекота се отстраних от пътя му, а Дерек със същата лекота я улови във въздуха на половината път.

— Добри рефлексии, голямо момче — каза призрактът.

Той се отправи към купа пластмасови кошчета, подредени покрай стената, и отвори капака на най-горното.

— О, вижте, чичо Тод е запазил старите ми вещи. Толкова е сладък! Събрал е нещата ми, след като ме е убил.

— Уб-бил ли те е? — изрекох, без да искам, аз.

Той порови в кутията.

— Пригответи се да го отпратиш — прошепна Дерек, после каза на Саймън: — Качи се горе.

Саймън поклати глава.

— Аз...

Ройс се извъртя, сякаш тласкаше гюле, и ни подхвърли нещо. Аз се предпазих да не ме удари. Дерек го улови — топка за боулинг — и се озъби на Саймън:

— Веднага горе!

— Ооо! Добри рефлексии, нечовешка сила и много убедителен глас. Мисля, че си имаме и върколак. — Изправи се непосредствено пред лицето му. — Какво ще кажеш да сформираме малък момчешки бой един срещу друг? Битка на свръхсилните?

Затворих очи и си представих как Ройс отплава заднешком оттук. Ала той продължаваше да се присмива на Дерек.

— Може би всички трябва да се качим горе — предложи Саймън. — Да се махнем от този подлизурко.

— Той ще ни последва — отвърна Дерек.

— О, не го слушайте — рече Ройс. — Разбира се. Качете се горе. Там има много забавни неща, с които да си играете. Бръснари. Ножици. Ножове. — Усмихна се и ми прошепна в ухото: — Харесвам ножовете. Толкова неща можеш да направиш с тях.

Хвърлих поглед към Дерек. Той изглеждаше развълнуван и поглеждаше ту към мен, ту към Саймън, сякаш не можеше да реши дали да ме остави да довърша с прогонването на Ройс, или да ни изведе, преди да бъдем наранени.

— Опитвам се — казах. — Наистина...

— Знам. Не бързай. — Той хвърли арогантен поглед в посока на призрака. — Не е опасен. Освен ако не умори някого от много плямпане.

Духът се извъртя и метна една щанга. Тя достигна до нас, но доста тромаво, сякаш бе изпортил удара. Дерек се придвижи насмешливо бавно и я улови, преди да се бе стоварила на пода. Аз продължих да гоня Ройс.

Ройс започна отново да се върти около кутията.

— Къде ли е другата щанга?... О, да. Вече я използвах. — Отново застава пред лицето на Дерек. — За да размажа мозъка на брат си, докато той спеше. Ти спиш ли, вълчо?

Мозъкът ми зацикли, пронизан от картината на тялото на Остин, кръвта му, опръскала всичко наоколо...

— Клоуи? — повика ме Дерек.

— Аз... аз... правя го.

— Нищо не е направила — каза Ройс. — Издърпа ме и аз повече няма да се върна.

— Саймън? — прошепна Дерек. — Горе. Веднага.

Аз трябваше да остана, за да прогоня Ройс, а Дерек трябваше да е тук, за да ме защитава, но Саймън беше кибик, който можеше да се превърне в мишена за Ройс.

Саймън си тръгна. Чух стъпките му по стъпалата; той с неохота се качваше горе и не искаше да се отдалечава много, за да ни е подръка, щом изникне нужда от него.

Трясък. Опулих очи и видях Дерек изправен на крака, докато Ройс събираше парчетата на счупената на бетонния под чиния.

— О, виж — каза Ройс и прокара пръст по назъбения ръб. — Остро. Обичам острите неща.

Дерек застава пред мен. Вторачих се в гърба му и мозъкът ми се изпразни от съдържанието си, остана само картинката с Ройс, който отплаваше назад през измеренията, през *всяко едно* от измеренията. Съсредоточих се дотолкова, че слепоочията ми започнаха да пулсират. Но пак нищо...

„Не можеш да го направиш. Престани с опитите и намери някое безопасно място.“

Ала нямаше безопасно място. Не и от този дух. Трябваше да се отърва от него.

— Доколко познаваш върколаците? — попита Ройс, като крачеше и въртеше чирепа в ръце. — И ние сме израснали върху тези боклуци — двамата с Остин. А всички те са били част от културното ни образование, така казваше чичо ми.

— Какво говори той? — попита Дерек.

— Старая се да не го слушам.

— Хайде — каза Дерек. — Кажи ми.

Ройс се втурна срещу Дерек, като размахваше чирепа като бръснач. Дерек отстъпи встрани, продължи да върви, като го заобикаляше, примамваше го надалече от мен и ми правеше знаци да възобновя усилията си и да прогоня призрака.

Ройс нападна. Порцелановата отломка се приближи твърде близо до Дерек и това придаде на усилията ми панически реакции, а полуматериализираната част от Ройс затрептя.

Ройс отново се извъртя бързо. Този път чирепът излетя от ръката му. Той драсна след него. Дерек пръв го достигна и настъпи отломката с маратонката си.

Ройс се втурна за другата част на чинията. Дерек бе успял да стъпи върху по-голямото парче, ала Ройс грабна другото. Отново го изтласках назад. Той отново завибрира.

Ройс тръгна заднешком с очи, вперени в Дерек. Погледът на Дерек се залепи за другия чиреп — така проследяваше пътя на Ройс.

— Увличаш се от науката, нали? — попита Ройс. — Е, ще опитам да направя един мой експеримент. Както те попитах преди малко, доколко познаваш легендите за върколаци?

Аз отново повторих думите му. Дерек пак не каза нищо, само отстъпи назад, задържаеше погледа на Ройс върху себе си, като ми осигуряваше възможност да действам, за да пропъдя духа.

— Мнозина от тях вече съм забравил — продължаваше Ройс. — Предметите бяха доста скучни, поне онези, за които ни разказваше чичо Тод. Но имаше и други — например книги, които той не искаше да четем. Срещу тях бе и книгата за опитите с върколаци. Изглежда, адвокатите на всеки сериен убиец през Средновековието са се опитвали да се измъкнат по странен начин — с помощта на върколаци. Има и една страхотна история за някакъв мъж, който твърдял пред съда, че е върколак. Но се по-явил проблем — били го видели да убива някого, и то в човешки вид. И знаете ли какво казал?

Ройс ми махна с ръка да предам думите му. Направих го по най-добрия начин.

— Казал, че козината му е от вътрешната страна — отговори Дерек.

Ройс се засмя.

— Разбирам, че не съм единственият, който харесва кървави вехти истории. Добре тогава, разкажи на малката некромантка края й. Какво направил съдът?

Поколебах се дали да му предам въпроса, ала Дерек настоя да го чуе и каза:

— Отрязали му ръцете и краката и ги направили на парченца, за да видят има ли козина под кожата му.

Ройс ме погледна.

— За жалост, нямало козина. Но си спестили данданиите и ядовете от съдебния процес.

Той се обърна и се затича към Дерек. Дерек вдигна ръце, за да се предпази. Чирепът разряза обратната страна на ръката му, бликна кръв.

Ройс отлетя назад.

— Не виждам козина, а ти? Мисля, че трябва да продължим, да доведем експеримента докрай.

Видях как кръвта се стича от ръката на Дерек, затворих очи и мислено отблъснах духа със силна ярост. Чирепът изтропа на пода. Ройс все още бе тук, макар и доста избледнял, скърцаше със зъби, сухожилията му изпъкнаха и той полагаше неимоверни усилия да се задържи на мястото си.

Приближих се до него, като продължавах да го бутам и да гледам как образът му избледнява, докато накрая се превърна в блед лъч светлина, а после...

— Какво направи? — избоботи някакъв глас зад мен.

Извърнах се назад с очакване да зърна Андрю, ала нямаше никого.

Пред мен изникна друг дух, и то толкова близо, че политнах да падна назад. Дерек ме сграбчи за ръката, за да ме изправи на крака.

— Мисля, че си отиде — каза той. — Не чу ли нещо?

Погледнах нагоре към брадатото лице на Тод Банкс, изкривено от ярост, със зачервени, безумни очи.

— Т-тук е д-р Банкс.

— Нима мислиш, че участваш в някаква игра? — изкрещя д-р Банкс. — Кой ти каза за Ройс? Толкова забавно ли ти се стори? Призови го пак да видиш дали е толкова луд, колкото разправят.

Дерек се наведе към ухото ми.

— Освободи го. Каквото и да ни каже, не си струва да е наоколо.

Поклатих глава. На Дерек не му хареса, остана начумерен, стиснал ръката ми, сякаш насила щеше да ме издърпа от стаята навън, ако положението се влоши.

Когато ме оглеждаше, гневът на д-р Банкс се изсипа от очите му.

— Клоуи Сондърс — прошепна той. — Ти сигурно си Клоуи Сондърс. — Погледна към Дерек. — Момчето върколак.

— Да — отвърнах аз. — Дерек. Това е Дерек.

Гневът му се върна, а очите му излъчваха безумие и ярост.

— Не бива да призоваваш духове на това място, момиче. Остави племенника ми да почива в мир. Но не го забравяй, защото такава е съдбата ти. Мощта ти ще нараства, докато накрая те погълне, и на твое място ще се появи чудовище. То ще те накара да вършиш неща, които никога не си очаквала, толкова ужасни неща, че...

Той потръпна, сякаш се бореше със спомените си. Усетих ръце, които се заключиха около моите две ръце и осъзнах, че Дерек се е преместил зад мен. Почувствах, че е там, силен и стабилен, а топлите му длани разтъркваха настръхналата ми кожа.

— Нека си ходи, Клоуи — измърмори Дерек. — Да си говори каквото си иска, нима си длъжна да го слушаш.

— Да — рече д-р Банкс. — Да, длъжна си. Ти не разбираш. Всичко се обърка. Сгрехихме. Малка грешка в изчисленията и...

— При генетичната модификация ли?

— Да, да — махна с ръка той, за да отпъди моята намеса. — Казах им. *Казах* им. Ала те направиха опити и всичко беше наред. Да, ама не. Манипулираха данните.

— Манипулирали са данните ли? — попитах аз. Последното привлече вниманието на Дерек.

— Какви данни?

— Данните за модификацията — отвърнах. — Какво означава това?

— Променили са данните, за да получат исканите резултати — обясни Дерек.

— Да — каза д-р Банкс. — Съвсем вярно. Виждаш ли? Дори дете може да го разбере. Но те не можах.

— Значи д-р Давидоф е манипулирал данните... — започнах аз.

— Давидоф ли? — изсумтя д-р Банкс. — Подмазвач, който като някое пале върши всичко, което му се нареди.

— Тогава кой е манипулирал данните?

Д-р Банкс сякаш не ме чу и продължи:

— А експериментите. Господи, експериментите! Опити с това, опити с онова, събаря границите, за да се увери какво още може да сътвори и какво би могъл да продаде. Такива мечти! Налудни и грандиозни мечти за знание и власт, фантазии за по-добър живот на човешкия ни род. Каквито си бяхме глупаци, ние повярвахме на всичко и му дадохме пълна власт. Той изобщо не се интересуваше от нас. Нито от вас. Ето защо е изключително важно вие... — Той започна да избледнява. — Магията на това място... Трябва да ме избуташ назад...

Направих го, отначало много леко, ала той продължи да избледнява и изчезва.

— По-силно, Клоуи. Трябва да ти кажа...

Изчезна, преди да успее да доловя останалото. Показа се, после пак се скри и аз хванах само отделни думи, но изгървах смисъла им извън контекста на казаното.

— Издърпват го — казах.

— Нека си ходи — отвърна Дерек. — Чухме достатъчно.

— Опитваше се да ми съобщи нещо.

Дерек изсумтя.

— Нали и другите се опитваха? В справочника за духове трябва да има правило — при опасност от изпаряване провери дали не си по средата на потресаващо изречение.

Измъкнах огърлицата си. Подадох я на Дерек, но той я напъха в джоба ми.

— Дръж я у себе си, разбрано?

Сега д-р Банкс проби по-лесно, ала не можеше да остане. Щом се напънах малко повече, той каза:

— Недей, Клоуи. Ще докараш Ройс. — Силуетът му избледня, гласът му ту се появяваше, ту изчезваше. — ... още... опитай... Прочисти ума си... фокусирай се върху мен... не дърпай... просто фокусирай вниманието си.

Така и направих. Той продължи да говори, казваше ми да се отпусна, да се съсредоточа не в издърпването му, а в неговото посрещане.

Тилът ми започна да пулсира. Продължих, докато внезапна остра болка не ме накара да се задъхам. Очаквах Дерек да ме попита какво не е наред, но той си седеше и само ме гледаше.

Нов пристъп отзад на черепа ми. После по вените ми се разля леденостудена вода и аз се опитах да изпищя, ала не можех. Не можех да се помръдна. Не можех да издам и звук.

— Клоуи?

Чух гласа на Дерек, но не можех дори да извъртя очи към него.

— Искаш ли да ти помогна? — прошепна д-р Банкс. — Трябва да ме посрещнеш.

Да го посрещна ли? Къде? Спрях да мисля по въпроса, когато осъзнах отговора му.

Той се мъчеше да влезе вътре в мен.

Аз се съпротивлявах, опитвах се да го отблъсна, да затворя ума си, да блокирам придвижването му, ала вледеняващият мраз продължаваше да се разстила в мен. Дерек протегна ръка да извади медальона от джоба ми и ме стисна за рамото. Аз се катурнах назад като статуя от камък.

Долових размазано движение, сякаш Дерек се спусна да ме улови, ала всичко ми беше като в мъгла. Дори гласът му се чуваше отдалече, приглушен. Единствените думи, които чух, излязоха от устата на д-р Банкс, който монотонно ми припяваше вътре в мозъка.

— Просто се отпусни — шепнеше той. — Няма да те нараня. Искам само да взема тялото ти назаем. Трябва да уточня нещо. Избрах лесния начин и се самоубих, преди да сложа край на ужасите, които сам бях започнал.

Майка ми ме бе предупредила относно д-р Банкс: бил вбесен от онова, което Ройс бил направил, от ролята му в това деяние. А сега той бе вътре в мен.

Коравият под ме ожули по гърба, зърнах тавана да профучава над мен, сякаш Дерек ме влачеше за глезените. Светлината в стаята попремига и угасна. Когато отново се появи, аз се вирах в тавана.

— К-какво стана?

Усетих как устните ми се движат и чух гласа си, но никой не отговори. Изправих се на крака.

— Клоуи, хайде — рече Дерек зад мен. — Кажеш нещо.

— Какво да кажа?

Обърнах се назад. Той се бе проснал по гръб насред стаята. Два крака стърчаха, носовете на маратонките им бяха обърнати нагоре към тавана. Моите маратонки. Моите крака.

Литнах нататък. Ето къде бях — лежах на пода, а Дерек се мъчеше да нахлузи медальона на врата ми. Вдигнах ръка. Това бе моята ръка — все още покрита с драскотини, спомен от тичането през гората онази нощ.

— Дерек?

Той не отговори. Протегнах ръка към рамото му.

Пръстите ми минаха през него.

Беше дух.

Тогавата отворих очи — видях тялото си, проснато на пода. Устните се разтегнаха в лека усмивка, която изобщо не бе моята усмивка.

— Хей, ти! — Гласът, идващ от тази уста, бе моят, ала тонът му, интонацията бяха чужди.

Дерек се намръщи и отново се опита да ми сложи огърлицата.

Другото ми аз отблъсна ръката му.

— Нямам нужда от това.

— Напротив, имаш.

— Не, нямам.

Дерек отблъсна ръката ми и издърпа огърлицата през главата ми. Медальонът се удари в мен, аз усетих как ме шляпна по кожата, горещ като нажежено желязо, и изпъшках — аз и моето тяло изпъшкаха в унисон. Внезапен мрак. После отново се възрях в тавана.

Появи се лицето на Дерек, зелените му очи бяха по-тъмнели от тревога.

— Клоуи?

Задишах бързо. Само това можех да правя. Вдишвам Издишам. Усещах ръцете на Дерек около моите и се съсредоточих върху тях.

— Какво се случи? — попита той.

— Аз... аз... аз...

Зад Дерек се чу смях.

— Нима си мислиш, че не мога да се върна отново вътре в теб? Ще го направя. После ще помогна на приятелите ти да спрат групата „Едисън“. — Д-р Банкс се надвеси над мен, заби лице в моето, а в очите му бушуваха безумни огньове. — Ще заловим и другите субекти и ще спрем страданията им, после ще ликвидирам и приятелите ти. Щом изчезнат те, ти ще ги последваш и можете отново да се съберете заедно... в отвъдното. *Аз ще го свърша.*

— Не, няма — казах и се изправих.

Той се усмихна.

— Може и да имаш власт, Клоуи, ала нямаш представа как да я използваш.

— Напротив, имам.

Протегнах се и го сръгах — и с ума, и с ръцете си, като вложих целия си гняв в това движение и за миг, кълна се, наистина го усетих. После той отлепи крака от земята и се понесе назад с писъци, докато накрая съвсем изчезна.

— Клоуи?

Дерек ме докосна по рамото и аз исках да се обърна назад, да рухна на гърдите му и да му разкажа всичко. Стегнах се, за да устоя на импулса, и си поех дълбоко дъх.

— Трябва да се махаме оттук — казах аз. — Колкото е възможно по-скоро.

Както се оказа, махнали сме се оттам дори по-скоро, отколкото смеехме да се надяваме. Андрю се бе върнал сам. Ръсел го нямало. Събрал багажа си и напуснал апартамента, преди пристигането на Андрю.

Чувахме Маргарет и Андрю по високоговорителя заедно с други членове на групата. Маргарет заяви, че било съвсем ясно, че сме били повече, отколкото биха могли да приемат, и най-добрият начин да се отърват от бремето бил да ни предадат на някой друг — а именно на леля Лорън и на бащата на Саймън, ако го намерят.

Не ми пукаше от факта, че предложението на Маргарет бе продиктувано от чист егоизъм — в онзи момент ми се щеше да изтичам и да я прегърна.

На другия ден тръгнахме за Бъфало. Това означаваше, че е време да започнем да правим сериозни планове. Андрю ме помоли да им дам подробности от лабораторията. Опитах се — това бе мечтаният от мен момент, — ала трябваше да се боря за всяка дума. Сякаш някой бе прекъснал енергийната ми връзка. Бях буквално изцедена и вцепенена.

Момчетата ми помагаха. Саймън начерта плана на лабораторията по моя разказ. Дерек ми донесе чаша леденостудена вода. Дори в една от паузите в разговора Тори измърмори:

— Добре ли си?

Единствено Маргарет изглеждаше разсеяна, разпитваше ме със строг тон и когато ѝ писна, ни разпусна. Отидох в салона, повъртях се, докато намеря кресло, и се свих в него. Заспах още щом затворих очи.

Събудих се в същото кресло, но някой ме бе завил с одеяло, а на масата ме чакаше чаша с вода. Дерек седеше на един-два метра от мен на дивана, пазеше ме, потънал в мисли. От какво ме пазеше, нямах представа. Но нима имаше значение? Независимо дали съществуваше заплаха, или не съществуваше, беше ми приятно да се събудя и да го видя срещу мен.

И докато го гледах, осъзнах колко добре се чувствам в действителност. Досегашното ми отношение не бе нищо повече от най-елементарно отричане, тъй като много по-лесно беше да сме просто приятели. Ала не беше така, поне не за мен.

Щеше ми се да отида при него. Щеше ми се да се свия на дивана, да се облегна на рамото му и да си говорим. Щеше ми се да знам за какво си мисли. Щеше ми се да го уверя, че всичко ще бъде наред. И ми се щеше той да ми каже същото. Не ме интересуваше дали всъщност ще е наред, или не — просто исках да му го кажа, да го чуя, да усетя ръцете му около себе си, да слушам ръмжация му глас и онзи дълбок кикот, който караше сърцето ми да препуска в гърдите.

Той се обърна към мен, а аз бях дотолкова погълната от мислите си, че не го забелязах. После осъзнах, че се вирам в него, затова бързо отклоних поглед, а страните ми пламнаха. Усещах, че ме гледа. Леко смръщил вежди, сякаш се мъчеше да проумее нещо. Преди да го направи обаче, аз изгълтах топлата си вода и рекох:

— Сигурно приближава обед.

Което бе много глупаво изречение, ала само то ми дойде наум. Отне му миг, за да ми отговори — сви рамене и каза:

— Може би.

Кимнах с глава.

— Искаш ли да поговорим за онова, което стана долу? С Банкс?

Отново кимнах.

— Трябва да доведе Саймън — рече той. — Ще иска да знае.

Още едно кимване, ала той не помръдна, само ме гледаше, докато аз продължавах да отпивам от топлата вода.

— Клоуи.

Бавно вдигнах поглед, сигурна, че се е досетил какво си мисля и се кани да ме унижи. Нямаше да каже: „Съжалявам, но не ме интересува“, защото тогава няма да е Дерек — би било твърде самонадеяно, — ала ще намери начин да ми предаде същото съобщение, както аз направих със Саймън: „Харесвам те. Само че не по онзи начин“.

— Клоуи?

Тогава вдигнах поглед и онова, което зърнах в очите му... Ръцете ми хванаха непохватно чашата и я изпуснаха, водата се плисна върху мен и попи в джинсите ми. Протегнах ръце да уловя чашата, преди да се е пръснала върху пода, леко приклегнах на едно коляно и здраво стиснах трофея в ръка. Бях в същата поза, когато усетих как някой изтръгна чашата от пръстите ми. Вдигнах очи и видях Дерек коленичил пред мен, а лицето му на сантиметри от моето. Той се наведе напред и...

— Какво изгубихте?

Чухме гласа на Саймън откъм вратата и толкова бързо скочихме на крака, че се сблъскахме един в друг.

— Какво търсехте? — попита Саймън и влезе в стаята. — Надявам се, не огърлицата ти?

— Н-не. Аз... аз просто изпуснах чашата си.

Махнах с ръка към мокрите си джинси. После погледнах към Дерек, който стоеше прав с ръце в джобовете.

— Тъкмо щях да... — Реших да му обясня какво се бе случило с д-р Банкс. Но не ми се щеше. Не и в този миг. Искаше ми се да върна лентата назад, до онзи миг на пода, да се моля Саймън да не се бе появил още минута, което бе достатъчно, за да мога да разбера дали онова, което мислех, че ще се случи, наистина щеше да се случи. Ала нямаше да стане. Не и сега. Мигът бе отлетял.

— Аз... трябва да се преоблека.

— Разбира се — отвърна Саймън и се тръшна на дивана.

Запътих се към вратата, но Дерек ме повика:

— Клоуи?

Обърнах се и видях, че той сякаш имаше да ми каже нещо, може би се опитваше да измисли някакво извинение, за да тръгне с мен, аз исках да му помогна, да му предложи някаква идея и смятам, че бих могла, и той щеше да я възприеме, ала не можах да го направя. Бог ми е свидетел, че се опитах, но не можах, той също не можа и само измънка:

— Искаш ли ябълка или нещо друго? Ще ти взема, докато се преобличаш.

Казах „добре“ и това бе всичко.

Нима признанието ми, че останах горе по-дълго от необходимото, звучи неубедително? Защото в това време аз сресах косата си, измих си лицето, изсуших джинсите си със сешоара, когато разбрах, че новите не ми стоят добре, и накрая си измих зъбите.

Като си мислех, че Дерек ме бе видял в грозна розова пижама, измацано с кал лице, с преплетени шумки в косата, свежият ми ментов дъх едва ли щеше да го накара да си каже: „Леле, колко е хубава!“. Но като се погрижих за външността си, се почувствах много по-добре.

Щом излязох от спалнята, тръгнах да търся Тори. Тя бе изчезнала след насроченото събрание, като бе споменала някакво почистване, така че нямах време да ѝ съобщя последните новости за Ройс и д-р Банкс. В главния коридор проследих кабела на прахосмукачката и я открих в библиотеката да обира прахта от рафта със стари книги, подвързани с истинска кожа.

— Мисля, че няма вече да ти се налага да вършиш това — казах.
— Утре тръгваме.

— Не ме интересува.

Тя си сложи усмивка на лицето и аз не знам кое ме усъмни — усмивката или желанието ѝ да чисти къщата. Влязох и се огледах. Във въздуха присветна, когато на монитора на отворения лаптоп се появи първата страница.

— Това е компютърът на Маргарет — казах аз, когато се приближих до него. — Ти ли го отвори?

— Опитвах се да се свържа с приятели по имейла, за да им съобщя, че съм добре, но нямаше интернет.

— Аха.

— Не ми ли вярваш? Провери. Няма безжична връзка и не мога да намеря изход, което никак не е чудно, щом в къщата няма дори телефони.

— Не това имах предвид — обърнах се към нея аз. — Да ни подлагаш на опасност, докато се обаждаш на приятелите си по

имейла? Няма начин.

Тя седна на края на бюрото.

— Слушай, това си е чист напредък, защото само преди седмица ти щеше тотално да се предадеш.

Раздвижих мишката. На екрана се появи прозорец от цяла система файлове. Погледнах към Тори.

— Не е каквото си мислиш — каза тя.

— Че какво си мисля?

— Че шпионирам в полза на групата „Едисън“ и събирам информация. Или че се опитвам да се свържа с тях, да им съобщя къде се намираме.

— Не шпионираш.

Крива усмивка.

— Не съм сигурна дали трябва да ти благодаря за доверието, или да те пратя по дяволите, задето си твърде учтива, за да ме обвиниш в очите. Знам, че момчетата си мислят тъкмо това. Особено Дерек. Обзалагам се, че знам и защо си го мислят.

— Защо?

— Защото влязох твърде лесно в дома на Андрю. Прави са. *Направих го.* — Тя се излегна на бюрото. — Отначало не мислех така. Когато избягах, аз си казах: „Господи, колко съм добра! Тези идиоти не знаят с кого са се захванали“. — Тя се засмя, ала в смеха ѝ нямаше радост. — Щом нещата се успокоиха, аз заключих: „Да, добра съм, но не чак толкова“. Те знаеха, че когато се вбеся, имам магьоснически изблици. Значи, не се заблуждавах, че съм някое недоносено момиченце. След като избягах толкова лесно, може би те ме бяха пуснали.

— Защо?

— Там е работата, нали? Отначало помислих, че са ми сложили нещо. Изтърсих си дрехите, изпрах ги. Дори ги изгладих, за да няма никакво съмнение.

— Добро хрумване.

— Не, глупости на търкалета. Твърде дълго се бяха навъртала около вас. Но пък си казах, че ако групата „Едисън“ бе заловила само един от нас онази вечер, ако ми бяха поставили апарат за проследяване, а после ме бяха освободили — това би било добро

хрумване. Ала нямах намерение тъкмо аз да ги доведа при нас. Затова затърсих преподавател извън нашата група.

— И не намери.

— Доколкото на мен ми е известно, не. Това ни отвежда към предположение номер две: освободили са ме, защото аз съм дребна риба. Нямамо е смисъл да ме държат.

— Не мога да си представя...

— Помисли си. До тях достига вестта, че момчето върколак се е развилняло. После чуват, че Андрю е избягал. Внезапно им просветва, че не си струва да ме пазят двама души. Оставят само един с надеждата, че той ще ме опази. Но не можа.

— Така да бъде — казах и магнах с ръка към компютъра. — Тогава какво правиш тук?

— Опитвам се да докажа, че не шпионирам. — Тя обърна лаптопа към себе си. — Най-добрият начин да покажа, че не съм съвсем ненужна, е да извърша самичка някои проучвателни дейности. Андрю каза, че не са могли да се свържат с Гуен, и аз се замислих.

Докато говореше, тя бързо написа нещо, а пръстите ѝ препускаха по клавиатурата.

— Очевидно Ръсел не е действал сам. Може Гуен също да е в играта, но не мисля. Тя не го харесваше.

— Така ли?

— Според него беше тъпа блондинка. Единственият път, когато се доближи до нея, бе, за да се опита да види какво има под блузата ѝ. Не е и зъл гений. Някой друг е измислил плана за залавянето на Дерек, а те го подкрепят, за да се отърват от всички ни. Номинирам Маргарет. Прегледах файловете и имейла ѝ. Сега се ровя в частта, която тя е изтрила. Дори да изпразниш изтритата си папка или кошчето си, текстовете пак си остават и човек трябва само да знае как да ги намери.

Започна да чука по клавиатурата и да прехвърля папки с такава бързина, че докато я гледах, главата ми се замая.

— Ти наистина си компютърен... — започнах.

— Кажете „талант“ и ще те ползвам за диктовки. Аз съм дизайнер програмист. Но да, поназнайвам нещичко относно хакването благодарение на бивше мое гадже, използвало таланта си, за да промени оценките си и да има възможност да прекарва повече време в

игри. Сякаш те биха могли да му помогнат да завърши колежа. Но преди да го изхвърля, накарах го да ме научи на основните неща. Човек не знае кога ще му потрябват.

Убедена съм, че тя се бе вече възползвала от тях. Спомних си как Тори бе изнудвала д-р Давидоф да я пусне извън лабораторията.

— Добре, намерих някои изтрити имейли. Търся всички нас по имена, търся и името на бащата на Саймън. Кой бяха онези върколаци, които Ръсел бе наел?

— Лайъм и Рамон, но Лайъм бе връзката. Пише се...

Тя ме погледна. Затворих уста и я оставих да пише. Нищо не се появи.

— А има ли съобщение от и до Ръсел?

— Аха. Той е MedicGuy56. Намерих го в списъка ѝ с адреси. Ще надникна.

Тя преглеждаше съобщение, изпратено до Ръсел, когато прочетох една дума, която ме накара да ѝ кажа да спре. „Сиракуза“. Където живееше Глутницата върколаци. В съобщението се даваха инструкции как да намерят някаква къща извън град, наречен Беър Вали, близо до Сиракуза.

Продължих да чета:

„Томас казва да не ходите до къщата. Чакайте и подходете към тях извън имението, за предпочитане на публичен терен и най-вече, когато децата ги няма. Ако е възможно, доближете Алфа или жената. Томас твърди, че не може да наблегне достатъчно силно на тези неща. Не отивайте директно в къщата. Не се приближавайте в присъствието на децата.“

— Алфа ли? — попита Тори.

— Това е термин във вълчата глутница. Водачът им. Имаше инструкции да отведат Дерек в Глутницата.

— Е, значи, вече имаме доказателство.

— Продължавай да търсиш. Колкото повече факти открием, толкова по-добре. Търси на „Алфа“, „Глутница“, „Беър Вали“, „Томас“...

— Слушам, госпожо.

Откъм коридора се чу шум и аз забързах към вратата. Беше Маргарет, но се бе запътила в друга посока. Тори измърмори зад мен:

— Не, това е...

Отдалечи се, после изруга под нос.

Аз побързах да отида при нея. Тя се взираше в някакъв имейл с няколко сбити реда, написани от Маргарет, която уверяваше изпращача, че е предала инструкциите на Томас до „личността, наета от Ръсел да разреши проблема“.

— Страхотно, още едно доказателство — казах аз. — И къде е проблемът?

Тя само посочи имейл адреса на получателя: acarson@gmail.com.

— Андрю? Не, не може да бъде. Има ли друг Карсън?

— Това е Андрю, Клоуи. Проверих в адресите, погледнах и други имейли. При това, имаше и отговор.

Тя отвори още един имейл. Отново кратък, пишеше само: „О.К., благодаря“. От Андрю.

— Виж датата — каза Тори.

Беше изпратен в деня, когато за първи път се срещнахме с Лайъм и Рамон. В деня, в който се предполагаше, че Андрю е бил задържан от групата „Едисън“.

Тори продължаваше да търси. Не беше останало много, но достатъчно, за да се потвърди онова, което вече бяхме разбрали. Андрю беше част от заговора, целящ да върне Дерек в Глутницата. И никой не го бе държал за заложник.

— Оказва се, че Андрю е част от групата „Едисън“? — учуди се Тори. — В това няма логика.

— Така е, няма. — Бутнах лаптопа назад и седнах върху писалището. — Ти беше с мен в лабораторията. Видяхме доста служители, между нас казано. Разпозна ли някого от тях през онази нощ в дома на Андрю?

— Това беше екипът по сигурността. Никога преди не сме имали възможност да ги видим.

— Със сигурност сме ги видели. Саймън, Дерек и аз ги видяхме в нощта, когато избягахме от Лайл Хаус. Двете с теб ги видяхме, когато избягахме от групата „Едисън“. Хората, които срещнахме и двата пъти, бяха главно от персонала и имаше само двама охранители. Ако разполагаха с добре въоръжен екип по сигурността, биха ли го вдигнали на крак заради това?

— Може пък наистина да се е състоял от персонал и охрана. Откъде бихме могли да знаем? Бяха облечени в... — Тя ме погледна. — На шапките си носеха нещо, което покриваше лицата им. Когато бяха в склада и ни преследваха, нямаха такива неща.

— Нито в нощта, когато двамата с Дерек избягахме от Лайл Хаус. Защо да си крият лицата, щом вече сме ги видели? — Спомних си онази нощ. — Не само ти избяга толкова лесно.

— Имаш предвид Андрю?

— Не само него. Аз се криех в клоните на едно дърво. Някаква жена ме откри. Аз скочих върху нея. Беше глупаво, но се получи. Тя бе отстранена. Поне така си помислих.

— Видя ли, че и двете сме добри?

— Очевидно не сме чак толкова добри.

Опитахме да си разменим усмивки.

— Групата „Едисън“ не ни е проследила до дома на Андрю — казах аз. — Тъкмо това се опитваше да ми каже и мама.

— Ако вие, момичета, ще си говорите за това, може би ще поискате да се качите горе на покрива — избоботи от вратата Дерек. — Или бъдете малко по-тихи. Чувате се чак в края на коридора.

— Защото имаш чувствителен слух — отвърна Тори.

Понечих да се намеся, ала Дерек ме накара да се откажа.

— Саймън трябваше да говори с Андрю. Помислих си, че може би ти... — и той погледна към Тори ядосано, сякаш тя подслушваше. — Мислех, че на тавана може да има стари архиви. Искаш ли да дойдеш и да проверим? Може би ще получим повече информация за д-р Банкс?

Наложи се да сподавя импулса си да изрека:

— Разбира се!

Ами ако току-що сме открили, че хората, които са ни дали подслон, са същите, опитали се да ни убият три ноци по-рано? А *толкова* важно бе да разбере дали Дерек ме харесва.

— Не мога — казах. — Ние...

— Добре де — сръза ме той и тръгна да излиза.

Пристъпих напред, за да го спра.

— Бих дошла. Но...

— Но Клоуи не може да излезе точно сега — обясни Тори. — Помага ми да разкрия едно съзаклятие, въпрос на живот и смърт. *Нашия* живот и *нашата* смърт.

— Не групата „Едисън“ ни нападна в дома на Андрю — казах. — Той го е направил. Андрю и останалите.

Разказах на Дерек какво открихме. Надявах се да заяви, че греша, че логиката ми не е правилна, че съществува напълно разумно алтернативно обяснение.

Щом свърших, той изруга. После започна да крачи, като продължаваше да ругае, накрая спря и отметна косата си назад.

— Грешим, нали? — казах. — Объркали сме фактите.

— Не, не сте.

Тогава и аз на свой ред изругах, което накара Тори да повдигне вежди.

— Ядосвам се на себе си — обясни Дерек. — Видях, че подобна вероятност съществува. Чудех се дали онази нощ в дома на Андрю не се справихме твърде лесно със задачата си. Чудех се защо стреляха по нас, след като преди това бяха използвали стрелички. Питам се защо са покрили лицата си. Но не ми хрумна дори, че всичко това би могло да има нещо общо с Андрю. Макар че *наистина* си помислих, че тъкмо той може да стои зад опита за отвлечане миналата нощ.

— Но ти каза...

— Че вярвам на Андрю. Вярвах му. Ала той смята, че ще се чувствам по-добре сред собствения си род, затова исках да видя реакцията му. Това ми показва, че не е замесен. Поне така си мислех.

— Той изглеждаше истински удивен — рекох. — Дори разгневен.

— Може да е добър актьор — предположи Тори. — О.К., аз също съм единствената, която се чуди защо си направиха труда да инсценират фалшивото нападение на групата „Едисън“, когато бяхме вече тръгнали към дома на Андрю.

— Да тръгнем натам, не означава да отседнем там — каза Дерек.

— Хм?

— Можеше и да не отседнем у Андрю — обясних аз. — Ако нещата не се бяха развили, както искахме ние. Вече два пъти бягаме.

— Значи, ако ни бяха убедили, че групата „Едисън“ ни е проследила и се е навъртала там, готова да стреля, за да убива...

— Щяхме да попаднем в капан и тогава нямаше да имаме нужда от кучета пазачи, нито от бодлива тел.

Хвърлих бърз поглед към вратата.

— Ти каза, че Андрю и Саймън били...

Дерек изруга.

— Така е. Заедно са. Сигурен съм, че каквото и да става тук, планът не включва нараняването на Саймън, ала ще отида да го прибера. Ще му напомня, че е пропуснал закуската. Той има нужда от закуска сутрин и следобед поради кръвната си захар, така че няма да прозвучи подозрително.

Кимнах с глава.

— Трябва да внимаваме.

— Нещо не е наред — заяви Тори. — Махам се оттук.

Погледнахме я.

— Да, махам се. Ако някой дойде с мен...

Продължавахме да я гледаме.

Тя въздъхна.

— Добре. Но когато всичко отиде по дяволите, спомнете си, че съм настоявала да се махаме оттук, без да се бавим.

— Ще се махнем, без да се бавим — отвърна Дерек, — само когато узнаем колкото е възможно повече за плановете им. Казахте, че лаптопът е на Маргарет, а не на Андрю, така ли?

Кимнах.

— Но аз знам как да се доберем до компютъра на Андрю. Ако искаш, Тори ще го потърси.

— Добре. Направете го. Искам да разбера какво точно са замислили.

30

— Андрю?

Надникнах в кухнята, където той закусваше с останалите.

— Хм?

— Книгата, която щеше да ми дадеш да чета...

— Добре. Лаптопът ми е в кабинета. Трябва да се включи.

— Каква е паролата?

Той се усмихна.

— Неее. Колкото и ценни да са непубликуваните ръкописи, липсва черен пазар за тях. На десктопа има линк за книгата.

Каза ми заглавието.

— Тори също иска да й хвърли един поглед, ако е възможно?

— Разбира се. Колкото повече обратна информация от обектите на изследване получа, толкова по-добре. Ако нещо ви подразни — герои, сюжет, език и стил, — кажете ми.

При новината, че лаптопът на Андрю не е осигурен със защита, Тори подбели очи. Като повечето хора, които не са техничари, той предполагаше, че щом изтрие някой материал, текстът му тутакси изчезва. Или може би знаеше, че остават следи, но си мислеше, че ние няма да знаем как да ги намерим. И би имал право... ако не разполагахме с Тори.

Започнахме с търсене в електронната поща и открихме писмата, които си бяха разменяли с Маргарет и които не оставяха никакво съмнение относно личността на автора им. Имаше и няколко, разменени между него и Томас, в които Андрю изглеждаше решен да осигури безопасното предаване на Дерек в ръцете на Глутницата. Наистина ли е бил толкова загрижен за безопасността на Дерек? Явно Лайъм е имал заповед и да го убие, ако е необходимо. Нима решението е било взето зад гърба на Андрю? Това би обяснило защо той

изглеждаше толкова шокиран, и то истински, когато разбра какво се бе случило с Дерек и мен.

Или пък не бях още съвсем готова да погледна на Андрю като на един от лошите. Бях го харесала. Наистина. Ала трябваше да зърна само още един имейл и чувствата ми тутакси се изпариха — съобщение, което нямаше нищо общо с Лайъм и Ръсел, нито с групата „Едисън“. Когато Тори го откри, двете го прочетохме, после го прочетохме още веднъж и никоя от нас не каза и дума, докато накрая не пророних с треперещ глас:

— По-добре да доведе момчетата.

— Ще проверя дали няма още нещо — отвърна тя и аз се втурнах навън.

Най-после видях Дерек. Беше в библиотеката, съвсем сам, и прелистваше някаква книга.

— Ох, намерих те — казах аз и въздъхнах с облекчение.

Той се обърна. Устните му се поразтегнаха в полуусмивка, погледът му стана някак мек и на мен ми прималая, тутакси спрях, забравила защо изобщо съм дошла.

— С-Саймън да е наоколо?

Той запремига и пак се обърна към рафта с книги.

— Горе е. Ядосан е заради Андрю и вероятно там е най-безопасното място за него, докато се приготвим за тръгване; иначе ще му каже нещо, което не искаме да казва. Трябва ли ти?

— Всъщност може би ще го покажа първо на теб.

Той погледна през рамо и се намръщи.

— Открихме нещо.

— О! — Направи пауза, сякаш мислено сменяше скоростите, после кимна и ме последва навън.

Щом влязохме, Тори се завъртя на стола си.

— Има още — каза тя. — Изпращал е по едно на всеки две седмици. Последното е само преди няколко дни.

— Добре — казах. — Би ли имала нещо против да пазиш навън да не дойде Андрю?

— Не, разбира се — и излезе.

— Почакай.

Хванах Дерек за ръкава, когато той се запъти към стола, освободен от Тори. Искях да кажа нещо. Нямах представа какво. Но

нямаше начин да го предупредя, че това всъщност силно ще го изненада, затова измърморих глуповато:

— Няма значение.

Той прочете текста на екрана и остана съвършено неподвижен, човек щеше да каже, че дори не дишаше. След няколко секунди издърпа лаптопа по-близо до себе си и се наведе напред, за да го прочете още веднъж. И пак. Накрая бутна стола назад и шумно изпусна въздуха от дробовете си.

— Той е жив — казах. — Баща ти е жив.

Той вдигна поглед към мен и не можех да не го направя — аз метнах ръце около врата му и го прегърнах. Тукатси осъзнах какво правя. Отстъпих назад, преплетох крака и започнах да заеквам:

— Аз... съжалявам. Просто съм... радвам се за теб.

— Знам.

Както си седеше, той протегна ръка и ме дръпна към себе си. Дватам се седяхме и се гледахме, ръката му бе увита в края на ризата ми, а сърцето ми биеше толкова силно, че той го чуваше — сигурна бях.

— Има и още — заявих след няколко секунди. — Други имейли, Тори ми каза.

Той кимна, завъртя се обратно към компютъра и ми направи място. Приблжих се, ала не исках да му преча; тогава той ме дръпна пред себе си и аз залитнах, като едва не седнах в скута му. Помъчих се да се изправя, страните ми горяха, но той ме дръпна да седна на коляното му, ръката му се плъзна около талията ми, нерешително, сякаш питаше: „Така добре ли е?“. Беше добре, въпреки че кръвта шумеше в ушите ми тъй силно, че ми пречеше да мисля. За късмет, бях обърната с гръб към него, защото бях убедена, че бузите ми аленеят.

Не бях разбрала погрешно погледа му. В него имаше нещо. Или щеше да се превърне в нещо, поне така се надявах. Господи, толкова се надявах. Но в този момент се случваха твърде много неща. Не ми харесваше, но пък се и радвах, тъй като това даваше време на мозъка ми да позабави мислите си.

След секунда — аз все още седях на коляното на Дерек — отново върнах вниманието си към екрана.

Още веднъж първия имейл. Изпратен преди два месеца, той съдържаше три последователни съобщения. Първото беше кратко и ясно.

„Кит е. В беда съм. Знаеш ли къде са момчетата?“

Андрю е отговорил:

„Не. Каква беда? Мога ли да помогна?“

Отговорът беше по-дълъг.

„Наетите ме настигнаха. Видяха клаузата за Д. Проследиха ме, преди да успея да им избягам. Тръгнах с тях, за да отвлека вниманието им от момчетата. Държаха ме няколко месеца, докато най-после не им дадох онова, което искаха. Момчетата изчезнаха отдавна. Мислех, че са в ГЕ, но в лабораторията няма и следа от тях. Може би са при Наетите? Детски услуги? Нямам представа. Имам нужда от помощ, приятелю. Каквато и да е. Моля те.“

Беше се подписал, бе дал телефонен номер, като бе пояснил, че и телефонът, и имейл адресът са временни, но след две седмици отново ще се свърже с него.

Преминах към следващия имейл, а Дерек го четеше иззад рамото ми. Имаше още три за същото — г-н Бей молеше за новини, Андрю пишеше, че търси Саймън и Дерек, но връзката му в група „Едисън“ се кълняла, че момчетата не били там.

Последното съобщение от г-н Бей бе изпратено преди три дни, когато Андрю би трябвало да е бил заложен на групата „Едисън“. Което означаваше, че е получил имейла, след като е разбрал къде са Саймън и Дерек.

— В списъка има още един имейл — каза Дерек. — Сигурно е отговор.

Беше отговор, изпратен през нощта, когато Андрю и останалите наблюдаваха около къщата му и чакаха момента да организират

фалшивия си екип за бързо реагиране, който да ни нападне и да ни прибере.

„Все още нищо. Макар че може да съм попаднал на следа. Един, който работи за Кортезите, твърди, че вървял слух, според който те държали две момчета. Щом науча нещо повече, ще се обадя.“

— Кортезите ли? — попитах.

— Хунта, като Наетите... Корпорации, управлявани от магьосници. Богати и силни. Но имат повече общо с Мафията, отколкото с Уолстрийт.

— Значи, Андрю е лъгал?

— Не просто е лъгал. Опитвал се е да изпрати татко за зелен хайвер, след като е знаел къде точно се намираме.

— Това променя всичко.

Той кимна с глава.

— Трябва да се махаме оттук.

Той отново кимна, ала не помръдна. Наведох се напред, за да взема писалка и хартия от бюрото на Андрю, после записах последния адрес и телефонен номер. Когато подадох листчето на Дерек, отне му време, за да забележи протегнатата ми ръка.

— Добре ли си? — попитах, като се извих, за да видя лицето му.

— Да, просто... Андрю. Виждам, че иска да се отърве от мен. Държи татко настрана... А татко му вярваше.

— Но ние не можем — отвърнах. — Което е гадно, но главното все пак е, че баща ти е жив.

Той се усмихна, отначало колебливо, но после лицето му се озари от широка усмивка, която накара сърцето ми да спре. Съвзех се и му се усмигнах в отговор, понечих да обвия врата му с ръце, после се спрях и се изчервих. Преди да се отдръпна, той ме хвана за лактите, дръпна ме и ме прегърна.

След това скочи, а столът се завъртя толкова силно, че щях да полетя от мястото си. Дочух стъпки в коридора и скочих от скута му тъкмо когато Саймън влетя вътре, като дишаше тежко, сякаш бе тичал.

— Тори ми каза, че сте искали да ме видите? Нещо за татко.

Аз се отстраних, за да може Дерек да му покаже имейлите, после излязох в коридора да наблюдавам за Андрю и да ги оставя насаме. Това бе новината, която чакаха, бяха преминали през ада, когато си мислеха, че може и да не я дочакат, така че се опитвах да не подслушвам разговора им.

— Клоуи?

На вратата стоеше Дерек. Той ми махна с ръка да се върна в стаята. Саймън беше на клавиатурата, контролният панел бе отворен.

— Няма връзка с интернет — поясних, — ако искате да влезете в него. Няма и телефонна връзка.

— Андрю има мобилен — отвърна Саймън.

— Твърде е рисковано — забеляза Дерек. — В центъра за услуги имаше телефонна кабина. Ще му се обадим пътъом и ще си определим място за срещата.

Очите на Саймън блеснаха при мисълта, че скоро ще говори с баща си. После гневът хвърли сянка над тях, вълнението да получи новини от баща си се бореше с болката, причинена от предателството на Андрю.

— Значи, тръгваме веднага, нали? — попитах.

— Да — отвърна Дерек. — Тръгваме.

Вече бяхме станали специалисти по бягствата. Разказахме всичко на Тори, после се разделихме, за да съберем онова, от което имахме нужда — дрехи, пари, храна. Редувахме се, двамата събираха багажа, а другите двама пазеха отвън и разговаряха, така че Андрю да не се чуди как така при наличие на четири деца в къщата е тъй тихо. За щастие, Андрю прекара цялото време в кухнята. Мисля, че никой от нас не можеше да се изправи в лице с него.

Двете с Тори бяхме дежурни по вдигане на шум, когато Дерек се вмъкна вътре с няколко грейки.

— Намерих ги в мазето — каза той. — Миналия път застудя. — Подаде ми червената, а на Тори даде синя. — Саймън ще си намери подходяща и ще дойде. Ще излезем през задната врата. Тримата ще тръгнете. Аз ще остана, за да се уверя, че Андрю няма да излезе навън, докато вие не сте на безопасно място в гората.

— А ако излезе? — попитах аз.

Дерек се потърка по устата, което означаваше, че е по-добре въобще да не очаква подобна възможност.

— Не ми казвай, че ще имаш проблем да го накараш да излезе — рече Тори. — След онова, което ти направи? Бих казала, че сега ни е в ръцете и че ще си спестим всякакво мотаене наоколо. Ще го омагьосам. А вие, момчета, ще го завържете.

— Работа само за мен — заяви Саймън, който идваше отзад. — Още си спомням какви възли правехме, когато бях скаут.

Дерек се колебаеше. После ме погледна, което малко ме изненада, и рече:

— Аз... аз съм съгласен — без всъщност да е убеден, че е така, ала кимна с глава и каза с по-уверен глас: — Най-добре. Иначе още щом разбере, че ви няма, ще...

На вратата се позвъни. Аз не бях единствената, която подскочи. Дерек грабна торбите ни, готов да се изстреля навън.

— Деца? — повика Андрю. — Някой ще дойде ли да вземе един човек? Маргарет.

— Това прави нещата малко по-трудни — промърмори Тори. — Но не много. Тя е стара и е само една некромантка. — После ме погледна и каза: — Извинявай.

— Деца? — Стъпките на Андрю се чува в коридора.

— Разбрахме! — викна Саймън.

— Първо ще изведем Маргарет навън — измърмори Дерек. — Тори ще я омагьоса. Аз ще отида за Андрю. Клоуи? Премести палтата и торбите в килера за всеки случай.

Да преместя палтата и торбите ли? Понякога наистина бих искала да имам малко по-силни способности. Вдигнах две раници, Дерек се запъти към кухнята, а Тори и Саймън се отправиха към парадния вход.

Връщам се за останалия багаж, когато чух гласа на Маргарет. Нима Тори не бе успяла да я омагьоса?

— Това е Гордън — говореше Маргарет. — А това пък е Роксан. Щом като Ръсел и Гуен ги няма, казахме си, че би било по-безопасно да докараме още няколко от нашите членове, за да се запознаят с вас. — А сега нека всички отидем и прегледаме плановете си.

На Тори ѝ се щеше да застане на четири крака, ала предложението ѝ не бе направено от сърце. Четирима възрастни срещу четири деца означаваше неравностойна битка, особено когато нямахме представа какви свръхестествени способности притежават Гордън и Роксан. Затова планирахме да се измъкнем още щом срещата им започне. При това, те искаха и ние да присъстваме на тази среща. Саймън не се съгласи — не можеше да гледа Андрю, — така че двамата с Дерек го покрихме. Всъщност аз бях човекът, с когото те най-много искаха да разговарят и да ми задават още въпроси за лабораторията на групата „Едисън“ и служителите там.

Трябваше да се обърна към всичките години, в които бях изучавала драматично изкуство, за да издържа на това представление. Както и да не поглеждам към Андрю, освен ако не е абсолютно необходимо. През цялото време вътрешно кипях, защото знаех, че никой не се интересува от онова, което казах, че те не планираха да се върнат. Нямах ни най-малка представа какво планират, знаех само, че не се бяхме навъртали там достатъчно дълго, за да разберем.

Най-после ни освободиха.

— Доведи Саймън — прошепна Дерек на Тори, докато бързешком вървахме по коридора. — Ще преместя торбите в гората. Клоуи? Прикривай ме.

Много по-логично беше Тори, момичето, което правеше магии, да го прикрива, ала не я предложих. Дерек още не ѝ се доверяваше за такива неща.

Тори не бе стигнала до стълбите, когато някой викна:

— Деца? Ще се върнете ли?

Дерек изруга. Беше Гордън. Новодошлият.

— Насам — казах аз и тръгнах към него в коридора. Дерек ме последва.

Гордън беше приблизително на възрастта на Андрю, среден на ръст, с бирено шкембенце и сивееща брада, от онези хора, които биваха избирани за Дядо Коледа в службата.

— Пак ли ни викат? — попитах аз.

— Не, заети са с плановете си и аз реших да дойда и да ви поздравя. Тук нямаме кой знае каква възможност да си бъбрим.

Той се приближи до Дерек и разцъфна в усмивка, докато се здрависваха.

— Не ме помниш, нали? Нищо чудно. Последния път, когато се видяхме, ти беше много малък. Навремето работехме заедно с баща ти. Всеки вторник играехме покер. — Той постави ръка върху рамото на Дерек и го поведе към всекидневната стая. — Андрю ми каза, че си страхотен по науките. Аз преподавам физика в...

Гордън не спираше да говори, докато направляваше Дерек към следващата стая. Дерек ми хвърли поглед, по лицето му се четеше раздражение, примесено с безпомощност. Щом отворих уста обаче, той поклати глава. Бяхме затворници. Отново.

— Тръгваме ли? — прошепна Тори, като се обърна към Саймън.

— Още не.

Накрая Гордън ни повика всички вътре. Познавал леля ми и майката на Тори и сега искаше да опознае и нас малко по-добре. Вчера всички ние бяхме развълнувани от възможността да направим добро впечатление и да докажем, че сме нормални деца. Но сега бе просто зловещо да разказваме живота си на човек, който можеше да е готов да

ни убие, ако се докаже, че способностите ни са толкова неконтролируеми, колкото се опасяваха, че са.

След срещата всички те решиха да останат и за вечеря, така че нямаше начин да излезем, не и четиримата с раници на гръб.

— Можем ли да ги изпреварим? — попитах аз. — Имаме пари. Ами ако...?

— Тори? — повика я Андрю. — Ще ми помогнеш ли за вечерята?

— Хм, всъщност... — започна тя.

Андрю надникна иззад ъгъла. Като ни видя и четиримата, събрани в коридора, той се намръщи, после се насили и се усмихна.

— Прекъсвам ли нещо?

— Просто си съставяме план за бягство — отвърна Тори.

Стомахът ми се сви, опулих очи.

— Надявахме се след вечеря да се измъкнем и да отидем за сладолед — обясни тя.

— А! — Андрю прокара пръсти през косата си, почувства се неудобно. — Знам, деца, че ви омръзна да стоите затворени тук...

— Развиваме сериозна клаустрофобия — отвърна Тори. — Освен това заплатата за домакинските ми занимания ми изгаря джобовете. Ще внимаваме и ще се върнем, преди да се е мръзнало.

— Знам, но... Не, деца. Съжалявам. Никакво излизане повече — опита се да се усмихне той. — Утре тръгваме за Бъфало и ви обещавам, че по пътя ще спрем да си купим сладолед. А сега, бих искал да ми помогнеш, Тори...

И той я поведе нататък.

— Той знае — каза Саймън, когато седнахме в стаята за игри и се престорихме, че играем.

— Сигурно е така — казах, — но да не би да сме малко параноични?

И двете погледнахме към Дерек. Дълбоко замислен, той хвърли заровете на масата няколко пъти, после каза:

— Мисля, че всичко е наред. Просто сме малко нервни.

— Искаме да излезем, значи, ни държат затворени — Саймън въздъхна и се опита да седне на мястото си, като барабанеше с пръсти по крака си.

— Ще трябва да почакаме до вечерта — каза Дерек. — Тръгваме към леглата си и след като Андрю заспи, излизаме. Останалите отдавна ще са тръгнали и така ще спечелим повече време — никой няма да разбере, че е в беда до утре сутринта.

— Има логика — заяви Саймън. — Въпросът е ще издържим ли толкова дълго време, без да объркаме...

Той млъкна, когато Дерек наостри уши, после зави към вратата.

— Какво? — прошепна Саймън.

— Мобилен телефон.

— Да, всички имат мобилни. Така че...

— От тази страна са — посочи вляво Дерек. — Чувам приглушен звън от парадния вход, където оставиха палтата си.

— О.К., още не... — Саймън бързо изправи гръб. — Мобилен телефон. Татко. — Той се стрелна на крака. — Къде е номерът?

Дерек държеше листчето с номера далеч от него.

— Успокой се.

— Добре, добре. — Саймън отново си пое дълбоко въздух, като се мъчеше да се отпусне. — Успокоих се.

Дерек му го подаде.

Аз се отдръпнах, защото пак не исках да се намесвам, но Дерек ми махна с ръка да отида при тях. Щом наближихме парадния вход, той махна на Саймън да излезе напред и прошепна, че ние ще го пазим, докато той се обади.

— Какво мислиш за книгата, редактирана от Андрю? — попита Дерек.

Аз го зяпнах. Бе много привлекателен, убедена съм в това.

— Говори ми — прошепна Дерек.

— Да. Съжалявам. Тя е... дотук е добра. Аз...

— Няма сигнал — просъска Саймън, като надникна иззад ъгъла.

— Премести се отсам — отвърна му шепнешком Дерек. — Андрю използва своя.

Докато Саймън извършваше тези действия, аз се правех, че говоря за книгата, което не бе никак лесно, защото не бях прочела нито ред.

Така че бърборех общи приказки за език и стил, докато Саймън клъвна отново, като безумно размаха слушалката до ухото си и каза безгласно: „Звъни!“.

Дерек му махна с ръка иззад ъгъла да се връща, после ми каза да продължавам да говоря. Продължих, въпреки че не можех да не чуя и Саймън.

— Татко? Аз съм, Саймън.

Гласът му пресекна и той прочисти гърлото си.

— Добре. Добре съм, разбрано? — Пауза. — Той е тук, до мен. С Андрю сме. — Пауза. — Не, не сме в дома на Андрю. Къщата е безопасна. Принадлежала е на човек с името Тод Банкс. Едър, стар... Татко? Татко?

Дерек тръгна, като ми махна да остана да пазя.

— Сигнал — прошепна Саймън.

Дерек понечи да каже нещо, после зави зад ъгъла с очи, вперени надолу по коридора. Само след секунда дочух стъпки.

— Деца? — Андрю. — Вечеря.

— Идваме! — викнах аз.

— Нека опитам... — започна Саймън.

— Не — каза Дерек. — Трябва да изтрия обаждането. Отиди в кухнята с Клоуи. Тази вечер ще се обадя пак от центъра за услуги.

Всички се събраха на вечеря, като се насилиха съвсем малко, за да й придадат приличен вид. Дерек непрекъснато ни шепнеше да ядем, да напълним стомасите си, ала самият той не ядеше, а се напрягаше да чуе звънеца на мобилния телефон, притеснен, че баща му може да ни се обади и да ни разкрие.

Не го направи. От онова, което бях чувала за баща им, Дерек е взел от него предпазливостта. Докато нормалният човек автоматично би позвънил при разпадане на връзката, подозирах, че техният баща най-напред ще погледне номера, и нещо — например името на Гордън, прикрепено до номера — го бе спряло.

Нямаше да се опита да се обади и на Андрю. Фактът, че Андрю не му бе казал, че сме с него, му говореше, че сме попаднали в беда. Нямаше да се свърже. Просто ще дойде да потърси момчетата си.

Дали е чул онази част, в която се говореше, че сме в къщата на д-р Банкс? Дали знаеше къде се намира? Ако е така, нямаше ли да пристигне твърде късно, да го заловят, докато се опитва да спаси синовете си, които вече са избягали?

Припомних си, че центърът за услуги бе само на петнайсет минути пеша отгук. Бихме могли да предупредим г-н Бей, преди да е

опитал да направи каквото и да е. Освен ако не се намираще близо до къщата и да дойде за синовете си, *преди* да са избягали...

Приятна мисъл, ала аз знаех, че не бихме могли да се уповаваме на нея и вероятно не биваше дори да се надяваме. Имахме план. Щяхме да излезем, да открием г-н Бей и с негова помощ да спасим леля Лорън и Рей.

В девет се оттеглих в стаята си. Там заварих Тори, потънала в „Граф Монте Кристо“. Докато не свърши главата си, тя не помръдна, само ми махна с ръка. Поговорихме си малко. Нищо важно. Просто си говорехме и се мъчехме да останем спокойни, като в същото време се молехме времето да напредва по-бързо. Бяхме почти стигнали. Само още няколко часа...

Дерек каза, че Андрю не си ляга преди полунощ. Ако искаме да го хванем, когато спи дълбоко, трябва да почакаме да стане два часа.

За моя изненада аз заспах тъй непробудно, че не чух звънеца на часовника, който Дерек ми бе дал. Събудих се, когато Тори ме раздрусваше с една ръка, докато с другата се мъчеше да спре алармата.

Прозях се и силно запремигах.

— Да избягаме, когато цяла седмица едва си мигвала, не е много добра идея — каза тя. — За късмет, аз го предвиждах.

Тя отвори кутия кока-кола и ми я подаде.

— Не е като кафето — обясни тя, — но пък се обзалагам, че не пиеш кафе, нали?

Поклатих глава и изгълтах колата.

— Деца, какво да ги правиш — забеляза тя и подбели очи.

Вратата се отвори и Саймън се втурна в стаята.

— Извини ме? — каза Тори.

— Дерек — рече той. — Не мога да го събудя.

Ние изтичахме от стаята навън. Дерек бе още в леглото, проснат отпуснато на него, чаршафите му свлечени на пода. Лежеше по корем само по боксерки.

Разтърсих го по рамото. Пръстите ми бяха хладни от кутията с кока-кола, ала той не помръдна.

— Диша — прошепна Саймън. — Просто няма да се събуди.

Тори се приближи до леглото. С крайчеца на окото си забелязах, че тя бързо го огледа.

— Знаете ли, погледнат от този ъгъл, той не изглежда много зле — заяви тя.

Зяпнах я.

— Казвам само...

Наведох се над Дерек и го извиках по име колкото е възможно по-силно.

— Ако става въпрос, аз съм момиче, което винаги се завръща след бягство — рече Тори. — Но ако искате да видите истински типаж на завръщащ се след бягство, той е...

Навъсеното ми лице я накара да млъкне.

— Скриваш ми светлината — казах аз и я бутнах настрана.

— Знаеш ли как да оказваш първа помощ, Клоуи?

Поклатих глава.

— В такъв случай ти ми скриваш светлината. Движение.

Пропуснах я. Тя измери пулса на Дерек и провери как диша, заяви, че е добре, после се наведе към лицето му.

— Дишането му е наред. Дъхът му мирише... на паста за зъби.

Очите му се отвориха и първото нещо, което видя, бе лицето на Тори на сантиметри от него. Той скочи и изпусна една ругатня. Саймън се пукна от смях. Аз лудо му махах с ръка да пази тишина.

— Добре ли си? — попитах Дерек аз.

— Сега е добре — отвърна Саймън. — След като Тори накара сърцето му да се преобърне...

— Не можехме да те събудим — обясних аз. — Тори искаше да се увери, че си добре.

Той продължаваше да премигва, не знаеше какво става.

— Имам кока-кола в... — започнах аз.

— Ще я взема — каза Тори.

Обърнах се отново към Дерек. Той продължаваше да премигва.

— Дерек?

— Да — измърмори той, сякаш предъвкваше камъчета в устата си, после направи физиономия и прочисти гърло.

— Как се чувстваш? — попитах.

— Уморен. Сигурно съм спал дълбоко.

— Като пън — каза Саймън.

— Гроги ли си? — поинтересувах се аз.

— Да. — Той отново направи физиономия. — Какво ядох снощи?

По тялото ми пробягаха тръпки.

— Устата ти изтръпнала ли е?

— Да. — Изруга и се напъна да стане.

Аз грабнах кока-колата от Тори, която тъкмо бе дошла.

— Дрогирали са го.

— Дрогиран ли е? — Саймън направи кратка пауза и каза: — Андрю.

— Ще взема торбите — каза Тори.

Бяхме ги отнесли в стаите си през нощта, защото се страхувахме, че може да ги открият долу в килера.

Аз взех чантата на Дерек, докато той пресуши остатъка от кока-колата.

— Снощи преди лягане Андрю ни донесе газирана вода — каза Саймън и взе чантата си.

— Определи ли коя е на Дерек?

— Нямаше нужда. Моята е винаги диетична.

Гледах Дерек; той прокара ръка през устата си.

— Ще се оправяш ли?

— Аха. Само да се облека.

Защо Андрю ще дрогира Дерек? Дали тази нощ ще дойдат за него? Или нашата параноя си има причина и групата знае какво точно се каним да направим? Както и да е, най-добрият ни играч е извън строя.

— Ще остана с Дерек — заявих. — Саймън, можеш ли да прикриеш Тори и да стигнеш до стаята на Андрю?

Той погледна към Дерек за потвърждение. Дерек премига бързо, фокусира погледа си, после отвърна, като замазваше думите:

— Да. Направи го.

— Но внимавай — додадох аз. — Има вероятност Андрю да не е в леглото си.

Върнаха се след десетина минути.

— Няма го — прошепна Саймън.

— Моля?

— Никъде няма и следа от него — обясни Тори. — Камионът е навън, ала в къщата не свети нито един прозорец.

— И обувките му ги няма — добави Саймън.

— Има среща с някого — прошепнах. — Някой е дошъл да вземе Дерек и Андрю е навън с него; мъчи се да измисли как да постъпи.

— Или пък са го взели — предположи Тори.

Дерек потърка лицето си и силно разтърси глава.

— Забравете за Андрю. Да тръгваме, но бъдете много предпазливи.

Саймън метна ръката на Дерек през раменете си въпреки протестите на брат си. Аз носех чантата на Дерек, както и моята. Тори носеше чантата на Саймън.

Надникнахме в тъмния коридор. Дерек започна да души. Последните следи от Андрю бяха стари, което означаваше, че откакто бе донесъл газирани води, не се беше качвал горе. Дерек стоеше на главното стълбище и се вслушваше, после поклати глава. Отдолу не се чуваше и звук.

Тръгнахме към задните стълби, онези, тесните, които бяхме открили преди време, вероятно ползвани навремето от слугите. Тори не бе почистила тази част от къщата, всъщност години наред явно никой не я бе чистил, така че трябваше да покрия носа и устата си, за да не кихам от прахта.

Когато слязохме най-долу, първа вървах аз, следвана плътно от Тори, а след нея се движеше Саймън, който подкрепяше Дерек. Стълбите отвеждаха до една врата. Бавно завъртях бравата, като се опитвах да не вдигам шум. Тя се завъртя донякъде и спря. Бутнах вратата. Тя не помръдна.

Тори мина с рамото напред, приближи се до вратата и опита да я отвори.

— Залючена е — прошепна. — Мислех, че вие, момчета...

— Снощи проверихме всички врати — обади се Саймън. — Беше отворена.

— Дайте път — измърмори Дерек с все още хрипкав глас.

Ние се свихме встрани. Той завъртя бравата, ключалката щракна и ни стресна.

Вратата се отвори и пред нас се появи тъмна стая с нисък таван. Стар килер или нещо такова. Тори включи фенерчето си. Помещението бе замърсено и пусто — още една причина никой да не използва тези

стълби. Сега тя бе първа в редицата ни. Знаех какво ще открие още преди да го е обявила.

— Залючено.

— Сериозно? — прошепна Саймън.

Дерек мина отпред вече съвсем буден. Завъртя бравата и тя отново щракна. Той дръпна вратата. Тя не помръдна. Дръпна още по-силно и пантите изстенаха.

— Залючена е с магия — обади се глас зад нас.

Обърнахме се и видяхме Андрю да влиза през стълбищната врата. Пръстите на Саймън политнаха нагоре, готови за магия с обратно действие. И Саймън, и Дерек се спряха.

Андрю криво се усмихна.

— Мислех, че това може да подейства. Саймън, нали знаеш как става? Имам магия, предварително направена, която може да бъде задействана веднага. Само една дума и ще я довърша.

— К-к-как-ква магия? — прошепнах аз, хипнотизирана от искрите, които подскачаха към мен.

— Смъртоносна — отвърна Андрю.

Дерек изръмжа. Нададе истинско ръмжене, като вълк, което накара косата ми да настръхне.

Застанала встрани, Тори безмълвно ми каза нещо, което не можах да разбера, но заподозрях, че всеки миг ще започне да прави своите магии.

— Не — каза Дерек, а отрицанието отново прозвуча като ръмжене. Погледът му бе фиксиран върху Андрю и аз си помислих, че му говори, ала очите му се преместиха към Тори. — Не.

— Вслушай се в Дерек — обади се Андрю. — Ако е мислел, че има начин да ме обезвреди, преди да направя магията, щеше да се възползва. Тори, застани пред мен, моля те, така че да виждам устните ти. Саймън, седни върху дланите си. Дерек?

Хвърлих поглед към Дерек. Очите му бяха приковани в Андрю и горяха, а мускулите на челюстта му подскачаха. Андрю отново изрече името му, ала той сякаш не чуваше и само свиваше и отпускате юмруци, отпуснал ръце от двете страни на тялото си.

-Дерек — изрече Андрю, този път по-остро.

— Какво? — изръмжа той и тази дума.

Андрю трепна, после се съвзе и се изпъчи.

— Обърни се назад.

— Няма.

— Дерек.

Дерек се намръщи. После наклони глава и аз не можех да видя изражението на лицето му, ала нещо в него накара Андрю да се отдръпне назад, макар и едва забележимо. Адамовата му ябълка подскочи. Той се опита отново да изпъчи гърди, да срещне погледа на Дерек, ала не успя. Пръстите му се извиха и от тях изскочиха искри.

— Дерек — прошепнах аз. — Моля те, не го прави.

Когато чу гласа ми, той се сепна, наруши контакта с очите на Андрю и в същия миг изражението му се промени, вълкът се дръпна назад и на повърхността се появи Дерек.

— Направи каквото иска — посъветвах го аз. — Моля те.

Той кимна с глава и бавно обърна лицето си към стената.

— Благодаря — рече Андрю. — Надявах се да го избегна, но предполагам, че съм подценил дозата. Не искам да те нараня, Дерек. Ето защо те дрогирах. Не искам да наранявам никого от вас. Тук съм, за да ви защитавам. Винаги е било така.

Саймън изсумтя.

— Да бе, да. Не искаш да нараниш Дерек. Помоли онези върколаци да го убият безболезнено, нали така?

— Не съм се опитвал да убия Дерек.

— Така де, нае други да го свършат. Твърде голям страхливец си, за да го гледаш в очите, докато дърпаш спусъка. А може би си се опасявал да не се оплескаш. Знаем колко много харесваш дрехите си. Кървавите петна ще ти ги изпортят, а и не се почистват лесно.

— Аз не...

— Открихме имейлите! — скочи Саймън на крака, но като видя погледа на Дерек, спря и отново се сниши. — Знаем, че си в играта.

— Да. Взех участие в плана да предам Дерек на Глутницата. И това сте открили, нали? Дори не се споменава за някакво разрешение да го убият. Това бе дело изцяло на Ръсел. Планът беше да го върнем на Глутницата. Двамата с Томас научихме всичко възможно за тях и накрая ни стана ясно, че никога няма да убият шестнайсетгодишен върколак. Те са като всяка друга организирана група хора със свръхестествени способности — място, където техният вид се учи да

контролира способностите си и да обитава света на човеците. Място, където могат да живеят със своята собствена раса.

Погледнах към Дерек, като се опитвах да видя някакъв знак от негова страна, че тъкмо това желае. Ала той просто се взираше в стената с празен и безчувствен поглед.

— Мисля, че това е най-добре за теб, Дерек — каза Андрю. — Върколаците трябва да живеят сред върколаци.

— А някои трябва да живеят с бащите си — изрекох тихо.

Андрю се вцепени. Стрелна ме подозрително с очи.

— Открихме и тези имейли — казах. — Държал си баща им далеч от синовете му.

Пауза. После:

— Да, направих го. Има причина за това.

— Няма съмнение — намеси се Саймън с глас, пропит от сарказъм. — Нека отгатна. Баща ни е зъл магьосник Кабал. Или двоен агент на групата „Едисън“. Избери си едно от двете. Той е много, много лош човек, който би ни убил, ако имаше възможност.

— Не, Саймън — отвърна Андрю с тих глас. — Баща ти е най-добрият човек, когото познавам. Отказа се от всичко — от кариерата си, от приятелите си, от своя живот, — за да ви защити. Отказа да се присъедини към групата ни, защото *тя* можеше да ви застраши. Вие двамата сте неговият приоритет. Никога не би ми разрешил да ви върна в лабораторията, за да ги спра. Ако му се бях обадил, той щеше да ви вземе — и четиримата — и щяхте да избягате. Щеше да ми каже да спра групата „Едисън“, ала без ваша помощ.

— Идеята не е лоша — обади се Тори.

Андрю поклати глава.

— Деца, ако Кит ви вземе, ще бъдете в безопасност. Ако сте в безопасност, моите хора няма да имат никаква мотивация да разпуснат групата „Едисън“. От години се опитвам да ги убедя да го направят и сега са готови да действат, но само ако има непосредствена опасност. Ако вие изчезнете, те ще се върнат към мониторинга. Същото ще стане, ако решат да ви *оставят* да тръгнете с Кит.

— Че защо да не ни оставят? — попита Саймън. — Взема ни направо от ръцете им.

— За мнозина от тях това е най-малката им грижа, далеч по-малка от тревогата им, породена от заплахата, която представлявате за

света на хората със свръхестествени способности изобщо. Ако баща ви дойде... — Той се обърна, сви пръсти, магията се поколеба само за секунда и отново се надигна. — Надявам се, че Ръсел е действал сам, когато е наредил на онези върколаци да убият Дерек и Клоуи, но честно да ви кажа... не знам.

— Много добри приятели си завъдил там.

— Да, някои от тях са ми приятели, Саймън, но повечето са като членове на най-обикновен клуб. Имаме еднакви интереси, нищо повече. Тъкмо интересите ни защитават нашия свят. За мен това означава да закрием групата „Едисън“. За някои от тях...

— Това означава да закрият нас — измърморих аз.

— Не го слушай, Клоуи — обади се Саймън. — Той е лъжец и предател. Ако тези хора са толкова загрижени за нас, защо ни оставят сами и само ти ни охраняваш?

— Не е така. Ето защо трябва да ви спра и да не ви пусна да пристъпите извън тази врата.

Саймън се засмя. Смяхът му не беше весел.

— Правилно. Защото те се спотайват в мрака и ни чакат, за да ни унищожат с кълбовидни енергийни магии. Не, почакай, това си самият ти, нали така?

Андрю присви пръсти, съвсем слабо, сякаш искаше да премахне опасността.

— Те са там, Саймън, не пред самата врата, но достатъчно близо, за да препречат пътищата ви за бягство. Защото тъкмо от това се боят най-много. Че ще избягате. Че ще отидете при човеците и ще ни изложите. Или пък ще загубите контрол над способностите си и отново ще ни изложите. Избягали сте от Лайл Хаус, избягали сте и от групата „Едисън“. Какво е първото нещо, което ще направите, щом усетите и най-малката опасност? Ще избягате и...

Дерек се хвърли. Удари ме по рамото и ме събори на земята, като ме покри с тялото си. То се сви в конвулсии, сякаш е ударено от енергийната магия, и аз нададох писък, мъчех се да се изправя, ала той ме притискаше надолу, като шепнеше:

— Аз съм добре. Всичко е наред.

Накрая думите му проникнаха в мозъка ми.

Вдигнах глава и видях Андрю, омагьосан и неподвижен, докато Саймън се изправя на крака. Саймън го завърза, като изви ръцете зад

гърба му. Дерек стана, за да му помогне. Той прикова Андрю.

— Добре ли си? Магията му не те ли засегна? — попитах, докато се приближавах с омекнали колене към него.

— Засегна ме.

Андрю вдигна глава.

— И както виждаш, това *не бе смъртоносно* енергийно кълбо. Вече ти казах, че не искам да те нараня, Дерек. Не бих искал да нараня и Клоуи. Просто исках да ме изслушате.

— Чухме те — отвърна Дерек. — Саймън? Струва ми се, че в работилницата зърнах въже. Клоуи? Остани тук. Тори? Покрий Саймън, в случай че в къщата има още някой.

Дерек имаше още въпроси към Андрю. Той попита за онази нощ в дома му. Андрю призна, че е бил част от плана да инсценира собственото си отвличане и да персонифицира групата „Едисън“. Всичко е било постановка, дори фактът, че ни се предостави възможност да вземем със себе си и радио, за да можем да чуем за „бягството“. А те ще се появят като наши спасители, така че да могат да ни задържат, за да ни защитят.

Саймън се втурна тичешком при нас и хвърли на пода дълго въже.

— Мобилния му телефон. Можем да позвъним на татко. Пребъркай му джобовете.

— На нощното ми шкафче е — упъти ни Андрю. — И не е използваем. Непрестанно прекъсва и цяла нощ бе изключен. Според мен някой блокира комуникациите в къщата.

— Не ти вярвам — отвърна Саймън.

— Не го и очаквам.

Не можехме да приемем сигнала. Дори се покатерихме на покрива, но пак не стана.

Значи Андрю не ни бе излъгал за телефона. А за останалото? Наистина ли хората му дебнеха навън и ни чакаха? Не беше ли това още една лъжа, за да не ни позволи да избягаме?

Завързахме Андрю, запушихме му устата и го оставихме в мазето. После поговорихме.

Тори поиска да си дадем почивка, което не ни учуди. Саймън се съгласи. Никой не пожела да остане затворен тук и секунда повече от необходимото. Щяхме да избягаме, а ако ни заловят, както Тори се изрази:

— Какво ще ни направят? Ще ни застрелят ли?

Проблемът беше, че можеха да направят тъкмо това.

Дори не ни бе хрумвало, че Ръсел е действал сам. Дали не бяха в съюз с Гуен? Или с повече хора? Колко ли души от тази група биха

тайно се радвали на нашата смърт, която би била удобно разрешение на дилемата за тъй неудобното ни съществуване?

Дори да не желаеха смъртта ни, ако и четиримата бъдем заловени да се промъкваме през гората с раници на гръб, щеше да стане съвсем ясно, че бягаме. Ще изгубим възможността да се измъкнем оттук.

Така че един от нас трябваше да излезе. Но кой? Най-вероятно, ако заловят Дерек, ще го убият. Тори можеше да подбели очи при твърдението, че сме в смъртна опасност, но пък тя и не проявяваше желание да излезе първа. А Дерек нямаше да хареса идеята това да бъде Саймън или моя милост.

Поспорихме. После се разделихме, като Дерек и Саймън слязоха долу, за да се опитат да получат повече информация от Андрю, а Тори реши да продължи да се рови в лаптопа на Андрю, за да види дали там няма нещо, което не сме забелязали, нещо, което би могло да подкрепи или отхвърли твърденията му.

Докато тя търсеше, аз коленичих и се опитах да призова Лиз. Тя би била идеалното решение на проблема — би могла да се промъкне незабелязано навън и да види дали някой ни дебне около къщата. Съсредоточих се, за да си я представя съвсем ясно и да я повикам по име, внимавах да не повикам, без да ща, Ройс или д-р Банкс. Имаше и още някой, с когото бих искала да се свържа — майка ми, — но не можех дори да мисля за това. Дори да я повикам, съмнявах се, че бих могла да я задържа достатъчно, за да успее да ни помогне.

Така че повиках Лиз. Виках я, виках я, но не забелязвах нищо, освен лекото трептене на въздуха.

— С вас ли е Дерек, деца?

Подскочих. Саймън влезе. Аз станах от пода.

— Мислех, че сте заедно — отвърнах.

— Не. Накара ме да си измеря кръвната захар, после си взех нещо за хапване, но когато се върнах, Андрю беше сам.

— Ще дойда да го потърсим заедно.

Открих Дерек на покрива; гледаше, слушваше се и душеше за следи — да разбере дали около къщата дебне някой.

— Охо, велико хрумване — казах аз. — Момчето, което най-много искат да застрелят, стои на покрива като идеална мишена.

— Тук горе няма да ме видят.

Погледнах го и той въздъхна, сякаш правех от мухата слон, после седна и попита:

— Така добре ли е?

— Не мисля, че тук, на покрива, си в безопасност.

— Само още няколко минути. — Той свали палтото си и го постла до себе си. — Седни тук, между мен и комина. На защитено място.

— Не се тревожа за себе си.

— Аз съм добре.

— Откъде знаеш? Може да имат очила за нощно виждане, снайпери...

Тъгълчетата на устата му трепнаха и аз се приготвих да чуя: „Гледаш твърде много филми“. Той не го изрече, но аз знаех, че тъкмо това си помисли.

— Няма да се прибереш долу, нали?

— Ще се прибера. Просто седни за малко. Искам да по-говорим.

— А аз искам да влезеш вътре. И там можем да поговорим.

— Не подушвам ничие присъствие навън. Мисля, че Андрю лъже.

— Моля те, Дерек. Влез вътре.

— След минута.

Обърнах се и тръгнах.

— Клоуи...

Надявах се, че ще ме последва, но знаех, че няма. И бях права.

— Открих го — казах на Саймън, когато го видях в коридора на горния етаж. — На покрива.

— На покрива ли? Предполагам, казала си му, че е формен идиот?

— Помолих го да слезе долу. Не иска.

— Защото си мисли, че постъпва правилно. Постъпката може да е правилна за друг, но не и за него. Някой ден ще... — Саймън прокара ръка през косата си. — Мога да поговоря с него. Мога и да му се разкрещя. Но нищо няма да му подейства. Самоубийството не го влече. Не че не му пука дали ще живее, или ще умре. Това е просто...

— Не е приоритет за него.

— Не е, щом му пречи да ни закриля. Той може да твърди, че това е характерно за вълка, но онези двамата върколаци, които срещнахте, не се хвърляха пред куршумите, за да се спасяват един друг, нали така?

— Така беше.

Той кипна:

— Може би знам начин да го накарам да слезе. Ти само не се тревожи.

— Няма.

Саймън си тръгна и аз разбрах какво трябва да се направи. До зазоряване оставаха само няколко часа и ние седяхме като зашеметени от светлината на автомобилните фарове елени, очакващи всеки миг колата да ни тресне. Трябваше да разберем дали някой охранява имота и имаше само един начин да го направим както трябва.

Излязох през задната врата и тръгнах покрай стените на къщата, за да не ме види Дерек от покрива. Вятърът духаше в гърба ми, което означаваше, че той няма да надуши миризмата ми. Чудесно. Потънах в гората.

Най-добрият начин да се разбере дали някой наблюдава къщата, бе примамката. От четиримата най-добрият избор бях аз. Нямах силата на Дерек, нито магьосническите способности на Саймън и Тори. Бях най-дребната и най-неспособната да се защитавам; и колкото това да не ми харесваше, в момента си бе чисто предимство, тъй като не представлявах кой знае каква заплаха за никого.

Имаше само един проблем. Имението бе огромно. Което означава, че трябваше да се покрива обширен периметър. Как го правеха? Когато Дерек ги попита, Андрю отговори, че използвали магии. Саймън не бе убеден, че е възможно, но призна, че не знае със сигурност.

Ами предишната нощ?

Беше логично да не охраняват имението, когато с Дерек бяхме навън — тогава те още разполагаха с Лайъм и Рамон. Но какво да кажем за преди това, когато двамата със Саймън бяхме отишли за сладолед? Андрю призна, че са ни следили, и не са се разтревожили, тъй като знаели, че Саймън няма да изостави Дерек. И все пак...

Наистина ли смятах, че сме под охрана? Не. Андрю създаваше въображаеми караконджули, за да ни държи в къщата до сутринта, когато приятелите му щяха да дойдат и да го спасят. Така че аз трябваше само да докажа, че мога да стигна до центъра за услуги.

За да отида там, трябваше да мина направо през гората. Тръгнах и след малко светлините на къщата се изгубиха и настъпи мрак — стана тъмно като в рог. Бях си взела фенерче, ала още щом навлязох в гората, аз осъзнах, че това не бе най-доброто хрумване, което ме е навестявало в живота. Със същия успех можех да си надяна и неонов ореол на главата.

Без електрическото фенерче също можех да привлека вниманието на някого, като стъпвах върху съчки и пътьом ги чупех в мрака. Затова го използвах — сложих длан върху светлината, като пропусках само един слаб лъч да осветява пътя ми.

Гората беше тъмна, ала съвсем не бе тиха. Пращяха съчки, шумяха окапали листа. Мишле изцвърча, а викът му бе прекъснат от противно хрущене. Над главата ми вятърът шептеше, стенеше. Дори всяка моя стъпка вдигаше шум до бога. Помъчих се да се съсредоточа върху движенията си, но колкото повече се опитвах, толкова повече шумът ми заприличваше на туптенето на сърце, „туп-туп“, „туп-туп“, „туп-туп“ Преглътнах и стиснах фенерчето в ръка, а пластмасата се плъзна по потните ми пръсти.

„Само не спирай да вървиш. Не излизай извън пътеката. Поставай едното стъпало пред другото.“

Бухал извика. Подскочих. Стон като приглушен смях и аз се извъртях назад, пръстите ми се плъзнаха по лещата, лъчът описа дъга във въздуха, но нищо не се видя.

„Кой, мислиш, е тук? Някой от групата на Андрю? Надсмива ти се?“

Освободих смъртоносната хватка, с която стисках фенерчето, и го прехвърлих в другата си ръка, като изтрих влажната си длан в джинсите, после отново прикрих светлината с ръка. Поех си дълбоко дъх, а въздухът ухаеше на дъжд. На дъжд и влажна пръст, чувстваше се и лек повей на гниене. Все мъртви неща. Разложение.

Още едно поемане на въздух и продължих да вървя, да стъпвам тежко, превила рамене, сгушила се в грейката докъдето можех, а режещият вятър ме шибаше по носа и ушите.

Погледнах нагоре с надеждата да видя луната, ала зърнах само крпки сиво небе между вплелите се едно в друго дървета, чиито клони се извиваха над главата ми като уродлив, гърчещ се...

Погледнах надолу, ала гледката не беше по-красива. Безкрайни редици дървета се низеха във всички посоки, десетки дебели дънери, всеки един от които можеше да е дух, да стои и ме наблюдава, да ме дебне...

Тук почвата беше по-мека и всяка стъпка издаваше злокобен, всмукващ звук. Вляво шумоляха шубраци и аз долових мирис на разлагаща се плът. Във въображението ми се появи картина —

вампирясалото куче и вампирясалия заек, както и всичко, което бях вдигнала през онази нощ. Наистина ли ги бях освободила всичките? Или още са тук и ме чакат?

Ускорих крачка.

Зад мен прозвуча безсловесен шепот. Обърнах се рязко назад, пръстите ми стиснаха фенерчето още по-силно. Гласът продължаваше да шепти, а шумът му ме обгръщаше цялата. Насочих натам трепкация лъч светлина, ала нищо не видях.

Нещо ме удари по превързаната ръка. Аз изпищях и подскочих. Фенерчето изхвърча от ръката ми, падна на земята и угасна.

Наведох се и затърсих пипнешком, докато накрая го открих. Щракнах копчето. Нищо.

Ударих фенерчето в коляното си, ала то не светна. Силно запремигах и най-после успях да различа тъмните петна на хрусталаците и чворовете на пъновете.

— Страх те е от тъмното ли? — прошепна нечий глас.

Отново ударих фенерчето. Този път по-силно. Пак нищо.

— Носиш много хубаво червено яке. Червената шапчица, самсамичка в гората през нощта. Къде е твоят голям лош вълк?

Изтръпнах цялата.

— Ройс.

— Умно момиче. Много лошо обаче, че не си достатъчно умна, за да знаеш какво се случва с малките момиченца, когато са сами в гората през нощта.

Спомних си останките от момичето, което бях видял на спирката за камиони, окървавено, пребито, да пълзи през шубраците и отчаяно да се мъчи да избяга от нападателя си само за да ѝ прережат гърлото, кръвта ѝ да изтече в гората и тя да бъде погребана там.

Ройс се засмя, а смехът му бе дълбок и богат, изпълнен с удоволствие. Наслаждаваше се на страха ми. Хранеше се с него. Аз го разбрах, мушнах фенерчето в джоба си и продължих да вървя.

— Познаваш ли якето, което носиш? На Остин е. Грейката му. С цвят на кръв. Подходящо, нали? Той умря, облечен с яке с цвят на кръв. Кръв, мозък и малки парченца от кости.

Ускорих ход.

— Когато те видях да идваш, за миг си помислих, че е Остин. Но не приличаш на него. Ни най-малко. Ти си хубавичко малко

момиченце, знаеш ли?

Опитах се да блокирам гласа му, като се съсредоточа върху шума от стъпките си, ала сега той бе по-тих, твърде тих, и нямаше нищо друго, освен мрачната, мълчалива гора и гласът на Ройс. Той се бе материализирал и вървеше до мен. Като че ли мравки лазеха по кожата ми и аз едва се въздържах да не започна да се чеша по ръцете.

— Харесвам хубавите момичета — рече той. — И те ме харесват. Само трябва да знаеш как да се отнасяш с тях. — Ухили се и зъбите му блеснаха в тъмнината. — Искаш ли да се запознаеш с едно от момичетата ми? Не е далеч от тук. Спи здраво под завивки от листа и кал. Можеш да я събудиш, да си поговорите по момичешки, да я попиташ какво направих. — Той се наведе към мен и зашепна в ухото ми. — Или може би искаш аз да ти обясня?

Залитнах леко и той се засмя. Огледах се ориентировъчно, ала видях само безкрайната черна гора наоколо. Нещо с подскоци прекоси пътеката ми. Ройс отново се засмя.

— Лесно се стряскаш, нали? Не е никак добре за некромантите. Нервите ще ти се скъсат много преди да те обхване лудостта.

Продължих да вървя.

— Предупредиха ли те за лудостта?

— Да, чичо ти ми каза, че всички ще полудеем като теб. Като чух гласа си, галопиращото ми сърце се поуспокои.

— Като мен ли? Аз не съм луд. Само обичам да причинявам болка. Винаги съм бил такъв. Чичо Тод просто не искаше да го забележи. Каза си, че кученцето на Остин е претърпяло злополука, котките на съседите са били убити от койоти... Нали ги знаеш възрастните.

Ускорих крачка. Той не изоставаше от мен.

— Когато казах „лудост“, имах предвид проклятието на некромантството. Нали са ти казали за него? Или са се страхували да ти го кажат. Ти си толкова нежно малко създание.

Нищо не казах.

— Виждаш ли, след като цял живот некромантите се срещат с духове...

— Не ме интересува.

— Не ме прекъсвай. — Гласът му стана хладен.

— Знам всичко за лудостта — излъгах аз, — така че няма нужда да ми разказваш за нея.

— Добре, тогава ще говорим за момичето. Искаш ли да знаеш какво ѝ се случи?

Завих наляво.

— Махаш ли се от мен?

В гласа му отново се промъкна хладина. Направих три крачки и нещо ме удари отстрани по главата. Олюлях се. Един камък с размерите на яйце подскочи на земята и се търкулна на пътеката пред мен.

— Не ме отхвърляй — каза Ройс. — Не ме прекъсвай. Не се отделяй от мен.

Спрях и се обърнах. Той се усмихна.

— Така е по-добре. А сега за какво искаш да си говорим? За онова, което сторих на момичето ли? Или за проклятието на некромантството? Ти избираш.

Представих си, че го бутам. Той затрептя, после отново се появи с изкривено от ярост лице.

— Мъчиш се да ме отблъснеш ли? Защото това е наистина много лошо хрумване.

И изчезна. Извърнах се, опитах да го открия. Отзад по тила ме удари камък — толкова силно, че за миг ми притъмня пред очите, паднах на колене, а по врата ми се стичаше кръв.

Скочих на крака и хукнах да бягам. Следващият камък ме удари по рамото. Продължих да бягам, като се опитвах да го съзря, влизайки в другото измерение, ала не можех да фокусирам погледа си, не смеех да затворя очи дори за миг, треволяците се заплитаха в стъпалата ми, клоните ме шибаха по лицето, а пътеката бе отдавна изчезнала.

Друг камък ме удари зад коляното и аз залитнах. Успях да запазя равновесие, като политнах напред, после отново си плюх на петите. Някаква клонка ми влезе в окото. После кракът ми се препъна в ластар на лозница и аз полетях към земята — проснах се по лице.

Заставах на ръце и крака. Нещо ме фрасна между плешките и аз отново забих нос в калта. Една стърчаща пръчка се заби в бузата ми и оттам потече кръв.

Този път изобщо не се опитах да стана. Лежах по корем с глава надолу, със затворени очи и се опитвах да върна Ройс обратно, на

отвъдната страна.

— Казах ти да престанеш... — Гласът му вече замираше, когато последва ударът — лек, рикоширал удар. Пръчката падна до мен, сякаш той бе почувствал такава слабост, че я бе пуснал.

Блъснах го по-силно. Пръчката се изправи. Преброих до три и се изтърколих от пътя. Тогава той се материализира, а лицето му представляваше Маската на гнева. Скочих на крака. Той отново размаха пръчката, този път диво, и аз с лекота приклекнах. Той налетя насреща ми с пръчка в ръка. Представих си, че го удрям с каквото намеря. Той изгуби почва под краката си, падна възник и изпусна пръчката.

Протегна се да я вземе, ала тя се изтърколи и той не можа да я стигне. Помъчи се да я сграбчи. Тя подскочи от земята и се завъртя във въздуха. Той ме погледна свъсено, сякаш аз я карах да прави така. Но не бях аз.

Пръчката увисна над главата му. Той подскочи да я хване. Но тя се извъртя встрани, далеч от него. Той отново подскочи. Тя падна на земята.

Ройс се вирише в мен и в това време до него се появи някаква фигура — момиче с дълга руса коса, облечено в нощницата на Мини Маус и обуто в оранжеви чорапки на жирафчета.

— Лиз!

— Какво? — Ройс проследи погледа ми, ала тя бе изчезнала.

Отдръпнах се от него. Ройс протегна ръка към пръчката. Тя се извъртя и се изплъзна от пръстите му. Той я дръпна и тя се счупи на две.

Докато той гледаше към мен, появи се Лиз и лудо ми замаха с ръце да го прогоня.

Затворих очи. Беше истинско предизвикателство да ги държа затворени и да не мога да се предпазя от удара, но аз вярвах, че Лиз ще има грижата. Представих си, че го блъскам с все сила, и повиках на помощ всички възможни сценарии — как Ройс пада от висока скала, как Ройс пада от покрива на небостъргач, как Ройс пада от самолет. Не ми бе трудно да измислям каквито си ща сцени.

Ройс се развилия. Започна да ругае. Но каквото и да хвърляше по мен, то не достигаше целта си. Думите му се извисяваха и пропадаха,

ставаха все по-слаби и по-слаби, докато най-после настъпи тишина и Лиз каза:

— Отиде си.

Лиз стоеше и се хилеше.

— Успяхме.

Аз се засмях през сълзи, коленете ми се подгъваха от облекчение.

Тя се приближи.

— Значи така, готова съм да се обзаложа, че този нещастник е телекинетичен полудемон като мен. От експеримента ли е?

Аз кимнах.

— Това не означава, че съм свързана с него, нали?

— Така мисля.

— Бре! Щото във фамилното ми дърво има вече твърде много въртоглавци. И като заговорихме за въртоглавци — ти имаш нещо като радар за тях, нали?

— Очевидно е така.

— Подейства и на мен, въпреки че коефициентът ми за лудост може все още да не се е увеличил достатъчно, тъй като ми отне цяла вечност да те намеря. Можех да те чуя как ме викаш, ала отговарянето е съвсем друго нещо.

— Благодаря ти.

Гласът ми трепереше. Лиз побърза да дойде при мен и да метне ръка през раменете ми. Не можех да усетя прегръдката ѝ, ала си я представях.

— Твоят охранител, полтъргайстът, се върна на дежурство. Между нас казано, ние можем да се справим с всички големи и страховити духове. Аз ги пердаша, а ти ги прогонваш. — Тя се ухили. — Хей, това е много хубаво.

— Така е — усмигнах се аз.

— И като стана дума за големите и страшните, разбирам, че си била тук с Дерек и си му помагала да се Промени и да стане вълк. По-добре е било да си го прибереш, защото в тези гори има нещо много повече, отколкото некадърници, които те замерят с пръчки и камъни.

Има негодници, използващи магии и пищови. — Тя ме изглежда изучаващо. — И защо оставам с усещането, че това не те изненадва?

Обясних й по възможност най-бързо и преспокойно.

— Онзи Андрю ви казва истината — заяви тя. — Навън има четирима души, облечени в черно и с пистолети, които се съобщават чрез радиовръзка. Не са много, ала са снабдени с високотехнологична апаратура — както нормална, така и свръхестествена. Опънали са жиците на подвижни инсталации и на инфрачервени лазери и ги чух да говорят за някакви магии в определен периметър.

— В такъв случай трябва да се върнем и...

— Шшшт. Някой идва.

Аз приклеках.

Лиз ми прошепна:

— Мисля, че не е нашият приятел, полтъргайстът, но ти чакай тук. Ще отида да проверя.

И тя излетя. Свих се възможно най-близо до земята. Пред мен се изправи огромна фигура и аз изпищях. Тя скочи напред.

— Аз съм — прошепна познат глас.

— Дер...

Удар. Той залитна, Лиз стоеше зад гърба му с як клон в ръка.

— Лиз, това е...

Тя отново го удари, направи хоумрън между плешките му, той изохка и с яка ругатня се строполи на земята. Разпозна гласа — или ругатнята — и се наведе над него, за да го види.

— Хоп!

— Бих казал, че напълно го заслужава, задето непрекъснато ходи по петите на хората.

Саймън се появи оттам, откъдето бе дошъл и Дерек. Огледа се.

— Здравсти, Лиз... — Посочих му накъде да се обърне, за да може тя да го види.

— Здравсти, Саймън.

Предадох поздравите и на Дерек, когато той стана и заропта.

— Чух някой да казва, че Лиз е тук. — Измъкна се залитайки от гората Тори.

Посочих към Лиз и Тори се усмихна с най-радостната си усмивка, откакто... е, не мога да кажа откога. В Лайл Хаус Лиз и Тори

бяха приятелки и се поздравиха една друга, докато аз им служех за посредник в общуването.

— Приятели, какво правите навън? — попитах.

— Ние сме официалната група за твоето издирване — обясни Тори. — Тук е и страшният копой.

Тя помахна на Дерек, който си изтупваше джинсите.

— Оставих ти бележка — казах му аз. — Писах ти къде отивам и какво ще направя.

— Той я получи — отвърна Саймън. — Но това не го укроти.

Дерек свъси вежди.

— Нима си въобразяваш, че като ми оставиш бележка, всичко ще е наред и ти можеш да правиш, каквото си си наумила, например нещо...

— Не казвай „глупаво“ — предупредих го аз.

— Защо? То си беше глупаво.

Саймън присви очи и измърмори:

— Споко, брат ми.

— Всичко е наред — казах. — Свикнала съм.

Вдигнах очи към Дерек. Той се поколеба за миг, после кръстоса ръце и стисна зъби.

— Беше глупаво — смъмри ме той. — Рисковано и опасно. Онези хора можеха да са тук въоръжени...

— Тук са. — Обърнах се към Саймън и Тори. — Лиз ги е видяла. Андрю не ни е излъгал. Трябва да се върнем в къщата, преди да са чули кавгата ни.

Изминахме обратния път в мълчание. На задната врата Лиз се спря. Тя протегна ръка с дланта напред, сякаш я притискаше към стъкло на прозорец.

— Мисля, че е направена магия да не влизат духове като в Лайл Хаус — предположих аз. — Можете да влезете в мазето или на тавана. Другите духове го правят. Ще отида...

— Тук ми е добре, Клоуи. Ти отиди да си вършиш работата.

Аз се двоумях.

— Говоря сериозно — усмихна се тя. — Никъде няма да литна. Когато имаш нужда от мен, аз ще бъда тук.

Едва бях влязла през вратата, когато пожелах да бях останала навън с Лиз.

— Ти побесня, задето стоях на покрива — нападна ме Дерек.

— И затова изчезнах, за да те ядосам?

— Не, разбира се. Но ми беше бясна, задето поех този риск. Затова направи същото, за да докажеш правотата си.

— Никакъв спор с теб не може да си струва да рискувам живота си, Дерек. И не съм ти била бясна. Разтревожена — да. Определено се тревожех за теб. Но ако мислех, че сега мнението ми означава повече за теб, много е добре, че бързо сложи нещата в ред.

Тук той смекчи тона си.

— Аз...

— Излязох по същата причина, която ти бях посочила в бележката си. Защото трябваше да знаем и аз бях най-подходяща да открия отговора.

— Как? Да не би да виждаш в нощната тъма? Свръхестествена сила? Свръхестествени способности?

— Не, но момчето, което ги притежава, не искаше да слезе от покрива, така че изборът се падна на следващия по ред, който *нямаше* такива способности. Единствената, за която знаеха, че не представлява опасност.

— Права е — измърмори Саймън, който вървеше след нас. — На теб не ти хареса онова, което тя направи, ала знаеше, че бе необходимо да се направи.

— В такъв случай трябваше заедно да го решим.

— Би ли ме изслушал изобщо? — попитах аз.

Той не отговори.

Продължих:

— Не можех да разговарям с теб, защото ти щеше да ме спреш. Не можех да говоря и с Тори, защото щеше да обвиниш нея, че ме е пуснала да изляза навън. Не можех да говоря със Саймън, защото той щеше да *очаква*, че ще обвиниш него, и щеше също да ме спре. Не ми харесва да се промъквам незабелязано, но ти не ми остави избор. Ти оценяваш нещата в черно и бяло. Ако Саймън или аз поемем риск, наричаш ни глупави и безразсъдни. Ако го направиш ти, пак сме глупави, задето се тревожим.

— Никога не съм казвал подобно нещо.

— Когато бяхме горе на покрива, ти чу ли ме?

— Казах ти, че идвам.

— Кога? Аз излязох двайсет минути по-късно, а Саймън продължаваше да те убеждава да слезеш долу. — Поклатих глава. — Достатъчно. Нямаме време да се препираме. Трябва да планираме действията си.

Отчетохме факта, че разполагайки с Лиз, не можем да си осигурим безопасно придвижване, ала ние имахме работа с магии и високотехнологична сигнализация — все неща, от които никой дух не ще се възползва. Трябваше да приемем, че периметърът бе здраво блокиран.

Трябваше да приемем също така, че през деня нямаше да е тъй здраво блокиран, защото разполагаха с Андрю, Маргарет и двамата новодошли, които да ни държат под око. Тъкмо време за бягство.

Дотогава бе необходимо да играем според техния план. Андрю ни беше използвал; сега пък ние ще го използваме. Макар че това означаваше да го освободим. Напрягахме мозъците си да стигнем до друго разрешение на въпроса, но нямаше такова. За да избягаме, трябваше да ги уверим, че всичко е наред. А за да го направим, Андрю трябваше да е точно там, където очакваха да бъде.

Но, разбира се, не го информирахме за плановете си. Щяхме да го оставим в мазето до сутринта, после щяхме да обявим, че сме решили, че единственият начин да сразим групата „Едисън“ е да следваме плана му.

На сутринта, когато Маргарет и останалите пристигнат, ще ни заварят горящи от желание да тръгваме. Надявахме се, че щяха да освободят охраната си, и тогава аз щях да изпратя Лиз да провери дали пътят е чист.

Ако не станеше така, щяхме да излезем, използвайки сила. После щяхме да се обадим на г-н Бей.

Наближаваше шест, когато приключихме с обсъждането на плановете си, което означаваше, че все още имахме на разположение поне два часа, преди Маргарет да се появи. Тори продължаваше да се рови в компютъра на Андрю. Вече не се надявахме да открием кой знае какво още в него, ала такава бе целта ѝ. Момчетата пазеха Андрю. Това пък беше тяхната цел. А аз? Аз се чувствах изгубена. Уплашена,

изгубена, разстроена. И наранена. Колкото и да се стараех да не си мисля за Дерек, той непрекъснато беше в главата ми.

Намерих хартия и писалка и отидох в кабинета, за да превърна снощното пътуване през гората във филмови кадри. Откакто бях влязла за първи път в Лайл Хаус, не бях написала нито ред. В момента аз отчаяно се нуждаех от това бягство.

Тъкмо скицирах сцената, когато вратата се отвори. Вдигнах глава и видях Дерек.

Запазих неутрално изражение на лицето си.

— Хм?

— Имам нещо за теб — и той ми подаде стара осеммилиметрова видеокамера. — Намерих я долу. Не работи, но мисля, че мога да я оправя.

Видеокамера ли? За какво бих я използвала? Да запиша великото ни бягство? Не бих казала, тъй като знаех, че не това бе целта му. Правеше ми подарък, искаше да каже: „Знам, че сгреших, и съжалявам“.

Очите му ме молеха да я приема. Хайде, вземи я. Прости му. Забрави за случилото се. Започни отначало. И тъкмо това исках да направя — да приема подаръка му, да се усмихна, да видя онази искрица в очите му и...

Взех камерата и я поставих на масата.

— Тук е студено — забеляза Дерек. — Работи ли радиаторът? — Той отиде и го докосна с ръка. — Не много добре. Ще ти донеса одеяло.

— Няма нужда...

— За секунда.

Излезе. След минута той се върна и ми подаде сгънато одеяло. Сложих го в скута си. Той се огледа, прекоси стаята и седна на канапето.

Последва мълчание, после Дерек каза:

— Защо не дойдеш тук? По-удобно е, отколкото на стола. И е по-близо до радиатора.

— Добре съм си.

— Трудно ми е да разговарям с теб от такова разстояние.

Той се премести в края на дивана, въпреки че и без друго имаше доста място. Метна ръка на облегалката. Опита да се усмихне и не

успя, но моето сърце подскочи от вълнение.

„Той съжالياва, Клоуи. Наистина е сладък. Не се дръж като кучка с него. Не проваляй всичко. Просто отиди при него. Дай му възможност и за нула време ще забравиш всичко останало.“

Точно затова останах на стола. Не исках да забравя всичко останало, защото в следващия миг той щеше да се върне на покрива и да рискува живота си.

— Не бива да го правиш — казах накрая аз.

— Кое да не правя? — той зададе въпроса достатъчно невинно, ала очите му блеснаха. — Съжالياвам. Тъкмо това се опитвам да ти кажа, Клоуи. Че съжالياвам.

— За какво?

Той объркано вдигна поглед.

— Задето те вбесих.

Аз не отговорих, просто станах да си тръгвам. Стигнах до вратата. И той беше там, зад мен, с ръка на лакътя ми. Не се обърнах да го видя. Не посмях. Но се спрях и се заслушах.

— Когато побеснях, задето излезе от къщата — започна той, — това не беше, защото съм си помислил, че е глупаво или че няма да внимаваш.

— Просто си се тревожил за мен.

Той въздъхна — успокои се, че съм го разбрала.

— Да.

Обърнах се.

— Защото си мислиш, че го заслужавам.

Той хвана с пръсти брадичката ми.

— Напълно го заслужаваш.

— Но не си мислиш, че и ти го заслужаваш.

Отвори уста. Затвори я.

— За това става въпрос, Дерек. Ти не ни даваш да се тревожим за теб, тъй като си мислиш, че не го заслужаваш. Но аз го заслужавам. Напълно го заслужавам.

Вдигнах се на пръсти, обвих с ръце шията му и го дръпнах надолу. Когато устните ни се срещнаха, това първо разтърсване... Такова нещо не бях усетила със Саймън, а толкова исках да го усетя.

Ръцете му обхванаха кръста ми, придърпаха ме по-близо...

Стъпките на Саймън бумтяха по коридора. Ние отскочихме по-надалече един от друг.

— И той ще ми говори, че аз не съм улучвал момента — заропта Дерек; после викна:

— Какво има?

— Андрю каза, че иска да отиде до банята — отвърна Саймън и влезе в стаята. — На устата ми е да му кажа някои лоши думи, но...

— Добре. Аз ще се оправя — заяви Дерек. — Клоуи? Искаш ли да дойдеш...

— Трябва да поговоря със Саймън.

При тези думи той ме погледна странно, но само за миг, като се правеше, че не ревнува, а може би е само малко засегнат, че не скочих веднага, щом ме покани да тръгна с него.

— Важно е — казах. — Но можеш да вземеш Тори. Тя ще ти помогне с Андрю.

Той кимна и излезе.

— И така — рече Саймън. — Изглежда, двамата с Дерек отново сте се сдобрили. Какво стана? Изигра ли ти сценката?

— Сценката ли?

— Нали я знаеш? В която той се прави на бито пале и те кара да се почувстваш като негодник, задето си го бил.

— А, тази ли? И на теб ли ти подейства?

Той изсумтя.

— Действаше дори на татко. Предавахме се, казваме му, че всичко е наред, и в следващия миг той отново започва да дъвче чехлите ни.

Засмях се.

Саймън се отпусна на един стол.

— Проблемът е в това, че той всъщност се старее да постъпи правилно. Така че какво значение има, ако не мисли достатъчно за себе си? По-добре ли щеше да бъде, ако беше егоцентричен негодник? — Той поклати глава и рече: — Искаше да кажеш нещо?

— Искам да направя едно предложение, но... Дерек няма да го одобри.

— Казвай.

Уведомих го за намеренията си. Когато свърших, той изруга.

— Не ти ли хареса? — попитах аз.

— Идеята е добра. Но ти си права — той никога няма да я възприеме. Дори да я предложиш, ще си помисли, че е някакъв тест, и или ще се вбеси, или ще ти се присмее, което няма да е от полза, тъй като ако само ни се присмее, той няма да остане там.

— Къде да остане? — обади се нечий глас.

Вдигнахме глави и видяхме Тори да влиза в стаята.

— Счу ми се Дерек да ме вика — обясни тя. — Какво има?

Казах ѝ за хрумването си.

— Трябваше да го направим още когато разбрахме, че са тръгнали да стрелят по него — отвърна тя. — Защо няма да е доволен?

Не го съветваш да изчезне оттук, а само да се скрие за няколко часа и да ги накара да си помислят, че си е отишъл. — Тя седна на дивана. — Имаш моето одобрение, не че струва кой знае колко.

— Напротив, струва — заявих аз. — И ти си част от това. Искаме да започнем да играем като теб.

Погледнах към Саймън.

Той сви рамене.

— На същото мнение съм.

— По дяволите, никога не съм се чувствала тъй нужна — възкликна Тори.

— Доверявам ти се, но гледай да не ми забиеш нож в гърба заради едното забавление — допълни той. — А ако бъдат засегнати интересите ти? Няма да се обръщам назад. В никакъв случай.

— Значи, се трансформирам от инкарнация на злото в най-обикновена кучка. Мога да го понеса — заяви тя и протегна крака. — И така, кой ще каже на Дерек?

— Никой — отвърнах. — В това е проблемът. Той няма да го направи и дори да му го предложим...

— Искаш да се покрия ли? — Ниското ръмжене откъм вратата накара всички ни да вдигнем глави. Дерек влезе в стаята. — Да се престоря, че съм избягал? — Той се обърна към Саймън. — Това ли искаш?

— Да — каза Саймън.

— Клоуи?

— Не става дума какво *искаме* — отвърнах. — Кое беше момчето, което Андрю победи миналата нощ? Кое е момчето, което всички следят? Те искат да си тръгнеш, Дерек, и честно казано, не мисля, че ще направят нещо, преди да си отидеш.

Той срещна погледа ми, изучи го, сякаш търсеше да намери нещо в него. И трябва да го е намерил, защото кимна с глава.

— Добре. Прави сте. Трябва да ги оставим да се отпуснат, а те няма да го направят, ако съм наблизо.

Не това имах предвид, ала приех разсъжденията му.

Решихме, че таванът бе най-подходящото място за Дерек. Имаше прозорци, през които Дерек лесно би могъл да скочи, затова бе по-безопасно от мазето. По-мръсно, ала по-безопасно.

Докато Саймън помагаше на Дерек да събере храна и одеяла, аз излязох навън и повиках Лиз.

— Трябва да знам дали можеш да влезеш в таванското помещение — казах аз.

— Аз съм на крачка пред теб. Мога да се кача на покрива, на тавана, дори да вляза в мазето, ала не толкова успешно.

Разказах ѝ плановете ни относно Дерек.

— Искаш да го придружавам ли? — ухили се тя. — Можем да си играем на дама в прахта. — Като зърна изражението на лицето ми, тя престана да се усмихва. — Не от това имаш нужда, нали?

— Тревожа се за него. Не може да се грижи добре за себе си.

— И трябва да използва услугите на охранител полтъргайт?

Кимнах.

— Погрижи се за него заради мен. Моля те.

— Ще го направя.

Следващата стъпка беше да освободим Андрю. Казахме му, че Дерек е решил да си отиде, защото така щяло да е по-малко опасно за нас. Помъчили сме се да го възпрем, ала той потънал в гората, където вероятно ще се крие, докато намери начин да излезе от границите на имота.

Не споделихме с Андрю, че и ние планираме да намерим изход от имението. Той знаеше само, че се придържахме към неговия план.

Маргарет се появи по време на закуската и ние открихме още едно предимство, ако Дерек изчезне — заминаването му щеше да ни послужи за оправдание, задето сме толкова угрижени и тихи.

Бяхме към края, когато на вратата се позвъни. Ние и тримата подскочихме, Саймън изпусна лъжицата си в купата и тя издрънча.

— Предполагам, че Дерек не би позвънил, а? — усъмних се аз.

— Може и да позвъни — Саймън бутна стола си назад. — Аз ще му отворя.

Знаех какво си мисли той — на какво се надява. Че навън е баща му. Вероятността г-н Бей да позвъни на вратата, зад която може би държат синовете му, изглеждаше доста далечна, ала аз го последвах, дори само като извинение да се махна от Андрю и Маргарет.

Бях на вратата, когато Саймън широко я отвори. На прага стоеше Гуен.

— Здравейте, деца — каза тя с напрегната усмивка. В ръцете си държеше кутия. — Никакви понички вече — научих си урока, — но ви нося великолепни кифлички. Ядете такива неща, нали?

— Ох, разбира се! — отвърна Саймън.

Саймън отстъпи встрани и ѝ направи място да влезе. Хвърли поглед към мен, а въпросът в очите му бе съвсем ясен: „Какво прави тя тук?“.

— Андрю се мъчеше да се свърже с теб — казах аз.

— Знам. Работа. Знаете как е. — Насилен смях. — Не, предполагам, че не знаете, щастливци такива. Наслаждавайте се на живота, докато можете, защото да ви призная — и тя се наведе и зашептя, — животът на възрастните е чисто разочарование. Но сега аз съм тук, готова за действие. Андрю ми пише в съобщението, че днес тръгваме за Бъфало.

Аз кимнах.

— Страхотно. Значи идвам навреме. Хайде, влизай и да се нахвърляме на кифличките. Превъзходни са.

Когато заведохме Гуен в кухнята, аз се опитах да преценя ситуацията по реакциите на Андрю и Маргарет. И двамата изглеждаха изненадани. За Андрю изненадата беше приятна. За Маргарет — не толкова. Като че ли не се сърдеше, само бе подразнена от лекомисленото момичешко поведение на Гуен — ту идва, ту си тръгва, когато ѝ скимне.

Преместиха се във всекидневната стая. Ние тримата се извинихме и ги оставихме.

— Тя лъже — заяви Тори. — Не ми пука колко е чаровна, но никой не пренебрегва десетина неотложни телефонни обаждания, за да доплава после с кутия кифлички в ръце.

— Ръсел я е изпратил на разузнаване — предположи Саймън. — Намислил е нещо.

— Няма значение — казах аз. — Каквото и да са намислили, ние скоро тръгваме. Дотогава няма да отделяме очи от нея. Ще изпратя Лиз навън, за да огледа откъде можем да избягаме.

Приближавах се към стълбите, когато Саймън ме спря.

— Можеш ли да предадеш нещо на Дерек? — прошепна той. — В стаята ми е.

Качихме се. Той измъкна чантата си от скривалището ѝ, извади скицника си, сгъна една страница на четири и ми я подаде.

— Дай му това. И му кажи, че е добре.

— Добре ли?

Саймън сведе поглед към земята и сви рамене.

— Той ще разбере. — Само след миг отново вдигна очи и се насили да се усмихне. — Хайде сега да го направим и да се махаме оттук.

Саймън ме придружи до стълбите, които водеха към тавана и покрива.

— Клоуи? Саймън? — Маргарет ни викаше отдолу.

Саймън изруга. Погледна към мен.

— Можеш ли да отидеш ти? — попитах. — Наистина трябва да изпратя Лиз да огледа навън, в противен случай никога няма да се измъкнем.

Той кимна с глава. Аз се шмугнах в най-близката стая и затворих вратата, а той викна:

— Тук съм!

— Трябва да говоря и с двама ви.

Подпитването на Маргарет литна нагоре по стълбите и се чу ясно на фона на стъпките на Саймън, които бързешком се спускаха към нея. Аз опрях ухо на вратата, за да чувам.

— Да си виждал Клоуи? — попита тя.

— Ммм, не — отвърна Саймън. — Търсеше спокойно място, за да пише. Провери ли в зимната градина отзад? Тя обича...

— Ще погледна. Отиди в мазето да помогнеш на Тори и да донесете допълнителни столове за обяд.

— За обяд ли? Та ние току-що закусихме. И имаме много столове...

— Не, нямаме. Пристигат останалите от групата за последните приготовления. Андрю отиде на аерогарата да ги посрещне, така че вие, деца, ще ми помогнете за столовете.

— Тори може да...

— Помолих теб, Саймън.

— Добре — съгласи се Саймън, като повиши глас, за да е сигурен, че ще го чуя. — Ще донеса столове от мазето. Но няма да безпокоя Клоуи. Тези столове са по-големи от нея.

Маргарет го изпрати с думите, че непременно ще слезе, за да го проконтролира. Маратонките на Саймън затрополиха по стълбите надолу. Тогава Маргарет повика Гуен и тя отговори от долния етаж.

— Трябва да говоря с Клоуи — обяви Маргарет, щом Гуен пристигна. — Донесох ѝ книга за некроманти. Саймън каза, че е тук горе. Ти провери в предната част на къщата, а аз ще обходя задната.

Саймън ѝ бе казал, че вероятно съм в зимната градина... на централния етаж.

Хвърлих поглед към топката на бравата. Там имаше ключалка, а от вътрешната страна стърчеше старомоден ключ. Много бавно го завъртях.

Огледах се. Намирах се в една от неизползваните спални. В нея нямаше дрешник, но гардеробът на отсрещната стена изглеждаше достатъчно голям да ме побере. Когато пристъпих към него, маратонките ми изскърцаха. Помислих си да ги изхлузя, ала подът бе мръсен и за зла беда можех да стъпя върху ръждиво кабарче и да изпискам достатъчно силно, за да вдигна всички на крак.

Прекосих стаята. Бях на половината път до гардероба, когато ме спря шум от тупване. Вдигнах очи. Дерек?

Заслушах се. Тишина. Бавно пристъпих напред. После направих още една крачка.

— Клоуи?

Беше Гуен, сценично шепнеше точно пред вратата. Смразих се.

— Клоуи? Тук ли си? — После по-тихо, като дъх. — Моля те да си тук. *Моля те.*

Погледнах към гардероба. Беше твърде далеч от мен, за да се вмъкна безшумно в него.

— Клоуи? Знам, че си тук.

Огледах се. До мен имаше огромна тоалетна маса, покрита с чаршаф. Минах зад нея и клекнах.

„Вратата е заключена, глупачке. Тя не може да влезе.“

Не ми пукаше. Ако ме откриеха скрита в заключена стая, щяха да станат подозрителни, а ние не можехме да си го позволим. Трябваше да отида със Саймън.

— Моля те, Клоуи — гласът ѝ прозвуча така, сякаш тя бе вътре в стаята.

„Въобразяваш си какво ли не.“

— Защо ли се върнах? — прошепна Гуен. — Какво съм си мислела? — После рече по-високо: — Ето те и теб. Слава на бога.

Сърцето ми се блъскаше в гърдите. Погледнах под масата, ала бях изцяло скрита, чаршафът се спускаше чак до пода и скриваше дори стъпалата ми.

„Тя блъфира. Не може да те види. Не може...“

Гуен се появи пред мен, късата коса бе разчорлена около бледото ѝ лице, гримът ѝ се бе размазал, очите ѝ бяха широко отворени.

— Хайде, Клоуи. Побързай!

Аз се изправих.

— Аз... аз търсех...

— Няма значение. Трябва да намериш Саймън и Тори. Знаеш ли къде са?

— В мазето, но...

— Бързо! — Тя протегна ръка да ме хване, после се сепна и прибра ръката си. — Трябва да ги предупредиш.

— За какво?

Тя поклати глава.

— Хайде, тръгвай!

Направи жест с ръка към вратата. Аз хванах топката на бравата и я завъртях. Тя засече.

Заключено. Вратата бе все още заключена.

— Отвори я, Клоуи. Моля те.

Протегнах ръка към Гуен. Тя даде заден ход, ала не бе достатъчно бърза. Пръстите ми докоснаха ръката ѝ и... преминаха през плътта. Закрих устата си с длан.

— Не пискай, Клоуи. Разбрано? Моля те, моля те, недей да пициш.

Кимнах с глава.

„Господи! Та това е духът ѝ. Тя е мъртва.“

Не можеше да е мъртва. Чух я само преди миг, чух шума от стъпките ѝ, когато се запъти надолу по коридора, за да ме търси. И тогава я чух за последен път.

Спомних си думите на Маргарет: „Саймън каза, че е горе. Ти я потърси там, а аз ще огледам този край“.

Бе последвало тупване. Сякаш се бе строполило човешко тяло.

Маргарет да е убила Гуен? Идеята беше безумна. Невъзможна.

„Така е, паднала е и си е счупила врата, докато те търси.“

Преглътнах.

— Маргарет — прошепнах аз.

— Изглежда, тази стара чанта е много по-отвратителна, отколкото съм си мислела — измънка Гуен. — Не ми хареса начина, по който се развиваха нещата. Аз... бях дочула разни работи. За Маргарет и Ръсел. Затова побързах да тръгна, щом Андрю се обади. Не исках да се забърквам. Ала не можах да го направя. Трябваше да се върна, мислех да предупредя Андрю, да му помогна да ви опази, деца. Очевидно идеята бе лоша. Дори не успях да го предупредя.

Аз се извъртях към вратата.

— Дерек.

Гуен се изправи пред мен.

— В безопасност ли е?

Аз минах през нея.

— Клоуи, той в безопасност ли е? Защото ако е, ще трябва да го оставиш където е. Трябва да предупредиш Саймън и Тори. Каза, че Маргарет ги е изпратила...

— В мазето за столове. За онези, които идват следобед.

— Никой няма да дойде, Клоуи.

Аз изтичах до вратата. Докато я отключвах, Гуен излезе през стената.

— Внимавай — прошепнах. — Маргарет...

— Може да ме види. Знам.

Гуен се върна и ми махна с ръка да излизам, като ми направи знак да се вмъкна в съседната стая и да продължа да чакам. Ето какво

направихме — аз се мушвах от стая в стая на път за задните стълби, а Гуен проучваше пътя.

Последвах съвета ѝ, ала като влизах, обземаше ме паника. Една-единствена мисъл владееше ума ми: „Гуен е мъртва, Саймън и Тори са в мазето, а Дерек е горе на тавана; аз пък направих избора си и ще стигна навреме при тях, но, боже мой, какво става?“.

Намирах се близо до задното стълбище, когато Гуен ми направи знак с ръка да се скрия. Свих се под едно легло и покрих устата си, за да не вдишвам прахоляка.

Токчетата на Маргарет прокънтяха в коридора. Стори ми се, че утихват. „Моля те. Моля те, моля те... Да!“ Тя заслиза по главното стълбище и викаше едно име — Ръсел. Нима Ръсел бе тук?

Господи, трябваше да предупредя Дерек. Трябваше да се кача на тавана...

„И ако види, че Саймън е в опасност, ще се втурне да го спасява и ще го убият. По-добре да остане, където е в момента, и да си мисли, че всичко е наред.“

Затворих очи и се съсредоточих в дишането си, докато сърцето ми не престана да препуска. Гуен огледа наоколо, за да се увери, че е чисто, след което аз изтичах до стълбището за прислугата.

Слязох, а Гуен пазеше. Оттам виждах вратата за мазето — беше открената. Ослушах се за Саймън и Тори — за първи път щях да се зарадвам на разправията помежду им, — но вместо тях чух приглушените гласове на Маргарет и Ръсел, идващи иззад една затворена врата... вратата между мен и мазето.

Гуен ме поведе напред, много предпазливо, стъпка по стъпка. Ослушах се кога разговорът им ще спре, кога ще проехти шум от стъпки, ала те продължаваха да говорят.

Бях на три крачки от мазето, когато пантофките на Маргарет затрополиха по твърдото дърво.

Погледнах към мазето, ала разстоянието беше твърде голямо. Обърнах се и отворих първата попаднала ми врата.

— Не! — прошепна Гуен.

Обърнах се. Тя лудо ми правеше знаци да изляза. После изчезна насред ръкомахането. За миг се смразих — но мигът бе достатъчен, за да чуя как Маргарет завъртя топката на бравата — и се извъртях, за да

си потърся скривалище. Спрях. Андрю седеше на отсрещната страна пред една холна масичка.

Гледаше ме навъсено.

— Клоуи? — повика ме по име той бавно и предпазливо, сякаш не бе напълно сигурен, че съм аз.

— Почакай — каза Маргарет, когато вратата изскърца и се отвори. — Струва ми се, че чух някого.

Андрю опули очи. Той ми помахаше с ръка, като ми правеше знаци да се скрия зад масата — тя беше продълговата и масивна, така че никой нямаше да ме види. Поколебах се само за миг, после се скрих. Гуменката ми се хлъзна на нещо и аз се опитах да запазя равновесие, но и другият ми крак се пързулна — върху пода имаше разлята мазнина — и аз се стоварих върху масичката с ръце на нея, а коленете ми се блъснаха в ръба ѝ и яко изпукаха.

— Открихме Клоуи — каза Маргарет на прага със съвършено спокоен глас.

Вдигнах поглед и видях Ръсел да идва към мен със спринцовка в ръка. Отстъпих назад и се катурнах върху другия край на масичката.

— Андрю — погледнах нагоре към него. — Помогни...

Андрю бе изчезнал.

Иглата ме прободеше отзад по крака. Сритах Ръсел и го чух как изохка. Стаята се залюля. Запремигнах често, често, като се мъчех да не загубя съзнание. Опитах се да стана, да се отдалеча от масичката, ала ръцете ми изневериха и аз се стоварих върху другия ѝ край.

Ударих се в нещо меко и се изтърколих, като се спрях в една топла локва. Напрегнах се да фокусирам погледа си и вдигнах ръце. Кръв. Лежах в гьол от кръв.

Помъчих се да стана, ала мускулите ми отказаха и аз се плъоснах на пода. Последното, което зърнах, бе лицето на Андрю на сантиметри от мен; мъртвите му очи се виждаха невиждащо в мен.

Студеният метал вибрираше върху бузата ми. Някакъв автомобил изръмжа и отмина.

— Как е кръвната му захар? — далечен женски глас. Маргарет.

— Ниска. — Мъжки глас, по-близо. Ръсел. — Много ниска. Мога да му направя инжекция с глюкоза, но ние наистина трябва да...

— Направи го.

— Дерек. — Беше гласът на Саймън, който произнесе името като стенание.

Премигах и отворих очи. Лежахме на пода на микробус. Саймън бе на няколко стъпки от мен, все още спеше, изкривил лице, сякаш изпитваше болка.

— Дай му още успокоително — викна Маргарет от мястото на шофьора. — Не искам да се събудят.

— Той не бива да взема твърде много...

— Направи го.

Затворих очи, за да не разберат, че съм будна. Помъчих се да се огледам, без да въртя глава, но зърнах само Саймън, а над главата му бе маратонката на Тори.

„Дерек. Къде е...?“

Клепачите ми отново се затвориха.

Микробусът спря. Нахлу студен въздух, в който се усещаха остатъци от отработени газове. Двигателят избоботи и утихна. Чу се още едно избоботване, сякаш се затвори гаражна врата. Вятърът изчезна и всичко притъмня. После блесна светлинка.

Саймън окаяно се въргалаше до мен. Воня от повръщано изпълни вътрешността на микробуса. Надзърнах през миглите си и го видях да седи, подкрепян от Ръсел, който държеше пластмасова торба на устата му.

— Саймън — гласът ми бе дрезгав.

Той се обърна. Очите му срещнаха моите и той се помъчи да фокусира погледа си. Устните му се отлепиха една от друга и той

изрече безмълвно: „Добре си“, после се наведе отново над торбата за повръщане.

— Какво му даде? — попита грубо някакъв мъжки глас.

Познавах този глас. Около голата ми ръка се сключиха хладни пръсти. Вдигнах очи. Над себе си видях лицето на д-р Давидоф.

— Всичко е наред, Клоуи — усмихна се той. — Ти си у дома.

Охранителят ме извози по коридорите в инвалидна количка със завързани ръце и крака. Тори пътуваше до мен, също завързана, а количката ѝ буташе друг охранител.

— Временна мярка — беше ме уверил д-р Давидоф, когато охранителят ме завърза за стола. — Не искаме да ти даваме още успокоително, така че това е единствената ни алтернатива, докато се аклиматизираш.

Д-р Давидоф тръгна между охранителите. Зад тях вървяха Маргарет и Ръсел и разговаряха с майката на Тори, която не бе казала и дума на дъщеря си, откакто бяхме пристигнали.

— Решихме, че тук е най-добре за тях — говореше Маргарет. — Имат нужда от контрол и наблюдение, които ние просто не можем да им осигурим.

— Вашето съчувствие и загриженост са трогателни — сподели Даян Енрайт. — А къде бихте желали да депозираме и настоящото възнаграждение на приемника ви?

Когато Маргарет отговори, почувствах хладина в тона ѝ.

— Имате номера на сметката.

— Няма да си тръгнем, докато не се уверим, че депозитът ни е преведен — пропя Ръсел. — А ако ви хрумне да не ни платите...

— Убедена съм, че сте взели предпазни мерки срещу подобно развитие на нещата — сухо отвърна госпожа Енрайт. — Писмо, което да се отвори, в случай че внезапно изчезнем, за да ни разобличите?

— Не — отвърна Маргарет. — Оставили сме човек, който да чака обаждането ни. Колега, който има пряка телефонна връзка с Нае Кабал и знае всички подробности на операцията ни. Сигурна съм, че на г-н Ст. Клауд няма да му хареса.

Д-р Давидоф се изкикоти.

— Заплашвате един Кабал с друг Кабал? Хитро. Но няма да е необходимо. — Добродушието изчезна от тона му. — Каквото и интерес да питае г-н Ст. Клауд към организацията ни, това си остава

независима операция, което означава, че ние не оперираме под егидата на неговия Кабал. Вие сключихте сделка с нас — високо възнаграждение срещу нашите субекти и разпускане на малката ви група от бунтовници. Спечелихте си възнаграждението и ще си го получите, без да ви заплашва предателство или насилие.

Той отново ги изгледа.

— Но като се замисля сега за парите, които ви плаща г-н Ст. Клауд, мога да предположа, че в мига, в който излезете извън стените на безопасното място, което ви осигуряваме, бързо ще си плюете на петите и ще избягате през девет страни в десетата.

Още щом майката на Тори отведе Маргарет и Ръсел настрана, аз го попитах за Саймън. Не исках да доставям удоволствие на д-р Давидоф с треперещия си глас, но трябваше да знам.

— Ще те заведе да го видиш, Клоуи — отвърна той със своя снизходителен, изкуствено весел тон, който познавах до болка.

„Виж колко сме добри с теб — говореше тонът му. — А ти как се отнасяш с нас? Искаме само да ти помогнем.“ Забих нокти в страничните облегалки на инвалидния си стол.

Д-р Давидоф ни поведе и отвори една врата. Качихме се по рампа и се озовахме в стая за наблюдение, гледаща към операционна зала. Хвърлих поглед към лъскавата метална операционна маса и таблите с искрящи инструменти и се хванах за стола още по-здраво.

В стаята имаше една жена. Тя стоеше до стената срещу витрината за наблюдение и аз забелязах само слабата ѝ ръка и работната престилка.

Вратата на операционната се отвори и в стаята влезе сивокоса жена. Беше Сю, медицинската сестра, с която се запознах последния път тук. Тя буташе телескопичен товарач. На него лежеше Саймън, целият в пластири.

— Не! — хвърлих се с негодувание насреща аз.

Д-р Давидоф се изкикоти.

— Дори не искам да знам какво предполагаш, че сме намислили, Клоуи. Водим Саймън, за да го закачим за IV. Тъй като е диабетик, той лесно се обезводнява, когато повръща. Не искаме да рискуваме, не и когато успокоителното разстройва стомаха му.

Нищо не казах, само се взирах надолу към Саймън с разтуптяно сърце.

— Предпазна мярка, Клоуи. А онова, което виждаш в момента, е просто нашата болнична стая. Да, оборудвана е като операционна, ала само защото стаята е мултифункционална. — Той се наведе и зашепна: — Ако погледнеш по-отблизо, обзалагам се, че върху инструментите ще забележиш прах.

Той ми намигна в стил „добрият чичко добродушно се присмива на малкото момиченце“ и ми се искаше да... — не знам точно какво ми се щеше да направя, но нещо в изражението на лицето ми го накара да трепне и за секунда този добродушен чичко напълно се изгуби. Аз вече не бях малката покорна Клоуи, която познаваше. За мен щеше да е по-добре, ако бях, но повече не можех да понасям това положение.

Той се изправи и се прокашля.

— А сега, ако отново погледнеш там долу, Клоуи, мисля, че ще видиш още някого, когото познаваш.

Обърнах се към Саймън, който все още лежеше върху товарача, бял като чаршафа, който бяха метнали отгоре му. Той слушаше жената в работна престилка, но аз я виждах само в гръб. Беше слаба, по-ниска от средната височина за жена, с руса коса. Тъкмо тази коса, начинът, по който се спусна, когато тя се наведе към Саймън, спряха дъха ми.

Д-р Давидоф почука на стъклото. Лекарката вдигна глава. Беше леля Лорън.

Тя засенчи очи с дланта си, сякаш не виждаше никого през оцветеното стъкло. После отново се обърна към Саймън, започна да му говори, а той кимаше с глава.

— Леля ти направи грешка — каза д-р Давидоф. — Тя бе толкова разстроена, когато те доведохме тук, че изпадна в паника. Бе подложена на доста голям стрес и взе някои лоши решения. Сега вече го осъзнава. Ние я разбираме и ѝ простихме. Тя отново е добре дошла в нашия екип. Както виждаш, върна се на работа, щастлива е, жива и здрава, не е окована в тъмница, нито я е постигнала някаква друга ужасна съдба, както си представяш ти.

Той наведе поглед към мен.

— Ние не сме чудовища, Клоуи.

— А къде е Ракел? — Гласът на Тори ме накара да подскоча. Столът ѝ беше до моя, но аз бях забравила, че и тя е тук. — Предполагам, че е следващият номер в списъка на участниците в щастливата приятелска среща.

Д-р Давидоф не ѝ отговори и присмехулното изражение падна от лицето на Тори.

— К-къде е Рей? — попитах. — Т-тя е тук, нали?

— Прехвърлихме я — отговори той.

— Пр-рехвърлихте ли я?

Той вмъкна приятелска нотка в гласа си:

— Да. Тази лаборатория едва ли е подходящо място за живеене на едно шестнайсетгодишно момиче. То бе временно убежище, което щяхме и да ви обясним, ако бяхте останали достатъчно дълго, за да имаме време за това. Преместихме Ракел в... — И той се изкикоти. — Не мога да го нарека дом за групово обитаване, защото, уверявам ви, това е далечен отглас от Лайл Хаус. Прилича повече на пансион. Много специален пансион, само за хора със свръхестествени способности.

— Нека отгатна — обади се Тори. — Можете да стигнете до там само с вълшебното влакче. Нима ни мислите за толкова глупави?

— Изобщо не ви мислим за глупави. Според нас вие сте особени. Съществуват хора, както сами се уверихте, които мислят, че „особен“ означава „опасен“, и затова ние направихме училище, за да ви обучаваме и закриляме.

— Училището на Зейвиър за надарени деца — допълних аз.

Той ми се усмихна, като пропусна да забележи нюанса в гласа ми.

— Точно така, Клоуи.

Тори се извъртя, за да го погледне.

— И ако се държим много, много добре, ще отидем там и ще живеем с Рей, с Лиз и Брейди. И Амбър ли е там?

— Всъщност...

— *Лъжец*

Злъчният тон на Тори го накара да потрепери. Празните столове затракаха и охранителите хвърлиха поглед към тях и докоснаха с пръсти страничните им облегалки. Не ми беше до това. Мислех само едно: „Рей. Не, моля те, не и Рей“.

— Лиз е мъртва — каза Тори. — Видяхме духа ѝ. Използваше способностите си и хвърляше разни неща. Дори майка ми я видя. Знаеше, че е Лиз. Не ви ли е споменала?

Д-р Давидоф отвори пейджъра си и натисна едно копче — несъмнено викаше майката на Тори, като използваше паузата, за да наложи съответното изражение върху лицето си — униние и скръб.

— Нямах представа, че си знаела истината за Лиз — предпазливо изрече той. — Да, признавам си. В нощта, когато я доведохме от Лайл Хаус, стана катастрофа. Не казахме на никого, защото всички сте в твърде деликатно състояние...

— Деликатна ли ви изглеждам? — попита Тори.

— Да, Виктория, така изглеждаш. Изглеждаш гневна, объркана и много уязвима и това е напълно разбираемо, щом си мислиш, че сме убили приятелката ти. Но не сме го направили.

— Ами Брейди? — попитах аз.

— Клоуи видя и неговия дух — вметна Тори. — Тук. В лабораторията. Каза ни, че е дошъл, за да говори с вас, видя леля й Лорън, а после — фиют! — всичко свърши.

Погледът му шареше от мен към Тори, докато той преценяваше доколко бе вероятно Тори да знае и за смъртта на Брейди.

— Клоуи все още изпитваше последиците от успокоителното — каза той. — Тя бе и на режим с наркотици, които не й позволяваха да вижда духове и всяко едно от тях би могло да й причини халюцинации.

— Как ще има халюцинации на момче, което не е виждала през живота си? Искате ли да ви го опише? Защото по описанието ужасно ми заприлича на Брейди.

— Сигурен съм, че Клоуи е видяла негова фотография, но не си спомня. Брейди беше близък с Ракел. Вероятно тя й го е описала...

— За всичко имате обяснение, нали? — каза Тори. — Чудесно. Брейди, Рей и Амбър — всички те си живеят щастливо във вашия суперспециален пансион. Искате да ни успокоите? Повикайте ги на телефона. По-добре дори използвайте конферентната връзка по видеото. Не ми казвайте, че не можете, защото знам, че оборудването е у мама.

— Да, така е и ние ще ви оставим да разговаряте с тях още щом...

— Сега! — изрева Тори.

По връхчетата на пръстите й заподскачаха искри. Празните столове завибрираха. Един от тях падна назад. Нейният охранител измъкна оръжието си.

— Искам да ги видя веднага! И Рей, и Брейди, и Амбър...

— Можете да *искате* каквото си щете, госпожице Виктория. — Вратата се отвори и вътре влезе майката на Тори. — Но желанията ви вече нямат никакво значение. Загубихте това право, когато избягахте.

— Значи, ти все още ме познаваш, мамо? Брее! Помислих, че толкова съм се променила, та си забравила коя съм.

— О, познах те, Виктория. Ти си все същата разглезена принцеса, избягала миналата седмица от отговорностите си.

— Отговорностите си ли?

Тори сви ръце в юмруци и престана да се сдържа. Моят охранител се хвърли напред, ала д-р Давидоф му махна с ръка да се върне, а на другия — да остави оръжието си.

Тори се изправи на крака. Косата ѝ стърчеше, издаваше пукот и пускаше искри.

— Сложете ѝ успокоително — изстреля госпожа Енрайт. — Щом не умее да се държи...

— Не, Даян — противопостави се д-р Давидоф. — Трябва да се научим да се справяме с изблиците на Виктория, без да прибъгваме до медикаменти. Тори, разбираме, че си разстроена...

— Нима? — обърна се със стола си тя. — Наистина ли разбирате? Затворихте ме в Лайл Хаус и заявихте, че съм умствено болна. Тъпчехте ме с хапове. Убихте приятелката ми. Превърнахте ме в генетично модифицирано чудовище и смеете да твърдите, че аз съм виновна!

Тя удари юмруци отстрани в тялото си. От тях заизскачаха малки кълбета, което накара охранителя ѝ да пристъпи напред.

— Това те прави неспокоен, а? — каза. — Но то е нищо.

Тя вдигна ръцете си. Между тях се завихри кълбо от енергия, отначало по-малко от грахово зрънце, което нарастваше ли, нарастваше...

— Достатъчно, Виктория — каза д-р Давидоф. — Знаем, че си много силна...

— Нямате ни най-малка представа колко съм силна. — Тя подхвърли енергийното кълбо във въздуха, то се завъртя около оста си, като изпускаше искри. — Но мога да ви покажа.

Майка ѝ, която стоеше зад нея, се скри от погледа на всички, докато погледите им бяха приковани в Тори. Госпожа Енрайт раздвижи

устни, произнасяйки своя магия. Докато отворя уста, за да предупредя Тори, кълбото се изстреля от пръстите на майка й, профуча покрай Тори и улучи приближаващия се охранител в гърдите.

Той се срути. Д-р Давидоф, госпожа Енрайт и другият член на охраната се втурнаха към него.

— Не диша — каза охранителят. Той се опули срещу д-р Давидоф. — Той не *диша*.

— Господи! — Госпожа Енрайт се обърна към Тори. — Какво направи?

Тори се сепна и скочи от мястото си.

— Аз не...

— Повикай д-р Фелоус — нареди д-р Давидоф на другия охранител. — Бързо.

— Не го направих аз — каза Тори. — Не бях аз.

— Беше нещастен случай — измърмори майка й.

— Не, не го направих аз. Кълна се в Бога...

— Права е. — Всички вдигнаха глави като един, като чуха гласа ми. Обърнах се и видях госпожа Енрайт. — Не Тори направи тази магия. Вие я направихте. Видях ви, когато хвърлихте...

Неочаквано шляпване звънна на бузата ми като невидима плесница, която бе тъй силна, че столът ми сам тръгна назад. От носа ми рукна кръв.

— Тори — извика госпожа Енрайт. — Престани!

— Но аз не...

Тори се смрази, уловена във вцепеняваща магия.

Госпожа Енрайт се обърна към д-р Давидоф.

— Сега видя ли какво имам предвид? Тя е извън всякакъв контрол. Нахвърля се и на врагове, и на приятели и дори не осъзнава какво върши.

— Обуздай я — каза той. — Ще отведе Клоуи в стаята й.

И така, след седмица криене и бягане, аз отново бях там, откъдето започнах. В същата килия. Лежах на същото легло. Сам-самичка.

Д-р Давидоф ме бе отстранил бързо от местопроизшествието, преди леля Лорън да дойде за охранителя. Помислих си, че може да поиска от нея да прегледа окървавения ми нос, ала той ми донесе мокра кърпа и чиста блуза от Лайл Хаус и ми каза, че мога да видя леля си, когато се успокоя и съм готова да я изслушам. Според закона за наградите да прекарам ценно време с моята леля, която отново се оказа предател, не бе всъщност кой знае какъв стимул.

През последната седмица аз мечтаех за деня, в който ще се върна и ще спася леля Лорън и Рей. Сега бях тук, но нямаше кого да спасявам. Леля Лорън се бе завърнала в стадото. Рей беше мъртва.

Стиснах очи, ала сълзите се затъркаляха по бузите ми.

Би трябвало да се опитам по-сериозно да убедя Рей да дойде с мен. Трябваше да се върна по-скоро за нея.

Рей беше мъртва. Идваше редът на Тори. Майка ѝ беше убила охранителя, за да обвинят нея. Не можех да разбера това зло, ала знаех какво означава. Даян Енрайт искаше дъщеря ѝ да умре. Тори се бе превърнала в бремене, застрашаваше я.

Тори щеше да умре и не след дълго щях да я последвам аз. Ами Саймън? А Дерек? Изтрих сълзите си и седнах в леглото. Пред мен имаше два пътя: или да избягам, или да приема съдбата си. Не я приемах. Нито сега, нито щях да я приема в бъдеще.

Внимателно огледах с какво съм заобиколена и какво бих могла евентуално да използвам. Колкото до стаята — нищо не се бе променило. Що се отнася до мен — имах само дрехите на гърба си: новата блуза и джинсите ми, все още изцапани с кръвта на Андрю. Постарах се да не мисля за това.

Потупах се по джобовете с надеждата да открия моето ножче, което винаги носех със себе си. Нямаше го.

Но в единия джоб нещо прошумоля. Хартия. Извадих листчето и го разгънах. Щом си спомних, че това е рисунката, която Саймън бе направил за Дерек, понечих отново да го сгъна, ала вече бях видяла какво е нарисувано — аз, клекнала до черен вълк, ръката ми обвила шията му, и си спомних, че Саймън ми бе казал: „*Дай му това. И му кажи, че е добре*“.

Очите ми залютяха. С треперещи пръсти сгънах бележката отново и я мушнах в джоба си. После изправих снага и рязко разтърсих глава. Криех още един фокус в ръкава си. Изпънах крака в леглото, затворих очи и повиках полудемона.

Едва бях приключила, когато топъл ветрец погъделичка горната част на главата ми.

— Е — прошепна звънтящият й глас, — като че ли постъпваш доста фамилиарно.

— Имам нужда от помощта ти.

— Това вече е ново. И много приятно, бих добавила аз. Първото, което трябва да направиш, е да ме освободиш. После ще посипем главите на всички, които са ни сторили зло, с дъжд и град, повикани направо от ада.

— Ще те освободя, *след* като ми помогнеш. И ще пропуснем онази част с дъжда и градушката.

— О, толкова забавно ще бъде! Огън, сярата и реки от гореща лава. Демоните, които пляскат с дрипавите си крила и разпалват огъня.

Пауза, последвана от дълбока въздишка.

— Сарказмът е изгубено време за младоци и лековерници, нали така? Аз се изразих фигуративно. Ще им стоварим куп поразии, ако така предпочиташ. Ще накажем нашите общи врагове.

— Никакви наказания.

— Каниш се да унищожиш всичко забавно, така ли? Чудесно. Освободи ме и...

След като ми помогнеш.

— Подробности, подробности. Предполагам, че пак искаш да избягаш. Не съм съвсем сигурна защо, като се има предвид, че, изглежда, си доста привързана към това място. Непрекъснато се връщаш.

Взирах се в нейната посока.

— Да, нуждая се от помощта ти, за да избягам, но трябва да освободим и Саймън, и Тори, и ако Дерек е тук, той също идва с нас.

— Предполагам, имаш предвид момчето върколак, ала той не е прекрачвал прага на тези врати, откакто излезе оттук преди години. Но ако го доведат, ще включа и него в плана. Че какво съм аз, ако не сключвам честни сделки със смъртните?

Гледала съм достатъчно филми за объркани и неизпълнени споразумения с демони, за да знам, че ми е нужен железен договор. Проблемът се състоеше в това, че няхах представа какво точно искам от нея. Да ме измъкне — това да. Но как?

Не бе изненадващо, че тя имаше идея. Не бе изненадващо и това, че идеята ѝ не ми хареса.

— Няма ли друг начин?

— Винаги има и друг начин. Лично аз бих предпочела онази вещица Даян Енрайт. Много обичам вещици, както вече, мисля, споменах. Тя наистина е още жива, ала това препятствие може лесно да се отстрани. Кажи на охраната, че искаш да говориш с нея, а другото остави на мен. Най-простият начин е да ѝ счупя врата, но ти си твърде малка за такова нещо, така че...

— Не.

— Значи, се връщаме към първоначалното ми предложение, така ли?

Само след минута аз бях коленичила върху килима и върших нещо, за което бях се заклела никога да не помислям дори. Да върна човешки дух в тялото му. Но точно сега това бе единственият начин, който би предотвратил моето собствено превръщане в безжизнен труп.

Фокусирах вниманието си върху спомена за лицето му и му наредих да се върне.

— Още малко — измърмори полудемонът. — Да, така. А сега го призови при себе си.

Направих го. И се приготвих да чуя писъци.

— Всички са в салона за събрания — рече полудемонът, сякаш четеше мислите ми. — Докарай го много бързо.

След минута ключалката щракна. Вратата широко се отвори. На прага се появи охранителят, когото госпожа Енрайт бе убила.

Преди това той бе просто „охранителят“. Не знаех името му. Не ми и трябваше. С голяма мъка си припомних лицето му, за да го

призова. Той бе просто един анонимен и незначителен служител в групата „Едисън“. А сега, когато отчаяно желях да извикам личността му, пред очите ми се появи мъж. Млад мъж. Къса кестенява коса. Лунички. С белези от акне по страните. Колко по-голям от мен можеше да е? Преглътнах и направих грешката да вдигна очи и да погледна в неговите. Кафяви очи, потъмнели от ярост и омраза. Сведох поглед.

Той все още държеше електронната карта ключ в ръката си, беше я вдигнал във въздуха и аз спрях поглед върху нея. Още една грешка. На пръста му проблесна годежна халка.

О, боже, той има жена! Деца? Може би бебе? Кое то никога не ще види...

Стиснах очи.

„Но ти нямаш нищо общо със смъртта му.“

Ала аз бях направила нещо, което бе не по-малко лошо. Бях го върнала в живота. И щом погледнах лицето му, видях колко е ужасно това — омразата, гневът, отвращението.

— Затвори вратата — прошепна ми полудемонът.

Затворих я.

Охранителят ме наблюдаваше, присвил очи, като продължаваше да държи картата във въздуха, сякаш искаше да ми я напъха в гърлото. И да ме гледа как се задавам с нея.

Щом отвори уста да проговори, думите му прозвучаха изопачено.

— Каквото и да ми кажеш да направя, няма да ти се подчиня.

Полудемонът се изкикоти.

— В такъв случай не знаеш нищо за некромантите, особено за тази тук — каза тя, макар че той не можеше да я чуе.

— Нищо не искам — отвърнах аз. — Съжалявам...

— Съжаляваш? — Той буквално изплю думата и пристъпи към мен. Сакото му се отвори и на гърдите му се показа дупка с овъглени ръбове. Завоня на изгорено месо. Запуших с длан пълната си със сок от жлъчка уста. Той отново пристъпи към мен.

— Спри! — заповядах аз с разтреперан глас.

Той спря и остана на място, като ме пронизваше с изгарящ поглед.

— Мога да ти предложа да вземеш оръжието му — рече полудемонът. — За да си в безопасност.

Погледнах надолу. Пръстите му бяха върху кобура.

— Да не си помръднал — наредих му аз.

Издърпах пистолета от кобура.

— Ще ме използваш, за да избягаш, нали? Няма да стане. Твоето място е тук. Те са прави. Вие сте чудовища. Надявам се да убият всички ви. — Той ми се захили. — Не, всъщност се надявам да не ви убият. Надявам се да ви затворят тук и да правят експерименти с вас. Да ви бодат, да ви обръщат на всички страни и да ви въртят, докато сами не пожелаете смъртта си.

Само преди седмица бих потръпнала от тези думи. Но днес нямах намерение да се свивам от страх пред заплахите му и да се крия от срам пред онова, което трябваше да направя.

Казах му да седне. Той седна. Нямаше избор. След това освободих душата му, като си представих не освобождаване, а промяна. Аз седях с кръстосани крака и затворени очи, огърлицата беше на пода, на сантиметри от ръката ми. Пожелах си да действа. Моля те, действай, моля те, работи...

— Е, така е по-добре — каза охранителят, а мърморенето му бе заменено от странна музикална нотка. Той се прокашля. — Не, така е по-добре — каза той с нормален глас.

Взех си огърлицата обратно. Охранителят нададе момичешки смях. Очите му светеха в оранжево. Той запрemiга и раздвижи рамене, после отново се прокашля и смехът му стана по-дълбок. Очите му почерняха, след това отново станаха кафяви.

— Ще премина ли? — попита полудемонът от вътрешността на трупа.

Вдигнах пистолета от пода.

Полудемонът се засмя.

— Наистина ли мислиш, че ще те застрелям и ще се обрека вовеки веков да остана затворена в разлагащата се черупка? Аз съм твой слуга толкова, колкото и всеки смъртен и обещавам да ти се подчинявам с малко повече желание.

Изправих се с пистолет в ръка.

— Бих ти предложила да го запазиш — каза тя. — Но ще трябва да му намериш място, където да го скриеш.

Мушнах го отзад в колана си. Колчем видех подобно нещо на големия екран, аз подбелвах очи и си мислех: „Едно погрешно

движение и ще се простреляш в бедрото“. Но в момента това беше единственото място, където можех да го сложа.

Докато си намествах блузата, пръстите ми трепереха. Поех си дълбоко въздух.

— Да, знам — рече полудемонът, — това преживяване беше изключително приятно, но той ти се ядоса.

Когато погледнах към нея, веждите ѝ се бяха извили като дъга нагоре.

— Мислиш ли, че ще ни бъде благодарен? Щастлив, че съм го съживила? Копнеец за няколко последни минути със семейството си?

В думите ѝ имаше логика. Подръпнах блузата си за последен път и прокарах пръсти през косата си.

— Изглеждаш великолепно, скъпа моя — каза тя и насочи пръстите си към вратата. — Може ли? — Направи пауза. — Да опитаме още веднъж, а? — Гласът ѝ стана по-груб. — Готови ли сте да тръгвате, деца?

Аз бях готова.

Както бе казал полудемонът, всички главни играчи бяха на събрание. Като имахме предвид колко много мразеха да си признават, че срещат проблеми, надявахме се, че не се бяха втурнали да разказват на останалите охранители за смъртта на техния колега, така че на онези, които срещяхме по пътя си, нямаше да им се стори странно да го видят да ескортира затворниците по коридорите на сградата.

Оказа се, че вътре беше безлюдно. Тръгнахме към офиса на охраната, но нито видяхме, нито чухме някого. Вратата беше отключена. Полудемонът я отвори. Вътре с гръб към нас седеше един охранител и наблюдаваше мониторите. Стоях зад полудемона, но когато охранителят се обърна, видях го много добре и сърцето ми се сви. Беше същият, който ни охраняваше и преди.

Бързо се върнах назад, за да не ме види, и се залепих за стената в коридора.

— Здравсти, Роб — поздрави полудемонът.

— Ник? — отвърна охранителят. Когато стана, столът му изскрибуца на пода. — Мислех, че...

— И аз — отвърна полудемонът. — Изглежда, че една вещерска магия не е достатъчна да ме убие. Каквото и заклинание да използва този шаман Фелпс, добро е.

— Повикали са Фелпс? — зяпна охранителят. — Не си мислех, че ще могат. Д-р Фелоус е добра, но...

— Тя не е шаман лечител. Но е по-приятна гледка, отколкото старият Фелпс.

И двамата се засмяха на шегата.

— Както и да е, връщам се на работа и очевидно няма да ми опростят оставащата част от смяната, макар че едва не умрях. Искат те отпред да отваряш и затваряш вратата. Труди е много неспокойна с тези деца.

— Не я коря. Лично аз не разбирам защо им е притрябвало да ги рехабилитират. След онова, което тези пикльовци ти сториха, иска ми

се да ги заключа и да хвърля ключа. Отивам да правя компания на Труди.

Чу се скръцване на обувки, после странен шум: някой душеше във въздуха.

— Каква е тази миризма?

— Миризма ли?

— На изгоряло.

— Да. Мисля, че пуканките на Труди пак загоряха в микровълновата.

— Не, не са пуканки. — Още едно изскърцване на маратонка. — Идва от...

Изпъшкване. После шум от тупването на човешко тяло. Втурнах се в стаята. Полудемонът дърпаше охранителя в ъгъла.

— Виждаш ли духа му, дете? — попита тя, без да се обърне към мен.

— Н-не.

— Значи не е мъртъв, нали?

Тя го положи така, че по-голямата част от него да остане скрита зад столовете. После взе ръцете ми и ги притисна към врата на охранителя, за да усетя силния му пулс.

— Ти ми даде първия шанс за свобода, който съм имала. Мислиш ли, че ще го проваля?

Погледна към охранителя, после сведе лукаво очи към мен.

— И все пак това би била отлична възможност да получа много по-подходящо тяло, на някого, за когото всички знаят, че е жив.

Вторачих се в нея.

Тя въздъхна.

— Добре тогава. Намери приятелите си.

Прегледах мониторите, а тя пазеше на вратата. Нямахме и следа от Тори, но аз го очаквах — това означаваше, че тя е в една от килиите, в която няма охранителна камера. Намерих Саймън все още в операционната, все още прикован към масата, с IV в ръката си, без никакъв охранител.

Проверих и останалите екрани. Д-р Давидоф бе в един от салоните за срещи с госпожа Енрайт, Сю, охранителя Майк и другите двама. Те бяха потънали в задълбочени дебати.

Останалите стаи бяха тъмни, всички, освен една, която бе не по-голяма от моя килер вкъщи и изглеждаше претъпкана с двойното легло, малкото писалище и стола.

Някой седеше на писалището и пишеше, столът бе издърпан извън обхвата на камерата колкото е възможно по-далеч. Можех да видя само едно рамо и ръка, но аз разпознах тънморавата копринена блуза. През зимата бях с леля Лорън, когато си я купи.

Жената стана и вече нямаше никакво съмнение. Беше леля Лорън.

Аз доведох полудемона и посочих към екрана.

— Каква е тази стая и защо леля ми е там?

— Защото беше непослушна. Очевидно омразата към затворническият живот е фамилна черта. Прекара едва ден в най-обикновена килия и се опита да избяга. Затова решиха, че ѝ е нужно специално наблюдение.

— Значи е затворничка?

— Помогна ти да избягаш. Нима мислиш, че ще организират тържество в нейна чест? Че ще пожертват едно-две агнета за целта?

— Те казаха, че се е променила и че е признала грешката си.

Полудемонът се засмя.

— И ти им повярва? Разбира се, че си им повярвала, защото те винаги са били съвършено честни с теб.

Лицето ми пламна.

— Да, накараха я да види грешките по пътя си — каза полудемонът. — Предложиха ѝ имунитет, опрощение и пухени завивки. Тя е много ценен член на техния екип. Но им отказа. — Погледна ме и въздъхна. — Предполагам, че искаш и нея да спасиш?

Кимнах с глава.

— Тогава да го направим.

Хванах я за ръката, преди да успее да тръгне.

— Рей. Огненото момиче полудемон. Казаха, че била прехвърлена. И тя ли е тук?

Полудемонът се поколеба и когато проговори, в гласа ѝ прозвуча мекота.

— Не, дете. Тя не е тук. И аз не знам какво е станало с нея, затова не ме питай. Една вечер се появи, а когато се съмна, нея вече я нямаше.

— Те са я убили...

— Няма време за това. Приятелите ти те чакат и те... — тя посочи към монитора, показващ срещата на групата „Едисън“ — няма да са вечно там.

Най-напред освободихме Тори.

Опитах се да я подготвя, за да не се шокира, когато види мъртвец да води групата, ала тя го зърна и след кратко учудване заяви:

— Отлично хрумване.

Имах намерение да ѝ обясня, че не съм създала вампир охранител, ала полудемонът бе вече на съседната врата, за да провери третата килия, а Тори стоеше точно зад нея. Реших, че щом Тори не се възпротиви, че вдигам мъртъвци, за да ги използвам за лични цели, значи нямаше причина да ѝ обяснявам, че съм се споразумяла с демон.

Не беше така със Саймън, който знаеше, че не мога да контролирам мъртъвци просто така. И не можех да използвам извинения от типа „Нямам време“, тъй като време имахме достатъчно — докато го развързвахме, докато откачахме неговото IV, докато го превързвахме и търсехме обувките му, а полудемонът пазеше на вратата.

Казах им истината. Тори го прие мимоходом. Започвах да мисля, че Тори би приела всичко мимоходом.

Саймън замълча за миг и аз се приготвих да чуя: „Ти луда ли си?“, но такъв си беше Саймън. Просто се изхлузи от операционната маса, клекна до мен, докато аз надничах под масата за обувките му, и прошепна:

— Добре ли си?

Знаех, че имаше предвид състоянието ми след вдигането на мъртъвците, и когато кимнах с глава, той ме загледа в очите и каза:

— Добре.

Уверих го, че съм предпазлива с полудемона, и той отвърна:

— Сигурен съм. Ще продължаваме да сме предпазливи.

И това беше.

— На следващата спирка, скъпа леличко Лорън — заприпяваше полудемонът. — После право към най-близкия изход — усмихна се тя — и всички ще бъдем на свобода.

— Не всички — погледна към мен Тори, докато вървахме. — Трябва да прехвърлим файловете с проектите им. Там има и други деца, които си мислят, че са психично болни — като Питър и Майла. И други, които може и да не са в силата си още.

Питър беше в Лайл Хаус, когато аз пристигнах, тъкмо там го освободиха, преди да избягаме. Не познавах Майла, знаех само, че е там отпреди да ме приемат, била е „рехабилитирана“ и изпратена обратно в белия свят.

— С радост бих взела тези файлове — казах. — Ала нямаме време да ги преценим и принтираме...

Тори измъкна флашка от джоба си. Дори не попитах откъде я е взела.

— Имате паролата на д-р Давидоф — каза тя. — Имаме достъп до кабинета му. Мога да запиша файловете, докато отидеш да вземеш леля си.

— Трябва да има и телефон — додаде Саймън. — Мога отново да се свържа с татко.

Бяха прави. Щях много да съжалявам, ако си тръгнем без тези имена. И щях да съжалявам още повече, ако отново ни затвореха и пропуснем възможността да уведомим г-н Бей къде се намираме.

Стигнахме до кабинета. Нуждаехме се от допълнителен код, ала полудемонът го знаеше. След това им казах, че двете с полудемона отиваме да вземем леля ми и се връщаме.

— Значи магьосникът остава със сестра си? — попита полудемонът.

— Сестра си ли? — учуди се Саймън. — Тя не е...

— Сестра по магьосничество — побързах да се намеся аз. — Тя така се изразява.

Когато се отдалечихме на достатъчно разстояние от тях, аз прошепнах:

— Значи бащата на Саймън наистина е баща и на Тори?

— Най-лошо пазената тайна в сградата. — Напевният ѝ тон се сблъска с грубия глас на охранителя. — А това, дете мое, говори много.

— Според мен то обяснява защо майка ѝ пощуря, когато Тори ѝ призна, че харесва Саймън.

— О! Би било опасно. Такава е поуката от пазенето на тайни. Те винаги се връщат и те преследват по най-неприятен начин. А дали тази тайна причинява нечие чувство за вина е съвсем отделно нещо. Защото тя има морал на зла вещица, която се съвкупява със спящи мъже. Трябва да призная, че беше твърде забавно да наблюдавам опитите ѝ да прелъсти магьосника. Неуспехът и нанесе силен удар на нейното его.

— Неуспехът ли? — учудих се аз, щом завихме зад ъгъла. — Но ако Тори е негова дъщеря, очевидно...

— Очевидно нищо. На какво учат напоследък децата в училище? Сексът далеч не е единственият начин за репродукция. Най-голямата забава настъпи тогава, когато опитите ѝ пропаднаха, а тя имаше подръка цяла лаборатория и пълното право да използва необходимите телесни съставки...

— Ами... Това е...

Звънецът на алармата дрънна точно над главата ми.

— Изглежда, времето свърши — измърмори полудемонът.

Тя отвори най-близката врата с електронната карта, бутна ме вътре и се шумгуна след мен.

— Моята леля...

— Добре е. На няколко врати отгук е и засега е в безопасност. Ти си избягалото от клетката си птиче.

Полудемонът ме поведе през стаята към друга врата, от която се влизаше в голям килер. Тя ме напъха в него.

— Саймън и Тори...

— Мисля, че притежават добре функциониращи уши и умове. Ще чуят алармата и ще се скрият, което трябва да направим и ние.

Когато влязох в килера, трупът на охранителя рухна. Аз коленичих до него.

— Мисля, че ще видиш, че е мъртъв и студен. — Гласът на полудемона долетя някъде отгоре. — Колкото и полезен да бе като смъртен, в тази си форма той имаше повече възможности да се промъква навсякъде.

— Мисля, ти каза, че не можеш да излезеш оттам бе моята помощ.

— Не „казах“, а „наметнах“. Та аз съм демон. Ние познаваме всички клопки. А сега искам да поогледам наоколо. Онзи пистолет е все още у теб, нали?

— Да, но...

— Извади го и да се надяваме, че няма да стане нужда да го използваш. Ще бъда точно зад теб.

Струя топъл въздух. После останах сама с трупа на охранителя.

Алармата продължаваше да бръмчи.

Чухах ли трополенето от краката на тичащи хора? Един вик? Изстрел?

„Отпусни се. Нищо не можеш да направиш.“

Това беше проблемът. Бях набутана в скривалището си, тихо приклепнала, с треперещи пръсти държах пистолета, с който не знаех как се стреля, със съзнанието, че нищо не мога да направя, нищо, което да не е толкова безмилостно, че Дерек да има причина да ми крещи, ако е тук, а един господ знаеше как копнеех да е тук. Щях да понеса и кръсците му, само да знаех, че е в безопасност...

„Той е в безопасност. В по-голяма безопасност, отколкото ако беше с теб.“

Ако го бяхме оставили в къщата, тогава да, щеше да е много добре. Имаше си Лиз, която да го пази да не го забележат, а той нямаше представа къде сме отишли и нямаше начин да ни последва. Ще се разгневи, ала в безопасност.

Хвърлих поглед към охранителя. Беше рухнал във формата на купчина, а мъртвите му очи се взираха в мен. Мислех си за него, чудех се...

„Не мисли за него. Не се чуди за нищо. Иначе желанието ти ще се изпълни и повече няма да си сама в този килер.“

Бързо отместих поглед и изтрих образа от главата си. Проверих пистолета. В сценариите си бях писала за престрелки, ала, за жалост, няхах ни най-малка представа откъде се пълни пистолетът или пък

дали е сигурен. В един сценарий подобни неща нямат значение. Просто пишеш: „Клоуи стреля“, а останалото оставяш на актьора и на отдела за реквизита.

Приличаше на глок, а от онова, което помнех, те нямаха никаква сигурност. Просто се прицелваш и стреляш. Ако станеше нужда, можех да се справя.

„Виждаш ли, не си безпомощна. Имаш оръжие. Дори две.“

Две ли? Погледът ми се плъзна към охранителя и аз тежко преглътнах. Не, никога няма...

„Разбира се, че ще го направиш, ако се наложи.“

Не, аз... аз...

„Не можеш дори да довършиш изречението, с което го отричаш, нали? Би го направила, ако това е последният ти шанс. Да контролираш мъртвите. Това е във възможностите ти. Най-голямата ти способност.“

Стиснах очи.

— Не можеш да видиш просто така, че някой идва.

Отне ми само миг да разбера, че гласът не идва от главата ми. Полудемонът се бе върнал.

— Какво изключи алармата? — попитах.

— Нямам представа, но твоите приятели са в безопасност. Бяха се оттеглили в читалнята на Давидоф. Групата разбра, че си избягала, но колкото и да е шокиращо, те предположиха, че всъщност си се насочила към изхода на сградата. За късмет, наблизно нямате изход. За жалост...

— Наблизно нямаме изход.

— Мога да ви изведа отгук. Може дори да съм в състояние да спася и леля ти по пътя. Но приятелите ти се намират в обратна посока и не ми е възможно да...

— Тогава и аз не тръгвам. Не и докато не стане безопасно за всички ни.

— Благороден избор. Има обаче една-единствена алтернатива и се опасявам, че ще ти хареса дори по-малко и от последното ми предложение.

— Да те освободя.

Още щом произнесох думите, вътрешният ми глас направо изкрещя, че са ме измамили. Ала вече чувах виковете на групата

„Едисън“. Те наистина бяха приведени в бойна готовност, така че нямаше нужда да го прави полудемонът, не и щом можеше лесно да ни ескортира през вратата навън и да поиска обещаната ѝ награда.

— Освободи ме и ще отслабиш магиите, направени на това място — каза тя.

— Страхотно. Това ще ускори прекратяването на експериментите, но как ще ни изведе оттук? Не от магията се безпокоя. А от алармите и от хората с оръжие. Имам нужда...

— От отвличане на вниманието. И тъкмо това предлагам аз. Моята магия е проникнала в това място. Разрушението ще бъде много по-пагубно, отколкото техните магии. Ще получиш онова отклоняване на вниманието, от което имаш нужда.

Планът ни бе претърпял неуспех и тя имаше пълното право да лъже, за да ме убеди да я освободя, докато накрая не осъзнах, че попадам в капан.

— Сключих сделка — каза тя. — Сделката, сключена от демон, е обвързваща. Освободи ме и аз се обвързвам с думата си здраво като с вериги.

Вярвах ли ѝ? Разбира се, че не. Имах ли друг избор? Не виждах такъв.

— Каж ми какво да правя.

Да освободиш полудемон не бе много по-различно от това да освободиш дух. Предполагам, че в това имаше логика, доколкото полудемонът се намираще тук поради факта на призоваването.

— Почти съм там, дете — каза тя и топлият ѝ дъх се завихри около мен. — Усеждам как оковите падат. Четвърт век робия и най-после ще бъда свободна. Самите стени ще затреперят при напускането ми и ще припнат като уплашени мишоци. Още съвсем малко. Усеждаш ли го?

Не усещах нищичко, само ми се щеше тя да млъкне, за да мога да се съсредоточа.

Тя нададе вик, което ме накара да подскоча, а в дрешника нахлу горещ вятър. Стегнах се. Вятърът се завихри около мен, после постепенно утихна, за да се превърне в приятен бриз и да изчезне.

Тишина.

— Това... ли е то? — попитах аз.

— Хмм. Усеждаш ли нещо друго? Може би някакви вибрации?

— Не — погледнах намръщено в нейна посока аз. — Ти ми обеща отвлича...

Дрешникът се разлюля. Отгоре прозвуча глух тътен, сякаш по покрива пухтеше влак. Щом вдигнах очи, дрешникът внезапно се разтресе и аз загубих почва под краката си.

От покрива падна керемидата и ме удари по рамото. Последва я още една. Тясното помещение заскърца и застана, стените се разцепиха и подът се покри с хоросан.

— Бягай, дете! — изкрещя полудемонът и гласът ѝ надмогна оглушителния шум над главата ми. — Трябва да излезеш оттук!

Помъчих се да стана, ала отново паднах и застанах на четири крака. Стаята продължаваше да скърца и стене, стените се прегъваха, разцепиха се и се отвориха. Прах от хоросан напълни ноздрите ми и залютя в очите ми. Запълзях, без да виждам, след гласа на полудемона, която ме водеше.

Излязох от дрешника и се озовах в главната стая. Тя също се люлееше, а плочките под мен се кривяха и се разпадаха. Парче гипс ме тресна по гърба. Друго парче, голямо колкото човешки юмрук, рикошира в наранената ми ръка и се строши на пода, а парчета от него влязоха в устата ми.

Докато ги изплювах, до обонянието ми достигна нещо друго, различно от миризмата на прах от хоросан. Сладникав и странно познат мирис.

— _По-бързо — каза полудемонът. — Не спирай.

Докато пълзях, люлеенето престана. Стенанието също престана. В стаята стана съвършено тихо, нищо не помръдваше.

Огледах се. Прахта в очите ми все още предизвикваше сълзене и ме заслепяваше. Гипс покриваше пода като с килим. По стените имаше крпки от пукнатини и висящи парчета хоросан.

Стаята отново изстена, този път малко по-тихо, сякаш се наместваше, остана само сладникавият мирис.

Полудемонът продължаваше да ме подтиква. Изправих се на крака. Навън се чуваха далечните викове и крясъци на онези от групата „Едисън“. Над главата ми светлината проблясваше като фар и в стаята, в която липсваха прозорци, ставаше тъмно като в рог.

— Ето ти обещаното отвличане на вниманието — каза полудемонът. — Възползвай се.

Пристъпих към вратата и в същото време нещо леко ме докосна по крака. Подскочих и погледнах надолу. Нямаше нищо. Още една крачка. Топли пръсти ме потупаха по бузата. Нечий топъл дъх шепнеше нещо безсловесно в ухото ми, подухваше в косите ми, гъделичкаше ме по врата.

— Т-това ти ли си? — попитах.

— Разбира се — отвърна полудемонът... от другата страна на стаята.

Огледах се. Не виждах нищо друго, освен отломки. Лампата продължаваше ту да светва, ту да угасва. Някъде отдалече се чуваха гласове, които крещяха, че са намерили компютъра.

— Техническата им система е долу — рече полудемонът. — Идеално. А сега тръгвай.

Тръгнах напред. Вляво се чу кикот и аз се извъртях натам. Зад себе си дочух ръмжене и отново се извъртях.

— Към вратата — каза полудемонът. — Отиди до вратата.

Силен порив горещ вятър ме събори по гръб на земята.

Над мен избухна смях. После чух нисък глас, който говореше на непознат език. Надигнах се. Друг порив ме тръшна на земята. Наоколо ми се завихри горещ въздух, хоросановата прах се разлетя като при пясъчна буря, като дразнеше очите ми, влизаше в носа и устата ми.

Полазих към вратата. Вятърът ме блъскаше от всички страни. От сладникавата миризма — сега вече лепкаво сладка — стомахът ми се обърна. Нечии невидими ръце ме помилваха по главата, по гърба, по лицето. Нечии пръсти подръпваха блузата ми, косата ми, пощипваха ме по ръцете. Нечии гласове шепнеха и ръмжаха, пищяха в ушите ми. Ала единственият, който бе от значение, беше гласът на полудемона, която продължаваше да ме подтиква и да ме води към вратата.

Главата ми се удари в стената. Заопипвах наоколо, докато найсетне намерих топката на бравата, повдигнах се и я завъртях. Дърпах. Въртях. Дърпах.

— Не — прошепнах аз. — Моля те, недей.

„Изглежда, тези токови удари може да ми създадат неудобства.“

По косата ми пробягаха нечии пръсти. Топъл дъх помилва бузата ми. Около мен се появи горещ вихър. Лампата запремига.

— Сладко дете — прошепна нечий глас.

— Каква е тя? — попита друг.

— Некромант.

Кикот.

— Сигурна ли си?

— Какво са й сторили?

— Нещо прекрасно.

— Махайте се от нея! — скара им се полудемонът. — Тя не е ваша. Къш! Всички да се махат.

— К-к-какво става? — попитах.

— Нищо страшно, дете. Това е просто част от разрухата, свързана с ритуала на освобождаването. Обикновено се вземат предпазни мерки срещу подобно нещо, ала ние не разполагахме с време. Нито с материали.

— Предпазни мерки срещу какво?

— Ами, когато освободите някой демон, вие отваряте...

— Портал към света на демоните?

— „Портал“ е много силна дума. По-скоро едва забележима цепка.

Докато говорехме, гласът продължаваше да се чува. Невидимите пръсти ме докосваха, ръгаха ме.

— Това демони ли са? — попитах.

— Едва ли — изсумтя тя. — Незначителни демонови призраци. Малко по-едрички от микроби. — Тя повиши глас. — И ще си причинят сериозни неприятности, ако не се подчинят на заповедите ми.

Духовете подсвирнаха, изплюха се и се изкикотиха. И останаха по местата си.

— Не им обръщай внимание — каза тя. — Могат само да те докосват, нищо повече, пък и това им е трудно да направят. Мисли за тях като за извънземни насекоми, нахлули в нашия свят. Досадни и неприятни, ала съвсем безобидни. Не могат да се проявят в този свят без наличието на мъртво тяло...

Внезапно млъкна. И двете погледнахме към вратата на дрешника.

— Бързо! — подкани ме тя. — Върни ме обратно при онзи охранител. Ако неговото тяло е заето, те не могат...

Откъм дрешника се чу тупурдия. После ниско подсвирване. Извъртях се и дръпнах изходната врата. Откъм килера проехтя ръмжене. Щом тропнах на вратата, дочух шум, сякаш някой дращеше с нокти по дървото. Прещракване на брава. Поскърцване на панти. Извъртях се към дрешника. Лампите угаснаха.

По лицето ми преминаха нечий пръсти и ме накараха да отскоча назад. В отсрещния край на стаята някой стържеше с нокти по пода.

— Той идва — прошепна нечий глас. — Господарят идва.

— Г-гос-сподарят ли? — сепнах се аз.

— Лъжат — рече полудемонът. — Това е просто още един...

В ухото ми прозвуча нечий вопъл и я заглуши. Отскочих назад, блъснах се в един стол и се строполих на земята. Порив на пустинен вятър шибна косата в лицето ми, дрехите ми се извъртяха и ме завързаха. Долових шум от борба, ругатните на полудемона едва се чуваха от дърдоренето и писъците на призраците.

Шумът прекъсна също тъй неочаквано, както бе започнал. Вятърът утихна и в стаята се възцари тишина.

Съвършено тъмно и съвършено тихо.

— Т-тук ли си? — повиках я аз.

Полудемонът не отговори. Вместо гласа й, аз долових стърженето на нокти, после шумоленето на плат, който се влачи по пода. Скочих на крака само за да се препъна в падналия стол и да се катурна върху него, като при това се фраснах в някаква друга мебел. Задната част на главата ми се сцели от нещо твърдо и раната от по-предишния удар се отвори; по тила ми потече кръв.

Дращенето престана и аз дочух нечие подсмърчане. Подсмърчане и премлясване с уста.

Изтрих си кръвта, хукнах назад и се блъснах в стената. Най-напред бърборене, после подсвирване и отново тишина. Различих далечните гласове на групата „Едисън“ и се залових за тях; те ми напомняха за мястото, на което се намирах — в лабораторията, а не заключена в мазето с ниския таван, където към мен пълзяха мъртвци.

„Хм, всъщност да, има мъртво тяло...“

Ала то не бе разлагащ се труп.

„Така е, то е прясно... и е завладяно от демоничен дух.“
Дращенето започна отново. Обвих ръце около тялото си и стиснах очи.

„О, това ще ми помогне.“

Това не, но *онова* ще го направи. Съсредоточих се в освобождаването на духа. Продължавах с всички сили, ала шумоленето на плата и дращането на ноктите непрекъснато се приближаваха, дойдоха тъй близо, че сега чувах стърженето на копчетата по пода. Изпълзях по-нататък, ударих се в друг стол и се строполих отгоре му.

„Само го освободи. Престани да се тревожиш за бягството си. Освободи го.“

Затворих очи. Не че имаше някакво значение. Стаята бе толкова тъмна, че не виждах нищо, не можех да видя трупа на охранителя, проснат наред пода, не можех да видя колко е близо до мен, не можех да видя...

„Съсредоточи се!“

Освобождавах, освобождавах, освобождавах, ала *онова* продължаваше да се приближава — шепотът, дращането, подсвирването, бърборенето. Вече чувах все повече и повече — тракане и скърцане на зъби. Подушвах и онзи сладникав мирис на демон, примесен с вонята на обгоряла плът, от който ми призляваше на стомаха.

„Концентрирай се!“

Направих го, ала колкото и да се стараех, *онова* нещо не спираше, не ръмжеше и не съскаше, не даваше знак, че усеща каквото и да е.

Нечий горещ дъх опари глезените ми. Придърпах колене към себе си и ги прегърнах, като тежко премигнах и отчаяно се опитвах да различа някаква форма, ала стаята си оставаше напълно тъмна. После дращането, шепненето и бърборенето спряха и аз разбрах, че *нещото* е точно пред мен.

Остър режещ звук, сякаш се скъса някаква тъкан. После още един — глух звук, който ме накара да сдържа хленча в гърлото си; аз се сгуших на мястото си, прегърнала здраво коленете си, вслушвах се в ужасния звук, издаван сякаш от късане на мокър плат, а вътре в него се долавяше и пукане, сякаш нечий кости пращяха и прецракваха.

Стиснах очи. Освобождавам, освобождавам...

Нещо влажно и студено ме плесна по глезена. Дръпнах крака си назад, дланите ми политнаха към устата, за да заглушат писъка ми.

Скочих на крака, ала нечии ледени пръсти ме сграбчиха за краката и ме дръпнаха надолу. Държаха ме здраво, нечии ръце се движеха нагоре по краката ми и се домогваха до мен.

Побеснях, започнах да ритам и да мятам ръце, ала то ме притискаше надолу със свръхестествена сила, в следващия миг ме възседна, наведе се над мен, обездвижи ме, като съскаше в лицето ми и го къпеше в болестно сладникавия си дъх. Усетих нещо студено и влажно на врата си. То ме ближеше, обираше с език кръвта ми.

Мятах юмруци и ритях бясно, представях си как го освобождавам и за миг усетих, че желязната му хватка се поотпусна. Надигнах се и се претърколих, успях да се освободя, драснах назад и се ударих в стената.

Скочих на крака и се помъчих да избягам, ала се препънах в стола, който бях съборила преди. Стегнах се, за да не падна, хукнах назад в очакване всеки миг нещото да се хвърли върху мен и да ме събори на земята. Ала не стана така и когато се ослушах, долових звук от стържене по влажна повърхност. Бавно тръгнах заднешком.

Чу се щракане и лампите светнаха; тогава видях охранителя, застанал на четири крака, с извити крайници... грешка, извити там, където те не би трябвало да се превият. Приличаше на някое чудовищно насекомо със счупени и изкривени крайници, чиито кости стърчаха през плата на облеклото му. Главата му бе клюмнала и от нея се носеше същият онзи стържещ шум — сякаш някой дращеше по мокра повърхност.

Направих крачка встрани и видях какво точно правеше — облизваше кръвта ми от пода. Бързо отстъпих назад и то обърна глава — обърна я изцяло, плътта на шията му се разпори цялата и главата му се залюля съвършено свободно. Кървавите му устни се извиха назад, то оголи зъби и изсъска. После препусна към мен, счупените му и изкълчени крайници се движеха тъй бързо, сякаш се плъзгаха, а тялото му бе само на сантиметри над пода.

Хукнах към вратата на дрешника. То се понесе със скоростта на светлината и излезе на пътя ми. Вдигна се на задните си крака, засъска и зафуча.

— Освободи го, дете — прошепна познат глас в ухото ми.

— Т-ти се върна. — Огледах се, като очаквах да започне да ме удря и да ме ръчка по всякакъв начин. — Другите...

— Отидоха си и няма да се върнат. Остана само този. Освободи го и край.

— Опитах се.

— А сега и аз съм тук, за да отвличам вниманието, докато ти се опиташ пак.

Между мен и нещото профуча горещ въздух и то отново се вдигна на задните си крака, проследи с поглед вятъра, а полудемонът се метна покрай нас.

Затворих очи.

— Огърлицата ти — каза тя.

— Пр-равилно. — Издърпах я и я погледнах, защото не желяех да я сваля.

Нещото отново се извъртя към мен. Полудемонът изрече нещо на чужд език и привлече вниманието му. Аз оставих огърлицата на един стол недалеч от мен, затворих очи и заработих по освобождаването му.

Усетих как духът се изплъзва и се зъби. Чух прещракване, ококорих очи, погледът ми проследи звука до вратата.

— Да, отворена е — каза полудемонът. — Съвсем навреме. Време е да го свършиш.

Като знаех, че вратата е отворена, силите ми се удвоиха, а аз имах нужда от това, и в следващия миг чух тупване — изпотрошеното тяло на охранителя падна на пода.

— Отлично — каза полудемонът. — А сега издърпай огърлицата си и...

Сякаш се отвори някаква пещ и горещият ѝ въздух ме попари с такава сила, че предишните пориви заприличаха на нежен бриз.

— К-к-какво беше това? — попитах аз.

— Нищо, дете — мигом отвърна тя. — А сега *побързай*.

Грабнах огърлицата и я надянах на врата си, докато тичах към вратата. Тъкмо се канех да заобиколя тялото на охранителя, когато то се надигна, изправи се на крака, сякаш костите му изобщо не бяха счупени. Тръгнах покрай него.

— Спри! — избоботи то.

Аз спрях. Нямах представа защо. Гласът беше такъв, че изискваше подчинение.

Обърнах се и видях тялото на охранителя изправено, брадичката му вирната, а очите му блестяха с неземеен зелен цвят. Дори от десетина крачки можех да усетя топлината, излъчваща се от него.

— Дириел! — избоботи той и огледа стаята.

— Хм, тук съм, Господарю — отвърна полудемонът. — И бих искала да кажа, че за мен е удоволствие да ви видя...

Той се извъртя към нея и когато заговори, гласът му се оказа странно мелодичен. Като този на полудемона, само че по-дълбок, мъжествен, дори хипнотичен. Стоях неподвижно, сякаш бях пустила корени в пода, и слушах.

— Вече две десетилетия не си отговаряла на повикването ми. Къде беше?

— Ами знаете ли, историята е доста забавна. С удоволствие ще ви я разкажа още щом...

— Нима ме молиш да чакам, докогато на теб ти е удобно? — Гласът му бе нисък, ала ме накара да затреперя въпреки топлината.

— В никакъв случай, Господарю, но ключих сделка с...

— Със смъртен? — Той се извъртя, за да ме види сякаш за първи път. — Сключила си сделка със смъртен, и то *дете*?

— Както споменах, историята е доста забавна и вие ще оцените...

— Тя е некромант — пристъпи към мене той. — Тази светлина...

— Нали е хубава? Сред хората със свръхестествени способности се забелязва такова очарователно разнообразие. Дори най-слабите от

тях притежават нещо като това красиво сияние.

— Сиянието на некроманта показва силата му.

— Точно така и това е добре, защото щом е толкова слаб некромант, тя се нуждае от много силно сияние, за да привлече духовете.

Той изсумтя и се приближи до мен. Дори не трепнах — но причината бе, че се бях парализирала от ужас.

Това беше демон. Истински, пълноценен демон. Знаех го със сигурност и този факт караше коленете ми да треперят.

Той спря пред мен и наклони глава, като ме преценяше с поглед. Усмихна се.

— И така — обади се полудемонът Дириел. — Имам намерение да помогна на това бедно и безпомощно дете некромант...

— От добро сърце, предполагам.

— Ами не, изглежда, глупавото маце ме освободи. Съвсем случайно. Знаете какви са децата, непрекъснато си играят със силите на мрака. Така че е напълно очевидно: направила ми е услуга и ако ми разрешите да изпълня задълженията си по сделката, Господарю, ще застана до вас...

— Колко ли сила трябва да притежава едно дете некромант, за да освободи полудемон? — замисли се той. — Мога да усетя силата ти, малката. Нещо са ти сторили, нали така? Нямам представа какво точно, но е нещо удивително.

Погледът му блесна и аз усетих как очите му проникват в самата ми същност и как той се взира в ядрото на моите способности, а когато го видя, отново се усмихна и аз потръпнах.

— Може би, но тя е дете, Господарю. Сам знаете какво казва Беритският договор по повод примамването на младежи. Доста е нечестно, съгласен съм, но много скоро тя ще порасне и ако вие ми разрешите да култивирам детето, като изпълня договора ни...

Той погледна към полудемона.

— Каквато и сделка да си сключила с детето, може да се изпълни и по-късно. Няма да те пусна да се изплъзнеш толкова лесно този път. Имаш склонност да изчезваш без следа.

— Но тя...

— Е достатъчно силна да те призове, когато си поиска.

Той отново се обърна към мен и преди да успея да помръдна от мястото си, ръката му бе под брадичката ми и той я държеше с мъртвите пръсти на охранителя, които бяха странно топли. Обърна лицето ми към своето и промърмори:

— Порасни и бъди здрава, малката. Здрава и могъща.

Порив от горещ въздух. Дириел прошепна:

— Извинявай, дете.

След това и двамата изчезнаха.

Аз прескочих мъртвото тяло на охранителя и хукнах към вратата. Дръжката се завъртя, преди да я докосна. Огледах се, готова да побягна, ала нямаше *накъде* да бягам. Извадих пистолета и дадох заден ход към стената. Вратата се отвори. Вътре надникна някой.

— Л-л-лельо Лорън — прошепнах.

Коленете ми се прегънаха. Имаше време, когато се дразнех от непрестанните майчински грижи на леля Лорън, ала след двете седмици, през които разчитах сама на себе си и на други деца, уплашени и самотни като мен, загриженият ѝ вид ми дойде като топло одеяло в мразовита нощ и аз исках да се хвърля в прегръдките ѝ и да кажа: „Погрижи се за мен. Оправи нещата“.

Но не го казах. Тъкмо тя беше тази, която дотърча при мен и ме прегърна, и колкото и прекрасен да беше жестът ѝ, желанието ми да ме спаси бе отминало, аз се отдръпнах и се чух да изричам:

— Хайде. Знам пътя.

Бързо излязохме навън, но тя хвърли поглед назад и зърна трупа на охранителя.

Зина с уста.

— Това не е ли...?

Не я оставих да изрече и дума повече, тутакси я прекъснах и започнах да заеквам:

— Аз... аз... не знам какво стана. Уплаших се, а той влезе и...

Тя ме прегърна и прошепна:

— Всичко е наред, миличка.

Разбира се, тя ми повярва. Аз все още бях нейната мъничка Клоуи, която никога не ще си и помисли да вдига мъртъвци от гробовете им.

Щом се промъкнахме в коридора, тя видя пистолета и преди да осъзная какво става, взе го от ръката ми. Аз се възпротивих и тя каза:

— Ако се наложи да го използваме, аз ще дръпна спусъка.

Знаех, че се опитваше да ме предпази да не застрелям някого. Аз не исках да застрелям никого, ала нещо не ми се щеше да предам пистолета, който държах в ръка, и да ме натикат отново в ролята, която вече не ми подходеше.

— Саймън и Тори са в кабинета на д-р Давидоф — казах.

— Ще минем оттам. Пътят е по-дълъг, но е по-малко вероятно да налетим на някого.

Завихме зад ъгъла и от близката стая излезе оплешивяващ охранител. Опитах се да издърпам леля Лорън назад, но той ни беше вече видял.

— Не мърдай, Алън — заповяда леля Лорън и вдигна пистолета. — Просто се върни в стаята и затвори...

— Алън — чу се глас отвътре.

Той се обърна. Пистолетът гръмна. Охранителят рухна. Госпожа Енрайт стоеше с отпусната ръка, в която държеше пистолет.

— Наистина мразя такива неща — каза тя, като вдигна пистолета. — Толкова е примитивно. Но си помислих, че може да е от полза.

Погледнах към леля Лорън. Тя бе замръзнала в странна поза, уловена във вцепеняваща магия.

— Виж какво направи леля ти, Клоуи. — Госпожа Енрайт помахаше с ръка към охранителя, който лежеше неподвижен на земята. — Срамота. Този път няма да се отърве с домашен арест.

Преместих поглед от леля Лорън към мъртвия охранител.

Госпожа Енрайт се засмя.

— Имаш намерение да го вдигнеш, нали? Колко съобразително момиче. Предполагам, че трябва да благодарим на теб за всичко това — и тя махна със свободната си ръка към пропуканите стени. — Това ти харесвам. Съобразителна, умна и очевидно... — тя отново посочи към охранителя — всеки път, щом се срещнем, ти си все по-уверена в силите си. Още малко и аз ще поискам да го вдигнеш само за да ми покажеш на какво си способна.

— Да вървим, или...

— Пистолетът е у мен, Клоуи. За да активираш оръжието си, ще ти трябва време. Ако той помръдне, сбoguвай се с леля си Лорън.

Можеш да договориш всяка сделка с мен, а аз все още с голяма охота ще се спазаря с теб. Мисля, че бихме могли да...

Тъмна сянка скочи на гърба ѝ. Докато падаше, тя се изви и видя, че върху нея се е нахвърлил огромен черен вълк. Отвори уста да изрече магията си, ала Дерек я сграбчи за задната част на блузата и я метна към стената. Тя се съвзе, претърколи се на една страна и започна да реди думи на някакъв чужд език. Той я сграбчи и отново я метна. Тя шумно се удари в стената, падна на пода и остана да лежи неподвижно.

Втурнах се напред.

— Клоуи! — викна леля Лорън, освободена от вцепеняващата магия.

— Това е Дерек — отвърнах.

— Знам. Не...

Бях вече там, клекнала до него, а той дишаше тежко, хълбоците му се вдигаха в опит да възстанови контрола върху себе си. Зарових ръце в козината му и скрих лице в нея, защото от очите ми всеки миг щяха да рункат сълзи.

— Добре си — казах му аз. — Толкова се тревожех.

— Не беше само ти — чух нечий глас до мен.

Вдигнах очи и когато зърнах Лиз, се усмихнах.

— Благодаря ти.

— Просто тръгнах да го придружа. Когато се случи това... — Тя махна с ръка към Дерек. — Нали знаеш колко много слепите се нуждаят от специални кучета водачи? Е, очевидно върколаците пък наистина могат да ползват услугите на полтъргайт, който да им отваря вратите.

Дерек изкъркори дълбоко в гърдите си и ме бутна.

— Трябва да тръгваме. Знам.

Започнах да се изправям на крака, ала той се облегна на мен. Усецах галопирация му пулс. Дерек притисна нос в шията ми, задиша тежко, потрепери и пулсът му се укроти. Когато отново ме помириша, придвижи носа си към тила ми, попадна на кръвта и изръмжа загрижено.

— Драскотина — обясних аз. — Добре съм.

За последен път зарових ръце в козината му, силно го прегърнах и се изправих на крака. Обърнах се към леля Лорън. Тя стоеше и гледеше втренчено. Взираше се.

— Трябва да тръгваме — напомних ѝ аз.

Тя вдигна поглед към мен и ме загледа така, сякаш не ме позна.

— Лиз е тук — казах аз. — Ще ни сочи пътя.

— Лиз... — преглътна тя, после кимна с глава. — Добре.

Посочих към майката на Тори:

— Нима е...?

— Още е жива, но ударът бе жесток. Няма да е на себе си още известно време.

— Добре. Дерек? Трябва да вземем Тори и Саймън. Върви след мен. Лиз, можеш ли да вървиш най-отпред, за да сме сигурни, че пътят е чист?

— Тъй вярно, шефе — усмихна се тя.

Направих няколко крачки и чак тогава осъзнах, че леля Лорън не ни следва. Обърнах се назад. Тя продължаваше да гледа втренчено.

— Добре съм — казах ѝ.

— Така е — тихо рече тя. После по-твърдо: — Наистина си добре.

Тръгнахме.

Минахме да вземем Тори и Саймън тъкмо когато те бяха тръгнали да спасяват *мен*. След съвсем кратко обяснение относно земетресението и придружаващия ме вълк, аз попитах дали Саймън се е срещнал с баща си. Лицето му притъмня, докато ми отговаряше.

— Гласовата поща — каза.

— Сериозно?

— Не бил на разположение в момента и превключи на гласовата поща. Оставих му съобщение. Може да е бил извън обхват, да е говорил по телефона или...

Не довърши мисълта си, ала всички знаехме какво има предвид. „Не е на разположение“ можеше да означава много неща и не всички да са толкова невинни, колкото да си заключен между стените на затворническа килия.

— Още щом излезем, ще позвъним отново — каза леля Лорън. — А това ще стане скоро.

Отправихме се към най-близкия изход. Бяхме изминали пет-шест метра, когато Лиз дотърча при нас.

— Трима — събщи тя. — Идват по този път.

— Оръжие? — попитах аз.

Тя кимна.

Ако бяха трима невъоръжени служители — дори да притежаваха свръхестествени способности, — с охота щях да се занимая с тях. Ала оръжието вече е съвсем друго нещо. Уведомих останалите.

— Западното крило не се ползва — каза леля Лорън. — Няма да охраняват западния изход, защото вратата е стабилна.

Последвах я и използвах електронната карта, за да проникнем в западното крило. Щом се озовахме там, Дерек внезапно спря, козината на гърба му настръхна, а устните му се разтегнаха в безмълвно ръмжене.

— Надушваш ли някого? — прошепнах аз.

Той остро разтърси глава и изсумтя, сякаш казваше: „Съжалявам“, и ние продължихме пътя си, ала той вече бе нащрек, а погледът му шареше на всички страни.

— Познавам това място — измърмори Саймън. — Бил съм тук.

— Понякога баща ти те вземаше със себе си на работа, когато ти беше малък — отвърна леля Лорън.

— Да, знам, но това място... — Той се огледа и се потърка по тила. — Тръпки ме побиват.

— Изходът е там зад ъгъла и надолу, в края на коридора — обясни леля Лорън и ни поведе нататък. — Излиза се в двор. Ще трябва да прехвърлим стената и това е другата причина, поради която там няма охрана.

Продължихме по пътя си. Не само Саймън и Дерек ги побиваха тръпки. Беше толкова тихо. Наоколо бе пусто, истинско мъртвило. Сенки се прокрадваха по стените извън обсега на охранителните светлини. Вонеше на изпарения от прогизнали от антисептични препарати подове като в изоставена болница.

Надзърнах в първата отворена врата и се спрях като закована. Чинове. Четири малки чина. Стена от избледнели табла с азбуката и под всяка буква бе нарисувано съответното животно. Черна дъска с цифри — по-скоро техните духове. Премигах, сигурна, че не виждам добре.

Дерек ме бутна по краката, като ми напомни да продължавам да вървя. Погледнах го, после огледах класната стая.

Тъкмо тук бе отраснал Дерек. Четири малки чина. Четири малки момченца. Четирима млади върколаци.

За миг ми се мярнаха пред очите — три момчета, които работят върху трите сложени един до друг чинове, Дерек, седнал самичък на четвъртия, на известно разстояние от останалите, приведен над заниманието си, се мъчи да не обръща внимание на другите трима.

Той отново ме бутна, тихо изскимтя и аз видях как изучава стаята с очи, космите на тила му бяха настръхнали и той нямаше търпение да се махне от това място. Извиних му се под нос и тръгнах след другите. Отминахме още две врати и Лиз дотича обратно при нас.

— Някой идва.

— Какво? — попита леля Лорън, щом ѝ предадох думите на Лиз. — От долу ли? Не може да бъде. Това е...

Прекъсна я тропането на нечии стъпки. Тя погледна наляво, после надясно и посочи с ръка към най-близката врата.

— Електронната карта, Клоуи, бързо!

Отворих и всички влязохме вътре. Щом затворих вратата зад нас, ключалката шумно прещрака. Огледах се, присвих очи и видях единствено отблясъка на сигналната светлина.

Намирахме се в просторен склад, натъпкан с кутии.

— Доста скривалища има тук — прошепнах аз. — Предлагам да си намерим някое за себе си.

Разделихме се, защото чухме стъпките да ехтят по коридора. Обърнах се и едва не паднах върху Дерек. Не беше се помръднал; с настръхнала козина той се взираше в стаята.

Огледах се. Видях кутии, много кутии, но и нещо друго в отсрещния край до стената — четири легла.

— Т-това е било... — започнах.

— Къде са всички? — проехтя глас откъм коридора.

Дерек се стресна, захапа ръкава ми и ме задърпа навътре сред морето от кутии. Видяхме удобно местенце отзад в ъгъла, където кутиите бяха натрупани по три една върху друга. Дерек ме побутна натам. Той отиде отзад, а аз шепнешком повиках останалите, за да се съберем на едно място.

След минута всички се бяхме натъпкали в тясното пространство — клечяхме или седяхме на пода. Дерек бе седнал на входа, въртеше уши във всички посоки и го пазеше. С приближаването на шума от стъпки аз вече не се нуждаех от острия му слух, за да различа и гласовете.

— Учени — изсумтя мъжки глас. — Мислят си, че могат да наемат няколко полудемони за ченгета и — готово! Арогантни копе... — мърморенето отмина нататък. — Наблизо ли се намира господин Ст. Клауд?

— Самолетът му пристига след седемдесет и пет минути, господине.

— Значи, разполагаме с цял час, за да разчистим бъркотията тук. Колко бяха хлапетата? Четири ли?

— Три бяха заловени за втори път. Четвъртото — върколакът — не бе заловен, но е докладвано, че е влязъл в сградата.

— Страхотно. Просто нямам думи. — Стъпките им се чува пред вратата. — Добре тогава, ето го и плана ни. Необходими са ми двамина оцелели. Ако можеш да ми ги осигуриш, господин Ст. Клауд ще бъде доволен. Но върколакът не е включен в техния брой.

— Естествено, господине.

— Нужно ни е място, където ще настаним щаба за действие. Екипът ще е тук след пет минути.

— Като че ли никой не използва това крило, господине. — Изскърца врата. — В стаята дори са старите чинове и черната дъска.

— Добре. Започни настаняването и повикай Давидоф по радиостанцията. Искам да дойде веднага.

Махнах с ръка на Лиз да отиде и да провери как стоят нещата.

Всички наострихме уши, като се молехме да открият някакво неудобство в стаята или да им предложат по-добра. Но не стана.

— Добре поне, че се намират от другата страна на пътя ни за бягство — обади се Тори.

— Няма никакво значение — заяви Саймън. — Имат си специален отряд за охрана на кабалите навън в коридора. Притиснати сме отвсякъде.

Лиз отново дотърча.

— Има двама души в работно облекло и един, облечен като войник. Плюс още четирима като него, които охраняват коридора.

Тропотът на ботуши потвърди думите ѝ.

— Ще се държим здраво един за друг — казах аз. — Ще изпратят хората си да ни търсят — да се надяваме на някое друго място. И щом имаме възможност, ще избягаме.

Зад мен Дерек доволно се излегна на пода, като ми позволи да се облегна на него, и на мен ми стана толкова топло и уютно, че започнах да се отпускам, и колкото повече се отпусках, толкова повече се отпускахе и той — мускулите му омекнаха, пулсът му се нормализира.

— Значи вие двамата дойдохте сами? — обърнах се към Лиз. — Как?

— С автомобил.

— Но Дерек не носи шофьорската си книжка.

Саймън се засмя.

— Нима това означава, че не можем да караме кола? Татко ни позволи да започнем още миналата година и ние нападناхме празните

паркинги наоколо.

— Но това са само няколко минути около търговския център, а не осем часа по магистралите.

Дерек изръмжа, сякаш искаше да подчертае, че не е било кой знае какво, макар да съм убедена, че никак не е било лесно.

— Взехме камиона на Андрю — намеси се Лиз. — След като открихме... След като Дерек откри своя... Е, нали знаеш. Със сигурност не сме били много зад теб.

— Как общувахте?

— С лист и молив. Удивителни изобретения. Тъй или иначе, щом пристигнахме в Бъфало, аз го доведох тук. Не можахме да измислим как да влезем, той беше под напрежение и очевидно — и тя махна с ръка към него — ето какво става с върколаците, когато са под напрежение. В онзи момент гаражната врата бе отворена, някакъв служител вкарваше колата си. Погледна към Дерек и реши, че му е време да смени работата си.

В коридора прозвучаха гласове. Лиз отиде да провери. Зад мен хълбокът на Дерек трепна. Разсеяно го потърках и мускулът му подскочи под пръстите ми. Тогава му зададох въпрос, от който се страхувах, откакто леля Лорън ме намери първия път.

— Рей е мъртва, нали? — попитах. — Д-р Давидоф каза, че е била прехвърлена, но аз знам какво означава това. Същото, което означаваше за Лиз и Брейди.

Изражението на леля Лорън в този момент... не мога да го опиша, но ако съм хранела някакви съмнения относно голямото ѝ съжаление за ролята, която е изпълнявала във всичко това, сега ги видях с очите си, щом споменах имената им. В първия миг замълча. После подскочи като попарена.

— Рей ли? Не. Рей не е мъртва. Някой се промъкна и я отвлече. Мислят, че е била майка ѝ.

— Осиновителката ѝ ли?

Леля Лорън поклати глава.

— Родната ѝ майка. Джасинда.

— Но д-р Давидоф каза, че тя е мъртва.

— Ние казваме доста неща, Клоуи. Изричаме много лъжи, като се залъгваме, че е по-добре за всички вас, ала всъщност го правим, защото така ни е по-лесно. Ако Рей си мисли, че майка ѝ е мъртва,

няма да пита за нея. Ала от всичко чуто мога да съдя, че те си мислят, че тъкмо тя...

Хълбокът на Дерек отново помръдна. Погледнах към него и забелязах, че един мускул еластично се свива. Последва го друг, в рамото. Когато ме хвана, че го гледам, той изръмжа, за да ме успокои, че не става нищо особено, затова да не му обръщам внимание и да слушам.

Докато леля Лорън говореше, аз разтривах раменния мускул на Дерек, а той се облегна на ръката ми и се отпусна. Знаех, че това няма да му помогне. Беше готов за Промяната.

— Трябва да тръгваме — казах. — Ще повикам Лиз.

Тя долетя през кутиите още преди да довърша призоваването. В съседната стая майката на Тори се бе присъединила към екипа на специалната група. Очевидно Дерек не я бе наранил толкова, колкото бих могла да се надявам. Тя се грижеше за убиец... Срещу Дерек трябваше веднага да се стреля — да бъде застрелян, а не приспан.

Подкрепления от сателитен офис на кабалите бяха на път да дойдат и да помогнат в претърсването на сградата с хора и магии. Бяха решени да ни намерят, преди този Ст. Клауд да пристигне.

— Ще трябва да избягаме — казах. — Докато е още спокойно...

Дерек се сви, като едва не ме отхвърли от себе си.

— Някой не харесва плана ти — обади се Тори. — И то тъкмо когато се зарадвах, че му липсва глас. Очевидно този факт няма да го спре да поспори.

— Не е това — отвърнах аз, когато Дерек отново се сви в конвулсия. — Той отново се Променя.

— Не може ли да почака, защото...

Дерек целият се присви в спазъм, като изпъна и четирите си крака, със задния закачи Саймън, а предната си лапа избърса в Тори. И двамата скочиха и се отдръпнаха настрана.

— Мисля, че с това ни казва „Не“ — забеляза Саймън.

— Трябва да изчезваме — рекох аз. — Както и самият ти казваш, Промяната на Дерек изисква място. При това, Тя може да се окаже нещо, което не би желал да видиш.

— Кажи им, че те подкрепям — додаде Тори. — Аз го зърнах за миг и това ми бе достатъчно.

Тя направи физиономия и потръпна.

Изритах ги навън и се обърнах към Дерек, който лежеше на хълбок и дишаше тежко.

— Направил си последната Промяна сам, затова мисля, че няма да имаш нужда...

Той захапа крачола на джинсите ми и леко го дръпна, а очите му ме молеха да остана при него. Уведомих останалите и им казах, че ако забележат, че специалният отряд за охрана претърсва този коридор, ще трябва да излязат — всички до един.

— Няма да ви оставим сами — рече Саймън.

Дерек изръмжа.

— Той изразява съгласието си с мен — отвърнах аз. — За първи път. Вие трябва да тръгвате. Ако имаме късмет, те ще решат, че двамата с Дерек сме някъде другаде.

На Саймън това не му хареса, ала само изръмжа на Дерек да побърза.

Те тръгнаха, но леля Лорън остана още малко.

— Ако стане нещо, Клоуи, ти идваш с нас. Дерек може да се грижи за...

— Не, не може. Не и по този начин. Нуждае се от мен.

— Не ме интересува.

— Но мен ме интересува. Той има нужда от мен. Така че оставам.

Срещнахме погледите си. И отново през очите ѝ премина странно изражение, напомнящо на изненада и може би мъничко тъга. Аз вече не бях нейната малка Клоуи. И никога нямаше отново да бъда.

Приближих се и я прегърнах.

— Добре съм.

— Знам.

Тя ме прегърна в отговор, прегръдката ѝ бе изпълнена със страст и сила, после излезе от стаята и се присъедини към останалите.

Този път Промяната у Дерек настъпи бързо и може би малко по-леко — без повръщане. Накрая всичко свърши и той падна на една страна, като пхтеше, тресеше се и трепереше. После се протегна за ръката ми, хвана я здраво и аз сплетох пръсти в неговите, приближих се към него, а със свободната си ръка прибрах изпотените кичури от лицето му.

— Стой! — чу се глас, който накара и двамата ни да подскочим. Саймън стоеше в отвора на нашето скривалище с някакъв плат в ръцете. — Наистина трябва да се облечеш, преди да започнеш това нещо.

— Нищо не започвам — отвърна Дерек.

— И все пак... — Той протегна ръцете си с вързоп. — Д-р Фелоус изрови за теб някакви зелени болнични дрехи. Облечи се, пък после... прави каквото знаеш.

— Ние не... — започнах аз.

— Бележката ми още ли е у теб?

Кимнах.

— Дай му я.

Извадих сгънатото листче от джоба си и го подадох на Дерек. Докато той се занимаваше с него, Саймън престана да се усмихва и започна да изучава брат си.

— Той наред ли е? — раздвижи устни Саймън.

Кимнах с глава. Докато Дерек отново сгъваше бележката, подадох му вързоп с дрехи, после се обърнах настрана, за да му дам възможност да се облече.

— Добре ли сме? — попита Саймън.

— Аха — отвърна Дерек с понижен глас.

Саймън се обърна да си ходи и маратонките му издадоха скърцащ звук. Дерек го повика обратно, като пшкеше от усилие при ставането си и леко тропна с босите си стъпала. Кратък разговор под

нос. Последва звук, когато Саймън плесна Дерек по гърба и стъпките му се отдалечиха.

Шумолене на плат, когато Дерек се обличаше. После ръката му на кръста ми, леко докосване, предпазливо. Обърнах се и Дерек бе точно до мен, лицето му над моето, ръцете му се плъзгаха по тялото ми и аз повдигнах лице...

— Какво по...?

Отново подскочихме. Тори стоеше и се пулеше насреща ни, а Саймън зад нея я сграбчи за ръката.

— Казах ти да не... — започна Саймън.

— Да, но не ми обясни защо. Наистина не съм очаквала... — поклати глава тя. — Нима винаги аз последна научавам какво става наоколо?

Лиз се втурна при нас.

— Дерек е готов — казах аз. — Трябва да тръгваме.

Разполагахме с един пистолет, един върколак, един полтъргайт, една пращяца от сили магьосница, един не толкова зареден с енергия магьосник и един съвършено безполезен некромант, въпреки че Лиз побърза да ми припомни, че съм й крайно необходима, за да предавам думите ѝ на останалите.

Планът ни обаче включваше нещо много по-просто от представление на хора със свръхестествени способности. Придържахме се към съвета, който бащата на Дерек му бе дал, в случай че се сблъска с много по-силен противник: плюй си на петите и дим да те няма.

Докато Лиз наблюдава операционната, ние ще се опитаме да се отправим към изхода. А ако не успеем? Тук в играта се включват пистолетът, върколакът, полтъргайтът и магьосниците.

Според Лиз в стаята имаше петима — г-жа Енрайт, д-р Давидоф, главният от хората в работно облекло, неговият помощник и един охранител от Специалния отряд. Те подготвиха място за военния щаб, докато служителите претърсваха сградата. От време на време един от тези служители надникваше вътре, за да получи нови указания. Само можехме да се молим това да не става по време на придвижването ни към вратата, което щеше да ни отнеме няколко минути.

Докато координирахме евентуалните си действия, при положение че планът ни пропадне, Дерек стоеше до мен. Леля Лорън

продължаваше да ни гледа по странен начин. Не правехме нищо, за да го заслужим, ала тя все ни гледаше и се мръщеше.

Най-сетне рече:

— Дерек? Мога ли да говоря с теб?

Той се стегна и ме погледна, сякаш ми казваше: „Какво ли ще поиска?“.

— Н-ние... нямаме време да... — започнах аз.

— Ще ви отнема само секунда. Дерек? Моля те.

Тя му махна с ръка от отсрещната страна на стаята. Тори и Саймън спореха относно правенето на магии, а Лиз беше в коридора, така че никой друг не забеляза нищо. Леля Лорън каза нещо на Дерек. Каквото и да е било то, на него не му хареса, погледът му се стрелна към мен, той свъси вежди и поклати глава.

Дали го съветваше да стои далеч от мен? Надявах се да се бе уверила, че той не е опасен, може дори да е забелязала какво чувствам към него, ала в същото време предполагах, че надеждите ми са твърде нереални.

Щеше ми се да отида при тях и да се намеся, но преди да го направя, Дерек престана да спори. Успокои се, наведе глава, косата му падна на лицето и той потъна в мисли. После бавно кимна. Тя се протегна и взе ръката му, наведе се да му каже още нещо, а лицето ѝ се изопна от напрежение. Дерек продължаваше да гледа надолу и да кима с глава. Рекох си, че ѝ казва тъкмо онова, което тя иска да чуе, за да можем да се измъкнем оттук, ала трябва да си призная, че се почувствах много по-добре, когато той дойде право при мен и изръмжа:

— Готова ли си?

Отстранихме се, когато леля Лорън взе Тори и Саймън.

— Каза ти да стоиш далеч от мен, нали? — попитах го аз.

Той замълча, после отвърна:

— Да.

Стисна ми ръката скришом от леля Лорън.

— Всичко е наред. Добре сме.

Отправихме се към коридора.

Най-голямата ни тревога бе шумното прещракване на ключалката, ала Дерек се послуша и ми направи знак да я отворя, докато мъжете разговаряха. После ни поведе, в случай че случайно

някой влезе през изхода. Аз вървах след него, Саймън след мен, а Тори и леля Лорън ни следваха.

Тези десетина метра сякаш бяха десет километра. Копнеех да хукна към вратата, да я отворя и да изчезна; ала трябваше да се движим тихо, което означаваше мъчително бавно.

Бяхме изминали около три метра, когато някой се обади от военния щаб:

— Имаме пробив, господине. Периметърът е нарушен.

— Къде?

Дерек набра скорост, но съвсем слабо.

— Почакай — отвърна мъжът. — Изглежда е точно пред...

— Клоуи? — проехтя високият шепот на леля Лорън по целия коридор.

Извърнах се и я видях да подтичва в другия край — към стаята, където беше екипът на „Едисън“ и хората на кавалите. Тя отново ме повика по име, сякаш ме търсеше.

Зинах. Нечия ръка запуши устата ми, прегърна ме през гърдите и ме обездвижи, а гласът на Дерек прошепна в ухото ми:

— Извинявай.

— Мисля, че ги чувам — обади се д-р Давидоф.

— Клоуи? — сега леля Лорън вече тичаше с пълна пара и обувките ѝ шляпаха по линолеума. — Клоуи?

Тя зави, влезе в стаята им и нададе вик.

— Здравей, Лорън — каза майката на Тори. — Пак ли си изгуби племенницата?

Тя направи магия и леля ми застина на мястото си.

— Виждам, че пистолетът още е у теб. Нека да го взема, преди да си убила още някого.

Докато ритях в ръцете на Дерек, той махна на останалите да продължават да вървят. Едва зърнах Тори и Саймън да ме отминават, когато Дерек ме понесе към изхода и аз разбрах, че тъкмо това му е казала леля Лорън да направи, а той ѝ се е противопоставял. Тя се бе жертвала, за да ни спаси. Той имаше задачата да ме изведе оттук.

Извих глава и видях г-жа Енрайт, насочила пистолета срещу леля Лорън, която продължаваше да стои неподвижно.

— Време е да се отървем от една твърде неудобна...

— Пистолет ли е това, Даян? — викна мъжки глас. — Предполагам, че чародейството не е единственият ти талант, който подценяваш.

Изад ъгъла се показва някакъв мъж. Възрастта му бе почти като на баща ми, беше с няколко сантиметра по-нисък от г-жа Енрайт, слаб, с посребрена черна коса. Усмиваше се и аз добре познавах тази усмивка, макар никога преди да не бях виждала този човек.

— Татко! — извика Саймън, забуксува и спря.

Г-н Бей вдигна ръка и помаха, сякаш току-що е спрял да си бърби с нас. Аз се дърпах и Дерек ме пусна.

— Здравсти, Кит — отвърна г-жа Енрайт. Тя обърна дулото на пистолета към него.

Той зацъка с език.

— Наистина ли искаш да направиш такова впечатление, Даян? Да докажеш на всички тук, че вещицата се нуждае от пистолет, за да победи магьосника?

Тя свали дулото на пистолета и вдигна ръка, а от пръстите ѝ заизскачаха искри.

— Ето — каза той. — Така е по-добре. А сега ела тук и ми покажи колко много ти липсвах.

Г-жа Енрайт изпрати кълбо енергия. Г-н Бей мигновено протегна ръка, кълбото тутакси се спря и избухна във въздуха. Охранителят тръгна към леля Лорън с насочено оръжие, тъй като магията за вцепеняване се бе развалила.

Саймън се втурна напред, ала баща му направи знак да бяга. Саймън продължи да върви. Дерек го хвана за рамото. Хвърли поглед надолу към мен, после към баща си, като се двоумеше какво да направи — дали да спасява баща си, или нас.

— Бий се — прошепнах аз и това бе всичко, което трябваше да кажа. Дерек освободи Саймън и ме блъсна към вратата. Тори направи вцепеняваща магия на охранителя и изкрещя на леля Лорън да ме последва. Леля ми скочи и грабна пистолета на пазача, удари го с него по главата, а Дерек се блъсна в д-р Давидоф и го изпрати във въздуха.

Тори изпрати друга магия, после още една. Не знам какви бяха, но стените се разтресоха. Старите пукнатини зейнаха още по-страшно. Гипсът изпопада.

Исках да направя нещо, каквото и да е, ала Дерек ме видя и ми викна да се връщам. После един от мъжете в работни престилки му изпрати магия и го блъсна напред, преди баща му да запрати

енергийно кълбо в човека. Аз стоях на мястото си със съзнанието, че колкото и да искам да помогна, само ще причиня неприятности на всички, тъй като те ще се втурнат да спасяват мен.

Сградата продължаваше да се тресе, а отслабените ѝ стени и таванът се пропукаха. Отгоре се сипеше прах, обвиваше всички и аз успявах само да зърна тук-там по нещичко, сякаш правех моментни снимки в бъркотията.

Как Тори се сблъсква лице в лице с майка си.

Как Лиз се втурва към г-жа Енрайт с талпа в ръка.

Как охранителят лежи в несвяст в краката на присъстващите.

Как Дерек се боричка с шефа на хората с работни престилки, докато баща му и Саймън са се заели с другия.

Как леля Лорън стои над д-р Давидоф, подпряла дулото на пистолета в тила му.

В този миг се чу оглушителен трясък и таванът поддаде. Огромни късове гипс и дърво се срутиха и се разбиха на пода. Кутии и касетки, както и шкафове с папки се свлякоха чак от тавана. Таванът на стаята продължаваше да се цепи и аз погледнах нагоре — той се пропукваше току над главата ми. Дерек извика. Блъсна ме и аз паднах на пода, а той ме покри с тялото си и останалата част се срути върху него.

Когато най-сетне коридорът престана да се тресе, чух г-н Бей да вика Дерек.

— Тук съм — отвърна Дерек. — При Клоуи.

Той се изправи и ми помогна да стана. Изправих се на крака, като кашлях и премигнах. Успях да различа Саймън и г-н Бей здрави и читави в помещението, където се криехме преди това.

— Тори? — чух гласа на Лиз. — Тори!

Присвих очи и тръгнах в посока на гласа; Дерек продължаваше да стиска ръката ми и да не се отделя от мен. Лиз се бе навела над Тори.

— Тори! — изпищях аз.

Тя повдигна глава и прекара длан по лицето си.

— Аз... аз съм добре.

Тя се изправи и аз с безумен поглед затърсих леля Лорън. Видях я да шава под купчина отломки между мен и Тори. Втурнах се напред, ала Дерек ме дръпна.

— Стойте там, деца — каза г-н Бей. — Тори... — той млъкна и когато погледнах нагам, видях, че се взираше в нея, сякаш току-що я бе открил, беше я видял *наистина*.

— Татко? — обади се Саймън.

Г-н Бей се отърси от изненадата и бавно изрече:

— Тори? Тръгни към мен. Таванът над теб не ми вдъхва доверие.

Вдигнах поглед. Отгоре висяха счупени греди и огромни парчета гипс. По ръбовете се люлееха кутии, които всеки миг щяха да се стоварят на главите ни.

Тори се огледа. Пазачът и двама мъже в работни престилки бяха почти погребани под отломките. Д-р Давидоф лежеше по корем и не помръдваше. До него имаше още едно тяло — майка й, с отворени очи и изцъклен поглед.

— Бим-бам-бум, вещицата е мъртва — каза Тори. Олюля се. После издаде странен шум като приглушено хълцукане и преви рамене. — Мамо...

— Тори? Миличка? — повика я г-н Бей. — Искам да дойдеш тук, разбра ли?

— Леля Лорън — казах. — Попаднала е...

— Разбрах — отвърна Тори и изтри с ръкав лицето си. Наведе се и започна да отстранява отломките от леля ми.

Една талпа излетя от купчината зад Тори. Очите на д-р Давидоф бяха отворени, той я направляваше с мисълта си. Отворих уста, за да я предупредя, Лиз се втурна да я спре, ала тя се насочи надолу и удари Тори отзад по тила. Тя зарови лице в боклуците. Леля Лорън се измъкна, като отстрани и последните късове гипс от себе си. Спря се. Д-р Давидоф се надигна зад нея и подпря дулото на пистолета отзад на врата й.

Лиз грабна талпата, с която д-р Давидоф бе ударил Тори, ала той видя дъската да се движи и рече:

— Недей, Елизабет.

После изви пистолета към Тори.

— Не и преди да ти осигуря компания в отвъдното.

Лиз пусна талпата.

Д-р Давидоф отново обърна пистолета към леля Лорън.

— Вдигни дъската, моля те, Елизабет, и я премести тук, пред мен, за да виждам къде се намираш.

Тя я премести.

— А сега, Кит, давам ти пет минути, за да прибереш момчетата си и да си тръгнеш. Изглежда, модификациите са имали успех при Саймън. Колкото и да е силен Дерек, все пак изглежда нормален за върколак. Още един успех. Клоуи и Виктория са проблематични, но аз те уверявам, че за тях ще се грижат добре. Вземи момчетата си и...

— Никъде няма да ходя — заяви Дерек. — Не и без Клоуи.

Той се стегна, сякаш очакваше да му противореча, ала аз едва чувах разговора им. Кръвта бучеше в ушите ми, стомахът ми се бъркаше, тъй като знаех какво трябваше да направя, и се борех да надмогна всеки свой инстинкт, който с писък се противопоставяше на това.

Д-р Давидоф вдигна поглед към Дерек. Намръщи се, прецени ситуацията и кимна с глава.

— Така да бъде. Няма да отхвърля възможността да запазя нашия единствен екземпляр върколак. Тогава, Кит, вземи сина си.

— Ще взема и *двата* си синове — отвърна г-н Бей. — Както и Виктория, и Клоуи, и Лорън.

Д-р Давидоф се изкикоти.

— Продължаваш да си в неведение кога да спреш, нали? Бях помислил, че десетте години скитане са те научили на нещо. Спомни си за всичко, което предаде само защото исках Дерек обратно. Убеден съм, че Саймън щеше да бъде много по-щастлив, ако ти не прояви такъв инат.

— Инатът е хубаво нещо — обади се Саймън. — Предава се по наследство в семейството. И аз няма да тръгна, ако не ни ги предадеш.

Дерек ме потърка отзад по плещите, объркал съсредоточеността ми със страх. Саймън хвърли неспокоен поглед към мен, като видя, че по лицето ми се стича пот. Затворих очи и фокусирах вниманието си.

— Тръгвай, Клоуи — каза леля Лорън. — Просто тръгвай.

— Не става така — обади се д-р Давидоф. — Мога да застрелям Тори и теб, преди Кит или Дерек да ми се нахвърлят. Решавай, Кит. По пътя ще срещнете хора на Кабал, ако вече не са пристигнали. Направи си сметката и тръгвай.

Изад д-р Давидоф се надигна някаква сянка. Дерек притаи дъх, после бавно го изпусна и зашепна съвсем тихо, за да ми даде кураж.

Саймън и г-н Бей бързо отместиха поглед, за да не дадат възможност на д-р Давидоф да се обърне назад.

— Само пет минути, Кит — рече д-р Давидоф.

— Вдигни пистолета — казах.

Той се изсмя.

— Леля ти знае, че не може да вдигне навреме пистолет, който е на три метра от нея, Клоуи.

— Д-р Давидоф — обърнах се към него аз.

— Да?

— Застреляй го.

Той се намръщи и зяпна. Трупът на г-жа Енрайт се люшна. Очите ѝ срещнаха моите — очи, изпълнени с ярост.

— Казах...

Тя стреля. Д-р Давидоф остана на място, като мърдаше устни, а на гърдите му зееше дупка. След миг се срути на земята. Стиснах очи и освободих душата на г-жа Енрайт. Когато ги отворих, леля Лорън бе клекнала до д-р Давидоф, а пръстите ѝ бяха на шията му. Духът му стоеше до нея и гледаше объркано с широко отворени очи.

— Отиде си — казах аз. — Аз... аз виждам духа му.

Някой изкрещя. В далечината се чу тропот на ботуши.

— Трябва да тръгваме — рече г-н Бей. — Лорън...

— Добре съм.

— Дерек, вземи Тори и ме последвайте.

Ние се втурнахме през вратата навън тъкмо когато зад нас проехтяха викове. Г-н Бей викна на Саймън и леля Лорън да се прехвърлят през стената, докато ме побутваше да бързам, а Дерек носеше Тори. Щом се изкачих на върха, аз клекнах до Саймън, двамата помогнахме на Дерек, а Лиз летеше напред и ни осведомяваше с викове, че пътят е чист.

Когато се спуснахме на земята, г-н Бей застана отгоре на стената, готов да омагьоса всеки, който се покаже навън. Ала никой не излезе — отломките и мъртвите тела ги бяха забавили достатъчно, за да можем да избягаме. Тори вече бе дошла в съзнание и всички тичахме, колкото ни държаха силите.

Микробусът на г-н Бей беше паркиран на около два километра в един търговски център. Беше го купил преди месец с фалшиви документи, за да не бъде проследен, и микробусът изглеждаше така, сякаш той живееше в него. Г-н Бей хвърли спалния чувал и портативния хладилник отзад и всички се качихме.

Не знам къде свърши пътуването ни. Мисля, че беше Пенсилвания. Никой не попита. На никого не му пукаше. Пътуването бе наистина дълго, наистина спокойно. Аз седях отзад с леля Лорън и макар да забелязах как от време на време Дерек се обръща и ме поглежда разтревожено, скоро заспах на фона на тихото бърборене между Саймън и баща му, които седяха на предната седалка.

Събудих се, когато г-н Бей спря в крайпътен мотел. Той ангажира две стаи и ние се разделихме, една за момчетата и друга за момичетата. Г-н Бей каза, че ще поръча пица за всички ни и после ще поговорим. Леля Лорън рече да не бързае много. Никой не беше гладен и аз бях убедена, че момчетата предпочитаха да останат насаме с баща си за известно време.

Лиз и Тори, изглежда, си помислиха, че и аз имам нужда да прекарам малко време с леля Лорън. Лиз отлетя с думите, че ще поскита и че до сутринта ще се върне. Тори заяви, че ѝ се гади от дългото пътуване, затова щяла да поседи малко навън на чист въздух. Леля Лорън я помоли да се скрие отзад, за да не я зърнат от преминаващите наблизо автомобили.

Тогава се досетих: ние не се прибираме у дома, поне не още. И трябваше да свикнем винаги да внимаваме кой може да ни види.

Седнах до леля Лорън на леглото и тя метна ръка през раменете ми.

— Как си? — попита.

— Добре.

— Случилото се там... В лабораторията...

Не успя да довърши. Знам какво имаше предвид — убийството на д-р Давидоф. Знаех също, че ако го спомена, тя ще ми отвърне, че всъщност не съм го убила аз. Но тъкмо аз го убих. Не бях сигурна как се чувствах от това, знаех само, че леля Лорън нямаше да е човекът, на когото бих говорила по въпроса, тъй като тя щеше само да се постарее да ме накара да се чувствам добре, нямаше да ми помогне да анализирам случилото се. За второто щях да имам нужда от Дерек, ето защо просто казах:

— Добре съм.

А после:

— Знам, че не мога да се прибера у дома в момента, но искам татко да знае, че съм добре.

— Не съм убедена, че...

— Той трябва да знае. Дори да не може да научи за некромантската история и за групата „Едисън“, трябва да разбере, че съм в безопасност.

Тя се поколеба за миг, ала като видя изражението на лицето ми, кимна с глава.

— Ще намерим начин.

Заварих я да седи навън като в онази нощ в склада, когато баща ѝ я предаде. Седеше, прегърнала коленете си, и се взираше в пространството пред себе си.

Сигурно ѝ беше много трудно. Момчетата отново намериха баща си, аз отново намерих леля Лорън. А Тори? Тя бе гледала как майка ѝ умира. Няма значение колко ужасна беше г-жа Енрайт, няма значение колко пъти Тори я бе намразвала, тя си оставаше нейна майка.

Тук Тори не бе сама. Все още имаше родител, във всеки случай биологичен баща, но аз бях сигурна, че г-н Бей нямаше да бърза да ѝ го съобщи. Щеше да е твърде странно, все едно да каже: „Съжалявам, че изгуби майка си, но ето ти заместител“.

Седнах до нея.

— Съжалявам за майка ти — казах.

Кратък, горчив смях.

— Защо? Тя беше зла кучка и убийца.

— Но беше *твоята* зла кучка и убийца.

Тори задавено се засмя, после кимна с глава. По страната ѝ се търкулна сълза. Искаше ми се да я прегърна с едната си ръка, ала знаех, че няма да ѝ хареса, така че просто се приближих още малко към нея и телата ни се докоснаха. Тя се напрегна и аз си помислих, че иска да се отдръпне, но след миг се отпусна и се облегна на мен. Усецах как тялото ѝ се тресе от плач. Не издаваше и звук, не хленчеше.

Огромна сянка излезе иззад ъгъла. Появи се Дерек с наклонена на една страна глава в опит да улови вятъра. Устните му се извиха, когато ме видя, и се разтегнаха в крива усмивка.

— Здравсти — каза той. — Мислех, че...

Тори повдигна глава и избърса с ръкав очите си, а Дерек млъкна.

— Извинявай — дрезгаво рече той и понечи да се върне.

— Няма нищо — отвърна тя и се изправи. — Времето ми за тъгуване изтече. Тя вече е твоя.

Докато се отдалечаваше от нас и се връщаше отново в стаята ни, Дерек остана при мен и видът му пак стана неуверен. Отново се разтревожи. Направих му знак да седне до мен, ала той поклати глава.

— В момента не мога — отвърна. — Татко ме изпрати да те потърся.

Понечих да стана, но кракът ми бе изтръпнал и позалитнах. Дерек ме хвана и не позволи да падна. Превисе, сякаш се канеше да ме целуне, но се спря.

Винаги ли щеше да го прави? Бях на път да го подразня по този повод, ала той имаше много сериозен вид и аз не посмях.

— Леля ти — каза той. — Спомена ли нещо за плановете ви?

— Не.

Той отново се наведе към мен, после пак спря.

— Не каза ли *нещо*, каквото и да е? Например дали се прибирате вкъщи, или не?

— Не се прибираме. Докато кабалите са още някъде навън, не можем да се приберем. Предполагам, че ще останем с вас, момчета, ако баща ти има това предвид. Вероятно така ще е най-сигурно.

Той изпусна въздуха от дробовете си, сякаш досега бе сдържал дъха си, и аз най-после разбрах защо бе тъй неспокоен. След като бяхме избягали от групата „Едисън“ и отново бяхме със семействата си, той мислеше, че ще се разделим и всеки ще поеме по своя път.

— Определено се надявам, че ще останем с вас, момчета — казах аз.

— И аз.

Незабелязано се приближих още малко до него и усетих ръцете му около мен да ме притискат. Устните ни се докоснаха...

— Дерек? — повика го баща му. — Клоуи?

Дерек изръмжа. Аз се засмях и се отдръпнах.

— Това вече е много, нали? — забелязах аз.

— Твърде много. След като се нахраним, ще излезем на разходка. На дълга разходка. Далеч от всички.

Ухилих му се.

— Прилича ми на план.

Като стана дума за планове, искам да спомена, че и г-н Бей правеше много планове. Докато ядяхме пицата, той потвърди онова, което очаквах — трябваше отново да бягаме, този път от кабалите.

— Значи, всичко, което свършихме там, в лабораторията... бе напразно? — казах.

— Вероятно само сме подразнили кабалите — измърмори Тори.

— Напротив, помогна ни — заяви г-н Бей. — Групата „Едисън“ няма скоро да се съвземе, а на кабалите ще им отнеме известно време да се оправят и да организират търсенето ни. За щастие, кабалите имат да вършат много неща и ние не сме на първо място в списъка им. Вие сте ценни и те ще искат да ви върнат, ала ние ще имаме време да си отдохнем. — Той погледна към леля ми. — Лорън? Да бягаме непрекъснато, не е влизало в плановете ти изобщо, но аз силно ще ти препоръчам двете с Клоуи да дойдете с нас. Ще бъдем заедно.

Дерек ми хвърли поглед, напрегна се, сякаш бе готов да приведе аргументи, в случай че леля Лорън не се съгласи. Но тя рече:

— Така ще е най-добре.

И той се успокои. Успокоих се и аз. Саймън се ухили и вдигна палци. Погледнах към Тори. Тя сякаш не помръдваше, лицето ѝ бе сурово и безизразно.

— Тори също ще дойде с нас, нали? — попитах аз.

— Разбира се — усмихна ѝ се г-н Бей. — Предполагам, че трябва да попитаме и нея. Ще останеш ли с нас, Тори?

Тя кимна с глава и пусна лека усмивка в моя посока.

— Известно време ще трябва да кротуваме — продължи г-н Бей. — Имам някои предложения къде можем да се притаим. Саймън и Тори разполагат със списък на другите субекти. Ще се свържем с тях. Те трябва да знаят как се развиха събитията... и какво се случи. Ще потърсим и Рей. Ако е при майка си, добре, но ще трябва да се убедим в това. Не бихме искали да изоставим някого.

Беше поразително и необикновено хубаво да знаем, че не сме сами, че можем да помогнем и на другите. Предстоеше ни още много работа, но и много приключения. Бях сигурна в това.

След вечеря двамата с Дерек излязохме на разходка. Сами.

Зад мотела имаше поляна и ние се запътихме натам. Когато бяхме вече достатъчно далеч от мотела, Дерек ме отведе в малка горичка. Подвоуми се, несигурен, като продължаваше да ме държи за ръката. Аз пристъпих и заставах пред него и той ме прегърна през кръста със свободната си ръка.

— И така — казах аз. — Изглежда, известно време няма да можеш да се отървеш от мен.

Той се усмихна. Усмивката му бе съвсем истинска и озари лицето му.

— Добре — отвърна той.

Дръпна ме към себе си. После се наведе и стопли устните ми с дъха си. Сърцето ми препускаше и аз почти спрях да дишам. Бях сигурна, че нещо пак ще ни прекъсне, и се напрегнах в очакване на колебанието му, а стомахът ми се обърна. Устните му докоснаха моите, но аз продължавах да чакам той да се отдръпне.

Неговите устни се притиснаха към моите, разтвориха се. Той ме целуна. Това беше *истинска* целувка — обви ръце около мен и ме притисна до себе си, настоятелно раздвижи устата си върху моята, сякаш бе решил, че тъкмо това е желанието му и че този път няма да ме пусне за нищо на света.

Метнах ръце на шията му. Той ме стисна още по-здраво, сключи ръцете си зад гърба ми, вдигна ме от земята и започна да ме целува така, сякаш нямаше никакво намерение да спре, а аз му отвърщах по същия начин, сякаш *не исках* той да спира.

Моментът бе идеален, миг, в който нищо друго нямаше значение. Не чувствах нищо, освен него. В устата ми оставаше единствено вкусът на целувките му. Чувах само туптенето на сърцето му. Мислех само за него и колко много желяех това да не свършва, и колко невероятно бе щастието да изпитам всичко това, и колко здраво съм се уловила за него.

Неистово го желяех. Това момче. Този живот. Тази аз. Никога нямаше да върна стария си живот обратно и не ми пукаше. Бях безумно щастлива. Бях там, където исках да бъда.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.